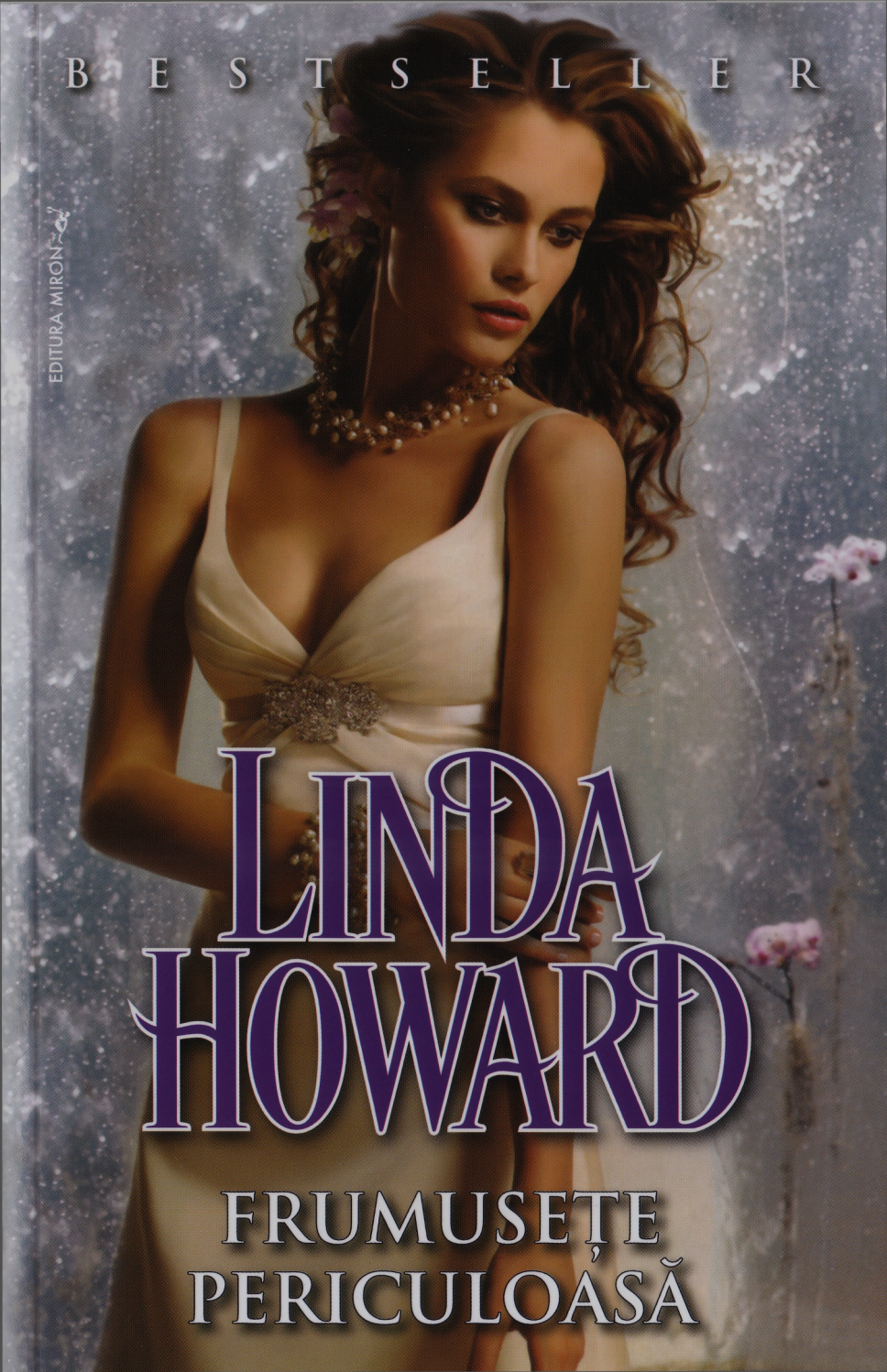
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LINDA HOWARD
FRUMUSEȚE PERICULOASĂ

LINDA HOWARD

Blair Mallory a supraviețuit deja unei tentative de asasinat. Acum se pregătește de nuntă și reușește în ultimul moment să evite un nou glonț. Și un Buik care încercă să o lovească din plin. Deși identitatea șoferului rămîne un mister, intențiile lui criminale sînt clare. Dar nici măcar Wyatt Bloodsworth, viitorul mire, detectiv de poliție, nu pare foarte convins că ea a devenit din nou o țintă...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-1789-97-2
9 789731 789972

LINDA HOWARD

FRUMUSEȚE PERICULOASĂ

DROP DEAD GORGEOUS
by LINDA HOWARD

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

FRUMUSEȚE PERICULOASĂ

Editura MIRON

Traducere: Andreea Radu

CAPITOLUL I

Numele meu este Blair Mallory şi încerc să mă mărit, dar Soarta nu cooperează... Urăsc Soarta. Voi nu? Oricine ar fi nemernica.

M-am aşezat şi m-am uitat la calendar, verificînd datele disponibile cu cele din mulţimea de calendare împrăştiate pe masă: al meu, al lui Wyatt, al mamei, al tatei, al surorilor mele, al mamei lui Wyatt, al copiilor şi al soţului sorei lui Wyatt... Nu se va termina niciodată. Nu era nici o dată să se potrivească tuturor, pînă la prima zi după Crăciun, care nu va fi, în niciun caz, ziua nunţii mele. Aniversările ar fi compromise pentru totdeauna dacă ne-am căsători în prima zi de Crăciun, pentru că Wyatt mi-ar fi oferit deja tot ceea ce i s-ar fi părut mai bun. În niciun caz. Nu mă sabotez singură.

— Trînteşti şi pufneşti, remarcă Wyatt fără să ridice privirea din raportul pe care-l citea. Am presupus că era un raport al poliţiei avînd în vedere că el era locotenent în poliţia locală, dar nu am întrebat nimic. Voi aştepta pînă cînd Wyatt va pleca din cameră

ca să-l citesc, doar ca să văd dacă e despre cineva cunoscut. Aţi fi uimiţi să ştiţi de ce sînt capabili unii oameni, persoane despre care, nici într-un milion de ani, n-aţi crede că pot face atîta tămbălău. Am devenit foarte atentă de cînd sînt cu Wyatt sau mai bine zis de cînd îi citesc rapoartele, ceea ce, dacă mă gîndesc bine, a început înainte ca noi doi să devenim un cuplu. Există avantaje cînd iubitul tău e poliţist, mai ales dacă are o funcţie destul de importantă. Subiectele mele de bîrfă erau îndestulătoare.

— Şi tu ai pufni dacă ai încerca să potriveşti toate datele în loc să stai şi să citeşti.

— Lucrez, răspunse el, confirmînd că studia un raport. Speram să fie interesant şi să-l pot vedea cînd Wyatt nu va mai fi în cameră. Şi nu ai avea probleme cu datele dacă ai face ce ţi-am propus.

Venise cu ideea să ne căsătorim în Gatlinburg, la o capelă oarecare, fără să am la îndemână tot ce-mi trebuia. Capela n-ar fi fost o problemă, dar din încercarea de a împacheta pentru o ocazie specială, învăţasem bine o lecţie: întotdeauna uiţi cîte ceva. Nu voiam să-mi petrec ziua nunţii alergînd în toate părţile ca să găsesc înlocuitori pentru ce uitasem să iau cu mine.

— Sau ne putem căsători aici, la Primărie, adăugă el.

Omul ăsta era lipsit de orice strop de romantism. Ceea ce nu era foarte rău, avînd în vedere că nici eu nu eram vreo visătoare şi prea mult sentimentalism m-ar fi călcat pe nervi. Pe de altă parte, ştiam *cum trebuie făcute anumite lucruri* şi voiam poze care să le dovedească asta copiilor noştri.

Şi mai era ceva ce mă stresa. Cea de-a treizeci şi una aniversare a mea venise şi trecuse, aducîndu-mă mult mai aproape de o anumită vîrstă.. Dacă va fi să am un copil, doream să-l am înainte de a ajunge la vîrsta la care orice ginecolog cu instinct de conservare şi o firească teamă de procese de malpractis îmi va recomanda o procedură sofisticată. Nu vreau un ac imens înfipt în abdomen. Dacă va lovi copilul în ochi? Dacă nemernicul ăla lung ajunge pînă la coloana mea vertebrală şi o perforează? Ţineţi minte cum crocodilul din *Peter Pan* înghiţise un ceas şi îţi dădeai seama că fiara se apropie pentru că ticăitul se auzea din ce în ce mai tare? Ceasul meu biologic scotea aceleaşi sunete ca acel crocodil. Sau poate chiar era un aligator. Nu conta. În loc de *tic-tac* la mine se auzea *bătrîneţe*, chiar dacă nu avea aceeaşi cadenţă, iar eu aveam coşmaruri din cauza ei.

Trebuia să mă mărit, rapid, ca să pot arunca pastilele contraceptive.

Iar Wyatt stătea citind, în timp ce eu abia mă abţineam să nu ţip. Nici măcar nu încerca să mă bine dispună spunîndu-mi despre ce era raportul, nu că ar fi făcut-o vreodată, dar ca să-mi pot face o idee în cazul în care va fi nevoie să-l citesc mai tîrziu şi să nu-mi scape niciun amănunt. Era extrem de rezervat în privinţa chestiunilor poliţieneşti. Ţinea totul pentru el.

— Încep să cred că nu se va mai petrece nimic. Nu ne vom căsători niciodată, am spus pe un ton sumbru aruncînd stiloul pe masă.

Fără să se clintească din poziţia relaxată pe care o avea, Wyatt mă privi fix şi spuse:

— Dacă e prea mult pentru tine, mă ocup eu de detalii.

Dacă tonul său era un pic tăios asta se datora faptului că nu mai avea răbdare cu ceea ce părea un şir fără capăt de obstacole şi amînări. Dorea să se însoare cu mine. Îi era incomod să doarmă în apartamentul meu şi nici nu înţelegea de ce încă mai locuiesc acolo şi nu cu el. Era dispus să accepte toate amănuntele feminine, aşa cum considera el detaliile legate de organizarea nunţii, pentru ca să se poată ocupa şi de mărunţişurile pentru bărbaţi.

— Vei fi Blair Bloodsworth înainte de sfîrşitul săptămînii.

— Avînd în vedere că e deja miercuri, asta înseamnă că... Şi m-am oprit pentru că mi se blocase creierul, la

propriu, în clipa în care cuvintele prinseseră contur. Nu! Nu era posibil să fi omis ceva atît de evident, de orbitor. Era pur şi simplu exclus, doar dacă nu mai gîndeam raţional. O scuză satisfăcătoare. Dar faptul că realizam motivul pentru care încurcătura se petrecuse nu o făcea să dispară. Am luat stiloul şi am scris cuvintele ofensatoare, apoi le-am scris iarăşi, doar ca să mă asigur că sinapsele mele nu făcuseră scurt circuit. Nu aveam aşa noroc.

— O, nu! M-am uitat îngrozită la ce scrisesem, ceea ce, bineînţeles, i-a atras atenţia lui Wyatt. Şi asta şi dorisem. Nu planificasem mica dramă, dar cînd ocazia s-a ivit, l-am privit tragic şi am declarat: nu mă pot mărita cu tine.

Wayatt Bloodsworth, locotenent de poliţie, bărbat dur şi omul pe care-l adoram, s-a aplecat şi, încet, a început să lovească tăblia mesei cu fruntea.

— De ce eu? a gemut el. *Buf.* Am făcut ceva într-o viaţă anterioară? *Buf.* Cît mai trebuie să plătesc? *Buf.*

Ai fi crezut că va întreba care e motivul pentru care nu mă pot mărita cu el, dar nu, trebuia să facă pe deşteptul. De fapt, cred că încerca să creeze un moment mai dramatic decît al meu, conform teoriei, cui pe cui se scoate. Nu reuşeam să mă decid ce mă irita mai tare. Ideea că putea crede că joc un teatru ieftin sau că mă putea depăşi. Nu există omul care să... Nu contează. Pe unele cărări n-ar trebui să merg.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi l-am privit fix. Nu e vina mea că gestul mi-a ridicat sînii şi i-a adus mai aproape, nici că lui Wyatt îi plac sînii, fundul, picioarele şi orice altă parte a anatomiei feminine pe care o putem numi, deci, nu e vina mea că în clipa în care a ridicat capul pentru a-l mai lovi o dată de masă privirea i s-a aţintit pe decolteul meu şi a uitat ce voia să spună. Tocmai făcusem duş şi nu purtam decît halatul de baie şi bikini, aşa că era normal ca halatul să facă ce fac toate halatele, adică să se desfacă şi să lase la vedere nu numai decolteul.

Întotdeauna m-a uimit ce-i poate face unui bărbat lucid, normal, slavă Domnului, imaginea unui sfîrc.

Şi nici n-am omis vreodată să aduc mulţumiri pentru realitatea vieţii. Slavă Domnului din nou.

Dar Wyatt era mult mai tare decît un bărbat obişnuit, aşa cum îmi atrage el atenţia de fiecare dată, de obicei într-o discuţie despre cum îi compătimea pe bărbaţii obişnuiţi pentru că măritîndu-mă cu el nu mai eram o femeie disponibilă. Îi intrase în cap că încerc mereu să fiu cea care domină în relaţia noastră, ceea ce dovedeşte cît de isteţ este. La naiba, nu pot să sufăr cînd are dreptate.

Îşi fixă privirea pe sfîrcul meu iar pe chip i se întipări acea expresie de concentrare pe care o au bărbaţii cînd vor să facă sex şi sînt destul de siguri că se va şi petrece.

Apoi ochii i se îngustară şi privirea îi reveni pe faţa mea.

Mai întîi, trebuie să vă spun că privirea lui Wyatt poate deveni extrem de intensă. Ochii lui sînt de un verde pal şi pot fi pătrunzători. Şi, aşa cum cred că am mai spus de două trei ori, e şi poliţist, deci cînd te fixează cu privirea de poliţist aproape că te simţi ţintuit. Dar nici cu mine nu mi-e ruşine şi, la rîndul meu, l-am privit la fel de fix. O clipă mai tîrziu, m-am uitat în jos, de parcă habar n-aş fi avut la ce priveşte şi mi-am rearanjat halatul, pentru ca apoi ochii mei să-i privească, la fel de neclintit, pe ai lui.

— Ai făcut intenţionat, m-a acuzat.

— E un halat, i-am reamintit. Ador să subliniez amănunte evidente, mai ales în discuţiile cu Wyatt. Îl calcă pe nervi. N-am mai văzut un halat care să stea închis.

— Deci, nu negi.

Nu ştiu de unde îi intrase în cap că dacă nu dau un răspuns direct e ca şi cînd aş admite ca reală orice fel de acuzaţie. Oricum, în cazul de faţă, mă simţeam îndreptăţită să neg cu tărie, pentru că micul episod cu sînul dezgolit fusese o coincidenţă şi orice femeie care se respectă nu scapă ocaziile care se ivesc.

— Ba neg, am răspuns cu o vagă provocare în ton. Încerc să port o discuţie serioasă iar tu nu poţi să te gîndeşti decît la sex.

Aşa că, acum, trebuia să dovedească faptul că mă înşel şi îşi trînti raportul pe masă.

— Bine. Să discutăm serios.

— Eu am început deja. E rîndul tău.

După cum i s-au îngustat ochii mi-am dat seama că a trebuit să reia discuţia în gînd, dar mintea îi mergea rapid şi i-au trebuit numai cîteva secunde.

— Bun. De ce nu te poţi mărita cu mine? Însă înainte să începi, dă-mi voie să-ţi atrag atenţia *că ne căsătorim* şi îţi mai dau un răgaz de o săptămînă ca să hotărăşti data sau facem lucrurile aşa cum decid eu, chiar dacă ar fi să te răpesc şi să-ţi tîrăsc funduleţul pînă în Las Vegas.

— Las Vegas? m-am enervat. Las Vegas? În niciun caz. Cînd s-a măritat acolo, Britney a adus Las Vegasul în capul listei cu destinaţii vulgare. Disprețuiesc ideea unei nunţi în Vegas.

Pe faţa lui se citea că îşi doreşte să mai lovească o dată masa cu fruntea.

— Despre cine naiba vorbeşti? Care Britney?

— Nu contează, domnule Habar n-am. Doar scoate-ţi din minte, pentru totdeauna, Las Vegasul ca destinaţie de nuntă.

— Nu-mi pasă nici dacă ne căsătorim în mijlocul autostrăzii.

— Vreau să mă căsătoresc în grădina bunicii tale, dar acum iese din discuţie pentru că nu mă pot mărita cu tine. Punct.

— Să revenim şi să mai încercăm o dată. De ce nu?

— Pentru că numele meu ar fi Blair Bloodsworth! am urlat. Ai spus-o chiar tu!

Cum putea fi atît credul?

— Păi... da, spuse părînd în încurcătură.

Nu pricepea. Chiar nu pricepea.

— N-o pot face. E mult prea drăgălaş. La fel de bine m-ai putea striga *Buffy*. Da, ştiam că nu era obligatoriu să iau numele lui de familie, dar cînd începi negocieri, le începi întotdeauna cu ştacheta ridicată ca să ai cît mai mult spaţiu de mişcare. Eu începusem negocierile. Nu că Wyatt trebuia să ştie asta.

Frustrarea îi ajunse la limită şi răcni:

— Cine naiba e Buffy? De ce vorbeşti despre oamenii ăştia?

Era rîndul meu să-mi vină să mă dau cu capul de masă. Nu citea niciodată reviste? Nu se uita decît la meciuri şi emisiuni de ştiri? Era înfricoşător să realizez că trăiam în două culturi diferite şi că, excepţie făcînd meciurile de fotbal pe care le iubeam, nu vom fi niciodată capabili să ne uităm împreună la televizor, nu vom petrece niciodată o seară confortabilă în lumina romantică a tubului de sticlă. Aş fi fost nevoită să-l ucid şi nicio femeie, din niciun juriu, nu m-ar găsi vreodată vinovată.

Într-o străfulgerare am văzut cum va fi viaţa noastră împreună: va trebui să am propriul televizor, ceea ce ar însemna să am propria cameră unde să mă uit la el, ceea ce însemna o remodelare a casei lui Wyatt. Am ovaţionat în gînd această idee pentru că mă întrebam de ceva vreme cum să pun problema. Îmi plăcea casa lui sau, cel puţin, felul în care era împărţită însă era aranjată pentru un bărbat singur, cu alte cuvinte, greu de locuit. Trebuia să-mi pun amprenta.

— Nu ştii cine este Buffy? am şoptit cu ochii măriţi a groază. Nu trebuia să ratez ocazia.

— Te rog, reuşi el să şoptească. Spune-mi de ce ai hotărît că nu te poţi mărita cu mine.

M-a trecut un fior de mulţumire. E satisfăcător să auzi un bărbat în toată firea scîncind. Şi chiar dacă sunetul scos de Wyatt nu era un scîncet, era destul de aproape iar pentru mine era destul, căci, credeţi-mă, nu e genul care să se smiorcăie.

— Pentru că Blair Bloodsworth e insuportabil de drăgălaş! Oamenii vor auzi acest nume şi vor gîndi că probabil e o toantă blondă care mestecă gumă şi-şi răsuceşte părul între degete. Nimeni nu mă va lua în serios!

El îşi frecă fruntea ca la o durere de cap

— Deci toate astea numai pentru că Blair şi Bloodsworth încep amîndouă cu litera B?

— Și se făcu lumină, am replicat ridicînd privirea.

— Asta e o prostie.

— Și becul tocmai s-a ars. Doamne, cînd se va termina avalanșa de cuvinte care începeau cu B? Mereu păţeam aşa. Cînd ceva începea să-mi bîntuie prin minte (iarăşi!) nu puteam scăpa de jocurile de cuvinte.

— Bloodsworth nu e un nume drăguţ, indiferent de prenume, se încruntă Wyatt. Pentru Dumnezeu, e format cu cuvîntul sînge. Ca sînge şi intestine. Nu e drăguţ.

— Ce ştii tu? Habar n-ai cine sînt Buffy şi Britney.

— Şi nici nu-mi pasă pentru că nu cu ele mă însor. Mă însor cu tine. Curînd. Cu toate că am impresia că va trebui să-mi fac un examen la cap.

Îmi venea să-l lovesc. Vorbea de parcă aş fi fost o piatră de încercare cînd, de fapt, sînt o persoană cu care te înţelegi foarte uşor. Întrebaţi-i pe angajaţii mei. Sînt proprietara unui centru de fitness, *Great Bods* iar personalul mă consideră o tipă grozavă pentru că îi plătesc bine şi mă port frumos. Singura persoană cu care am ceva probleme, în afară de fosta soţie a lui Wyatt, care a încercat să mă ucidă, e chiar Wyatt şi asta numai din cauză că amîndoi, încă, sîntem în cursa pentru primul loc în relaţia noastră. Problema e că amîndoi sîntem personalităţi puternice şi trebuie să ne marcăm teritoriile.

Bine, recunosc, nu m-am înţeles nici cu Nicole Goodwin, o nebună care copia crimele altora şi care a fost ucisă în parcarea Centrului de fitness, dar e moartă aşa că nu o punem la socoteală. Uneori, aproape că o iert pentru că era psihopată. Moartea ei l-a readus pe Wyatt în viaţa mea, după o absenţă de doi ani, nu mă puneţi să intru în amănunte, însă, aproape imediat, îmi amintesc ce pacoste fusese chiar şi decedată şi îmi trece orice urmă de compasiune.

— Permite-mi să te scutesc de nota de plată pentru psihiatru, m-am încruntat eu. Nunta se anulează.

— Nunta o să aibă loc, într-un fel sau altul.

— Nu pot trece prin viaţă ca Blair Bloodsworth. Totuşi... Mi-am lovit uşor bărbia cu degetul, privind grădina întunecată de umbrele serii. Perii de dincolo de terasă erau împodobiţi cu şiraguri luminoase şi o transformau într-un loc special. Era o privelişte plăcută şi îmi va lipsi cînd mă voi muta în casa lui Wyatt, aşa că el trebuia să mă recompenseze cumva. Mi-aş putea păstra numele de Mallory.

— Nici dacă ar îngheţa iadul, replică el.

— Femeile îşi păstrează deseori numele dinainte de căsătorie.

— Nu-mi pasă ce fac alte femei. Tu iei numele meu.

— Sînt deja cunoscută în lumea afacerilor ca Blair Mallory. Şi îmi place numele meu de familie.

— Vom purta același nume. Punct.

I-am zîmbit șăgalnic.

— Ce drăguț din partea ta să-ți schimbi numele de familie în Mallory. Mulțumesc. E soluția perfectă și numai un bărbat foarte sigur de el ar putea face asta.

— Blair. Se ridică în picioare aplecîndu-se peste mine, cu sprîncenele întunecate adunate într-un V, deasupra nasului. Avea 1,85 înălțime și cînd se apleca peste cineva, îl domina cu totul.

Ca să nu mi se întîmple asta, m-am ridicat și eu în picioare, încruntîndu-mă la rîndul meu. Mă rog, tot mai era o diferență de 10 cm, dar m-am ridicat pe vîrfuri și mi-am înălțat bărbia, așa că eram aproape ochi în ochi.

— Să te aștepți ca eu să-mi schimb numele de familie în timp ce tu ți-l păstrezi pe al tău e arhaic!

Ochii i se îngustaseră, maxilarul i se crispase, buzele deveniseră o linie subțire ce abia i s-a mișcat în timp ce a scuipat cuvintele ca pe gloanțe:

— În regatul animalelor, masculul își marchează teritoriul urinînd pe el. Eu nu-ți cer decît să-ți schimbi numele de familie cu al meu. *Alege*!

Aproape că mi se ridică părul măciucă, o expresie idioată, cum altfel să stea ridicat?

— Să nu îndrăznești să faci pipi pe mine! m-am răstit eu, indignată. Wyatt reușea să mă scoată din minți mai repede decît oricine altcineva, ceea ce echilibra cumva

situaţia, dar asta a durat numai cîteva secunde, pînă în momentul în care imaginea şi-a făcut loc în mintea mea şi tonul răstit s-a transformat într-o cascadă de hohote de rîs.

Wyatt era atît de frustrat şi de furios încît i-a trebuie o clipă mai mult, dar în timp ce pufnea privirea i-a ajuns pe halatul care se desfăcuse complet iar expresia i s-a schimbat total în timp ce se întindea spre mine.

— Nu te obosi, mormăi în timp ce eu încercam să leg cordonul.

Partidele de sex cu Wyatt aveau tendinţa de a fi tumultoase. Chimia dintre noi era la cote maxime. Îmi plăcea la nebunie pentru că asta însemna că pot conta pe un orgasm sau două, dar şi că, deşi eram logodiţi de două luni, dorinţa nu se diminuase şi el mă punea la orizontală indiferent unde ne aflam, excepţie făcînd, bineînţeles, locurile publice.

Nu m-a dezbrăcat de halat pentru că nu-l încurca. A scăpat doar de bikini. Halatul mi-a salvat spatele de la jolituri. M-a întins pe podeaua sufrageriei, mi-a desfăcut picioarele şi s-a aşezat între ele. Ochii lui verzi sclipeau de poftă, dorinţă şi triumf, dar şi alte trăiri masculine cînd se aşează peste mine.

— Blair Bloodsworth, spuse pe un ton aspru, poziţionîndu-şi penisul. Fără negocieri.

Mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce intra în mine, gros şi puternic şi atît de excitant încît abia puteam suporta. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui şi i-am încolăcit şoldurile cu picioarele,încercînd să-l ţin nemişcat, cu toate că inima îmi bătea nebuneşte şi ochii mi se închideau. El îşi trecu mîna pe sub genunchiul meu, despărţindu-mi picioarele mai mult, ca să mă poată pătrunde cît mai adînc. Se înfioră şi respiraţia îi deveni aspră şi greoaie. Indiferent cît de răvăşită eram de partidele noastre de amor, el era acolo, cu mine.

— Bine, am gîfîit, cu ultima brumă de luciditate. dar îmi eşti dator! Pentru tot restul vieţii.

Fără negocieri, pe naiba. Ce credea că facem?

El mormăi ceva de neînţeles, balansîndu-se peste mine în timp ce-şi înclina capul ca să mă sărute pe gît iar eu am văzut, la propriu, stele.

Cînd douăzeci de minute mai tîrziu eram amîndoi transpiraţi, epuizaţi şi foarte fericiţi, el îşi înălţă capul şi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţa mea.

— O lună, spuse. Îţi dau exact o lună, începînd de astăzi. Pînă atunci fie sîntem căsătoriţi sau o facem cum spun eu, indiferent de locul unde se va petrece sau cine va putea sau nu să fie de faţă. Ai priceput?

Da. Recunoşteam oricînd o provocare. Şi mai ştiam că nu glumeşte. Trebuia să pun, rapid, lucrurile în mişcare.

CAPITOLUL II

Primul lucru a doua zi dimineaţă am sunat-o pe mama.

— Am pierdut într-o discuţie cu Wyatt şi ne căsătorim într-o lună.

— Blair Elizabeth. Cum aşa? a întrebat ea după o pauză şi am ştiut că se referă la prima parte a frazei spuse de mine.

— O bătălie strategică. O prostie din partea mea, dar am realizat abia aseară că mă voi numi Blair Bloodsworth, aşa că i-am spus că-mi păstrez numele de Mallory şi a luat foc. Una peste alta, fie face pipi pe mine ca mă marcheze ca pe un teritoriu personal, fie îi iau numele de familie.

Mama s-a oprit din rîs destul cît să spună:

— Deci, acum eşti proprietatea lui. Apoi a început iarăşi să rîdă. O iubesc pe mama. Nu e nevoie să-i explic nimic. Înţelege imediat, poate şi din cauză că semănăm atît de mult. Cunoscînd încăpăţînarea lui Wyatt şi complexitatea minţii lui, precum şi alte trăsături cum

ar fi posesivitatea, rezultatul discuției de seara trecută era de așteptat, pentru că nu doream să mă despart de el și, în consecință, fusesem nevoită să manevrez situația în așa fel încît să obțin cele mai bune condiții. Îmi era dator. Și o datorie eternă era grozav.

— Dar mi-a dat un ultimatum. Fie ne căsătorim pînă la sfîrșitul lunii, fie o facem cum hotărăște el.

— Și asta înseamnă ce?

— Dacă am noroc, o nuntă în grădină, dacă nu, Las Vegas.

— Nu după Britney. E vulgar.

Vedeți? Parcă sînt clona ei.

— Așa am gîndit și eu, dar a transformat asta într-o provocare. Trebuie să pun planurile în mișcare cît se poate de repede.

— Mai întîi, trebuie să ai niște planuri. O căsătorie nu e un plan, e un rezultat final.

— Știu. Încercam să țin cont de programul tuturor, dar nu se poate. Ne căsătorim în douăzeci și nouă de zile, începînd de astăzi, pentru că provocarea a început în mod oficial ieri seară, iar invitații vor fi nevoiți să-și refacă programul sau vor rata evenimentul.

— De ce douăzeci și nouă și nu treizeci?

— Argumentul lui a fost că avînd în vedere că sînt patru luni cu treizeci de zile, această perioadă reprezintă o lună legală.

— Februarie are douăzeci şi opt.

— Sau douăzeci şi nouă. Nu se putu decide. Aşa că nu contează.

— Am priceput. Bine, douăzeci şi nouă de zile începînd de azi. Asta înseamnă că te vei căsători în cea de-a treizecia zi. O pune şi pe aceea la numărătoare?

— Trebuie să-mi acorde treizeci de zile, deci, da. Am luat carnetul şi stiloul pe care le folosisem seara trecută şi am început să scriu. Rochie, flori, tort, decoraţiuni, invitaţii. Fără însoţitori. Fără smoching pentru el. E realizabil. O nuntă nu trebuie să fie luxoasă pentru a fi memorabilă. Pot accepta lipsa luxului, dar refuz banalitatea. Iniţial mă gîndisem la o domnişoară de onoare pentru mine şi un cavaler de onoare pentru el, dar însemna să reduc cît mai mult posibil.

— Tortul va fi o problemă. Mîncarea şi băuturile pot fi luate de oriunde, dar tortul...

— Ştiu. Amîndouă am tras aer adînc în piept. Un tort de nuntă e o operă de artă. Realizarea lui cere timp. Iar la cofetarii care fac torturi de nuntă perfecte rezervările se obţin cu luni de zile în avans.

— Mă ocup eu de tort, spuse mama. Voi cere nişte favoruri. O voi pune şi pe Sally la treabă. Are nevoie de ceva care să-i distragă atenţia de la Jazz.

Un subiect trist. Sally şi Jazz Arledge erau pe punctul de a rupe o relaţie de treizeci şi cinci de ani dacă nu

reușeau să-și rezolve problemele. Sally era prietena cea mai bună a mamei, așa că noi eram de partea ei, trup și suflet, chiar dacă ne părea rău pentru Jazz, care era total dezorientat. Sally încercase să dea cu mașina peste Jazz și, poate, să-i rupă picioarele iar el ar fi trebuit s-o lase, în loc să se ferească, pentru că atunci ea ar fi simțit că situația s-a echilibrat și l-ar fi iertat că a vîndut prețioasa ei mobilă, antică, de dormitor. Dar cred că a intervenit instinctul de supraviețuire și Jazz a sărit, ferindu-se, iar mașina a lovit casa, declanșînd perna de aer care i-a spart nasul lui Sally, episodul agravînd situația. Jazz avea mari probleme. Foarte mari.

— Deschid eu astăzi, va închide Lynn – Lynn Hill e asistenta mea la *Great Bods* – și diseară merg la cumpărături. Multe cumpărături. Sugestii?

Mama a numit cîteva magazine și apoi am închis. M-am gîndit că vom mai vorbi de cîteva ori pe parcursul zilei, pentru a mă ține la curent cu felul în care conducea forțele. Cu siguranță că vor fi chemate la datorie și cele două surori ale mele, Siana și Jenni.

Țelul meu principal era să găsesc rapid o rochie de mireasă pentru a rămîne destul timp în caz că va fi necesar să fie retușată. Nu vorbesc despre o rochie ca în povești, avusesem, deja una și fusese inutil. Nu existase niciun basm. De data sta doream ceva simplu și clasic, care să mă facă să arăt de milioane și să-l

orbească pe Wyat de dorinţă. Doar pentru că trăiam, deja, împreună, nu însemna că trebuia să renunţ la o memorabilă noapte a nunţii, nu?

Trebuia să existe o cale de a-l ţine departe de mine luna următoare, ca să mă asigur că va clocoti de poftă. Pînă acum, nu mă descurcasem prea bine la capitolul ţinutului departe. Wyatt reuşea să înfrîngă cu uşurinţă rarele şi nesemnificativele mele încercări, mai ales din cauză că eram înnebunită după el.

O variantă ar fi fost să merg să locuiesc cu mama lui. Asta i-ar mai fi înfrînat aşteptările sexuale, cu toate că era perfect capabil să mă răpească şi să mă ducă în bîrlogul lui pentru o noapte de minunată destrăbălare. Doamne, îl iubesc pe omul ăsta.

Mi-am dat seama că dacă el nu putea face sex, nu puteam nici eu. O lună întreagă fără el... dacă l-aş fi determinat să mă răpească de mai multe ori?

Vedeţi? Sînt demnă de milă şi Wyatt s-a folosit de asta nu doar o dată.

Următoarele săptămîni se anunţau amuzante.

În acea după amiază Wyatt m-a sunat pe mobil. Eram în mijlocul unui antrenament intensiv. Din cauză că sînt proprietara centrului de fitness trebuie să mă menţin în formă sau oamenii vor crede că nu este un loc cu metode eficiente, dar m-am oprit ca să răspund la apel.

Nu știam că e Wyatt pînă nu am văzut numărul afișat pe ecran. Putea fi mama, cu toată activitatea începută în acea dimineață.

— Cred că pot pleca, măcar o dată, de aici, la timp. Vrei să ieșim la cină?

— Nu pot, trebuie să merg la cumpărături, am spus eu intrînd în birou și închizînd ușa.

El avea față de cumpărături atitudinea unui bărbat obișnuit, adică niciun fel de respect.

— Nu poți merge mai tîrziu, nu?

— Nu, pentru că nu există mai tîrziu.

Se lăsă tăcerea pentru că de fiecare dată cînd făceam astfel de afirmații, Wyatt făcea o pauză căutînd înțelesuri sau capcane ascunse. Îți mergea la inimă atenția pe care mi-o acordă mie și metodelor mele. În cele din urmă spuse:

— Dacă sfîrșitul e aproape, care e rostul mersului la cumpărături?

M-am strîmbat, cu toate că el nu putea să mă vadă. Păi dacă sfîrșitul e aproape, ce altceva mai ai de făcut decît să mergi la cumpărături? Pantofii aceia grozavi la care ți-a rămas gîndul, dar pe care n-ai putut să-i cumperi pentru că erau o avere? Cumpără-i, iubire. Nu e ca și cînd ar mai trebui să-ți faci griji pentru cît mai ai pe card. E sfîrșitul. Poate nu-i poți lua cu tine, dar vrei să riști? Dacă se poate și afli prea tîrziu? Ajungi acolo,

fără toate chestiile pe care le-ai dorit dar nu le-ai luat pentru că nu avea rost să faci depozite.

Mi-am rechemat gîndurile înapoi de la eternitate, la Wyatt.

— N-am spus că e sfîrşitul lumii. E vorba de tine şi de preţiosul tău termen limită.

— Înţeleg. Termenul meu limită. Părea foarte satisfăcut de termenul limită. Obţinuse efectul scontat. Mă pusese în mişcare ca să trec cu tăvălugul peste programele tuturor. Îl cunoşteam destul de bine ca să fiu convinsă că s-ar fi ţinut de cuvînt în cazul în care manevra n-ar fi mers.

— Din cauza ultimatumului tău, am continuat pe un ton suav, probabil nu voi avea timp nici să mănînc luna următoare, cu atît mai mult să ies în oraş. Trebuie să găsesc o rochie de mireasă în seara asta, ca să fie destul timp disponibil pentru retuşuri. Tu ai un costum negru, nu?

— Bineînţeles.

— Atunci, asta vei purta la nuntă. Doar să nu aibă manşetele roase, caz în care va trebui să mergi şi tu la cumpărături, pentru că dacă apari la nuntă cu manşete uzate niciunul dintre noi nu te va ierta vreodată şi jur că îţi voi transforma în calvar tot restul vieţii.

— Pot divorţa de tine, dacă încerci. Un amuzament leneş se simţea în tonul lui. Îmi şi imaginam ochii lui verzi, stălucind.

— Vei putea numai încerca să divorţezi de mine, pentru că mă voi opune cu toată tăria şi te voi vîna pînă la capătul pămîntului. La fel va face şi Siana. Iar mama va asmuţi asupra ta toate surorile din asociaţia de studente.

Siana e avocat şi, poate, din cauza asta Wyatt a tăcut cîteva momente, dar şi el petrecea destul timp cu avocaţii, aşa că nu era cine ştie ce ameninţare. Pe de altă parte, o respecta în mod deosebit pe mama, respect bazat pe o teamă reală. Ea chiar şi-ar fi pus toate surorile din asociaţia de studente să-l vîneze.

— Deci vei fi în asta pentru toată viaţă?

— Poţi să fii convins. Am aşteptat o clipă şi am adăugat: cel puţin, pentru toată viaţa ta.

Era de-a dreptul enervant cînd începea să rîdă la subiecte care ar fi trebuit să-i dea de gîndit.

— Voi verifica manşetele. Cămaşa, ce culoare?

Bun. Tot fusese atent la ceva.

— Alb sau gri. Îţi spun mai tîrziu. Nu eram de acord ca mirele să distragă atenţia de la mireasă. Da, ştiu că va fi şi nunta lui, dar nu-i păsa decît să legalizeze relaţia, aşa că, acceptasem, în cele din urmă, să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu el şi să-i fac copii, cu toate că eram destul de sigură că partea cu copiii nu era una dintre preocupările presante.

— Fă-mi viaţa mai uşoară. Am, deja, cămăşi albe.

— Să-ţi fac viaţa mai uşoară? După ce mi-ai făcut cu termenul limită?

— În afară de a te trimite musai la cumpărături în seara asta, mai exact ce anume ţi-am făcut?

— Crezi că invitaţiile se comandă singure? Sau se trimit singure? Sau că mîncarea şi băuturile apar ca prin minune?

— Angajează o firmă de catering.

— Nu pot, am spus pe un ton şi mai suav decît înainte. La firmele de catering se fac rezervări cu luni de zile în avans. Eu nu am atît timp la dispoziţie. La fel stă treaba şi cu tortul pentru nuntă. Trebuie să găsesc pe cineva care să primească comanda pe ultima sută de metri.

— Cumpără unul de la cofetărie.

Am luat telefonul de la ureche şi m-am uitat lung la el întrebîndu-mă dacă nu cumva am o discuţie cu un extraterestru. Am pus celularul înapoi la ureche şi am întrebat:

— Ai făcut ceva pentru prima ta nuntă?

— Am apărut şi am stat unde mi s-a spus.

— De data asta va trebui să faci mai mult. Te vei ocupa de flori. Roag-o pe mama ta să te ajute. Te iubesc. Trebuie să închid. Pa.

— Hei! l-am auzit strigînd în timp ce închideam.

Tot restul după amiezii m-am amuzat imaginîndu-mi panica ce-l cuprinsese. Dacă era băiat deştept o suna pe

mama lui cît mai repede, dar cu toate că e foarte deştept e mai întîi bărbat, aşa că mi-am imaginat că pentru început îi va întreba pe sergenţii şi detectivii însuraţi dacă îşi amintesc ceva despre propriile nunţi şi dacă da, despre fel de flori vorbeam. Pînă la sfîrşitul zilei probabil că-şi va da seama că nu erau plante de pus în ghiveci. La un moment dat, îl va duce gîndul la buchetul meu de mireasă, dar nici despre acela nu era vorba. Pentru nimic în lume n-aş fi lăsat ceva atît de important în seama unui bărbat, indiferent cît de mult l-aş fi iubit. Mîine, cîndva, unul dintre băieţi îşi va aminti de un fel de arc împodobit cu nişte chestii, poate trandafiri, şi, tot mîine, Wyatt va afla că nici în acea seară nu sînt liberă şi va realiza îngrozitorul adevăr: viaţa lui intimă din luna următoare era ruinată. De el, personal.

Ador cînd planurile se îndeplinesc. Voi nu?

Nu că aş fi lăsat ceva atît de important precum florile chiar la voia întîmplării. O sunasem pe mama lui Wyatt, care e aşa de înţelegătoare că aproape nu-mi vine să cred cît de norocoasă sînt să o am ca soacră, şi îi explicasem toate amănuntele.

— Îl voi ţine ca pe ace, îmi promisese ea. Vor exista tot felul de urgenţe şi de amînări, dar nu-ţi face griji, mă voi asigura că totul e cum doreşti.

Liniştită acum că lucrurile erau pe drumul cel bun, mi-am terminat exerciţiile, am făcut un duş, mi-am

uscat părul, mi-am pus o urmă de ruj şi rimel şi mi-am schimbat hainele. Lynn avea totul sub control, ca de obicei iar eu am plecat spre cel mai bun dintre cele două mall-uri ale urbei. În oraş existau şi cîteva magazine cu haine de ocazie, dar m-am gîndit că aş putea găsi ce-mi doream în unul dintre buticurile de la etajele superioare ale mall-ului. La magazinele din restul oraşului retuşurile durau o veşnicie.

La mall existau o parcare etajată şi una în aer liber. Bineînţeles că toată lumea încerca să găsească locuri în cea de la etaj şi în felul acesta rămîneau neocupate cîteva locuri bune la cealaltă. M-am învîrtit puţin cu Mercedesul negru, decapotabil, luînd curbele cu agilitatea unei pisici şi am localizat unul dintre acele spaţii mai bune, chiar în faţa unuia dintre magazinele pe care doream să le vizitez. Am parcat cu agilitate zîmbind de propria mea îndemînare. Nimic nu se şofează ca un Mercedes.

Am păşit destul de hotărîtă în magazin. Nimic nu mă determină să accelerez ritmul ca o provocare, plus că aveam o misiune: să probez haine. Uneori se aliniază planetele şi apar mici bonusuri. Nici măcar nu m-am necăjit că primul magazin nu avea ce-mi doream pentru că mă pregătisem de o lungă căutare. Am găsit o pereche de pantofi, exact cum îmi imaginasem, confortabili şi cu barete, cu tocuri de doi centimetri, pe care

îi pot purta ore în şir. Cel mai grozav era faptul că sclipeau de paiete aurii şi cristale. Îmi plac încălţările cu un pic de strălucire, dar, mai ales, aveam nevoie de pantofii pentru nuntă ca să-mi dau seama dacă rochia, atunci cînd o voi găsi, va avea nevoie de tiv sau nu.

Căutam ceva în nuanţa şampaniei. Nimic alb, nici măcar crem, pentru că, să fim serioşi, albul transmite un mesaj care nu se potriveşte unui al doilea mariaj. Şi mie îmi stă bine cu nuanţa asta, nuanţa şampaniei, iar ideea era să-l fac pe Wyatt să se topească după mine.

Ca în facultate. Am făcut cumpărături pînă la epuizare, oprindu-mă doar pentru o cină rapidă, adică o salată. În pelerinajul meu am mai găsit nişte lenjerie superbă, nişte cercei pe care trebuia să-i am, încă o pereche de pantofi de un negru mortal, o fustă care-mi venea perfect şi chiar cîteva daruri pentru Crăciun. Avînd în vedere că numărul cadourilor va fi dublu începînd cu acest an din cauza rudelor lui Wyatt nu strica să încep, din timp, cumpărarea lor.

Ce nu am găsit a fost o rochie în nuanţa şampaniei.

Pe la nouă m-am decis că e timpul să merg acasă. Mîine va trebui să iau la rînd standurile magazinelor cu haine de ocazie şi, dacă nimic nu s-a schimbat de pe vremea cînd eram în liceu, asta însemnînd în urmă cu cel puţin cincisprezece ani, orice era posibil. Chiar dacă aş fi găsit o rochie să-mi placă, ar fi fost atît de probată,

încît ar fi trebuit comandată una nouă. Iar asta însemna timp şi timpul era cel de care duceam lipsă.

Plecînd de la mall, gîndurile îmi zburau cu viteza luminii. O croitoreasă. Am nevoie de o croitoreasă. Voi mai încerca o singură dată să găsesc o rochie gata făcută, ceea ce reprezenta soluţia cea mai simplă, dar dacă nu aveam noroc să găsesc ceva pînă mîine seară, voi pune în aplicare planul de rezervă. Voi cumpăra material şi voi comanda rochia. Durează un pic mai mult, dar se poate.

Nu dădeam atenţie la ce era în jur, recunosc. Aveam lucruri importante în minte. Plecînd nu am observat că nu mai erau multe maşini în parcare. A mea era aproape de magazin, într-un loc luminat, nicio persoană suspectă nu dădea tîrcoale şi mai plecau şi alţi cumpărători în acelaşi timp cu mine.

Am jonglat cu pachetele ca să-mi pot scoate cheia din buzunar. Am apăsat butonul pentru deblocarea uşilor în timp ce ieşeam din curbă. O dubă era parcată pe locul pentru persoane cu handicap, primul din rînd. Eu parcasem pe al doilea loc. Maşinuţa mea frumoasă a semnalizat de bun venit.

Am auzit zgomotul lin al unei maşini care accelera şi m-am oprit la cîţiva metri de curbă. După o privire rapidă, am considerat că am destul timp să trec înainte

ca maşina să ajungă lîngă mine şi am pornit mai departe.

Totul părea în regulă. Nu am dat multă atenţie maşinii care se apropia. Mîna stîngă începuse să mă doară de la greutatea plaselor din plastic. Totuşi, ceva, ca o şoaptă a instinctului care-mi spunea că sunetul maşinii e mult prea aproape, m-a făcut să ridic privirea la automobilul care venea direct spre mine, ca şi cînd şoferul apăsase pedala de acceleraţie.

Maşină părea uriaşă. Farurile îmi băteau direct în ochi, orbindu-mă. Am avut doar o vagă imagine a formei întunecate din spatele volanului şi asta mulţumită luminilor din parcare. Era destul loc pentru ca maşina să mă ocolească, dar nu a făcut-o.

Am grăbit pasul ca să ies din calea ei şi în secunda care a urmat, jur că mi s-a părut că şoferul a schimbat şi el direcţia, venind direct spre mine.

Panica mi-a explodat în creier. Nu puteam gîndi decît „Doamne", ca un fel de conştientizare a faptului că dacă maşina mă loveşte, voi fi strivită între ea şi dubă.

La revedere nuntă. S-a zis cu mine!

Am sărit. Mai bine spus, am plonjat. Şi, credeţi-mă, a fost un efort substanţial. Nimic nu-ţi dă mai mult avînt decît gîndul că vei fi făcut terci. Chiar dacă fusesem majoretă în facultate, tot nu puteam acoperi o distanţă atît de mare.

Maşina a trecut aşa de aproape încît i-am simţit căldura generată de acceleraţie. În clipa aceea am înlemnit. Atît de aproape trecusem pe lîngă o lovitură. Am auzit scrîşnet de cauciucuri. M-am prăbuşit pe asfaltul din spatele dubei şi luminile s-au stins.

CAPITOLUL III

Nu mi-am pierdut cunoştinţa sau, cel puţin, nu de tot. Lumea era o ceaţă întunecată care se învîrtea. Îmi amintesc senzaţia ascuţită, de arsură din momentul în care am alunecat, rostogolindu-mă, pe asfalt. Îmi amintesc că am gîndit: *Pantofii mei!* în timp ce încercam cu disperare să ţin de pachetele cu cumpărături. Îmi amintesc zornăitul cerceilor şi gustul cald al sîngelui. Şi îmi amintesc un val de durere invadîndu-mi trupul.

Apoi, mişcarea s-a oprit iar eu m-am întins pe asfaltul cald încă, cu toate că se lăsase întunericul, destul de nesigură despre ce se petrecuse sau despre locul în care mă aflam. Puteam auzi sunete, dar nu reuşeam să le identific sau să-mi dau seama de unde veneau. Tot ce doream era să stau întinsă acolo, încercînd să stăpînesc furia corpului meu rănit. Capul îmi pulsa într-un ritm dureros, acelaşi cu al bătăilor inimii. Mi s-a făcut frig, apoi cald şi mi-a venit să vomit. Simţeam dureri ascuţite, arsuri, pulsaţii şi înţepături, însă nu reuşeam să izolez toate senzaţiile şi să le înţeleg,

să le determin localizarea sau gravitatea şi nici să fac ceva în sensul ăsta.

Măcar nu eram moartă. Tot era un lucru bun.

Apoi un gînd clar mi-a invadat creierul: nemernica aia a încercat să mă omoare!

Al doilea gînd a fost: La naiba, nu din nou!

Am spus vorbele şi cu voce tare şi sunetul propriului glas m-a uimit, readucîndu-mă, cumva, înapoi în corpul care în acea clipă nu era un loc fericit unde să te afli. Aproape că mi-am dorit să revin la starea de inconştienţă doar că mi-era teamă că şoferul se va întoarce ca să mai încerce o dată. Şi dacă rămîneam zăcînd, acolo, aş fi devenit un cadavru. La propriu.

Impulsionată de panică, m-am ridicat şi am privit în jur. N-a fost o decizie foarte înţeleaptă. Sau, poate, da. Trebuia să mă asigur că nu voi deveni o masă inertă pe pavaj, însă corpul meu s-a împotrivit imediat. Capul îmi pulsa nebuneşte, stomacul s-a revoltat a vomă, ochii mi s-au dat peste cap şi am căzut iarăşi pe asfalt.

De data asta, am rămas acolo. Chestia cu ochii fusese ciudată. În mod sigur se va grăbi cineva să-mi vină în ajutor.

Sincer vorbind, devenise obositoare încercarea oamenilor de a mă ucide. Am fost împuşcată (de actuala soţie a fostului meu bărbat), mi-a fost tăiată

frîna de la maşină (de către fostul meu soţ) urmarea fiind un accident în lanţ iar acum asta. Mă săturasem de durere. Mă săturasem de programe date peste cap. Mă săturasem să nu arăt bine.

Simţeam asfaltul dur sub obraz. De la semnalele dureroase transmise de terminaţiile nervoase ale diferitor părţi ale corpului îmi dădeam seama că trebuie să fi lăsat ceva piele pe pavaj. Slavă Domnului că purtam pantaloni lungi, dar, sincer, numai pielea îţi protejează corpul, deci bănuiam că pantalonii nu fuseseră de cine ştie ce ajutor. Juliturile sînt inestetice. Începeam să mă îngrijorez. Cum voi arăta la nuntă? Patru săptămîni erau destul ca să se vindece sau voi fi nevoită să investesc în farduri pentru corp, care sînt lipicioase şi vor păta rochia? Poate va trebui să renunţ la rochia mătăsoasă, fără mîneci, pe care mi-o imaginasem şi să port în locul ei ceva care să mă acopere mai mult, ca o burka sau un cort, nu că între cele două ar fi mare diferenţă.

Pentru Dumnezeu, unde era toată lumea? Unde sînt toţi cei care stau la mall pînă în miezul nopţii? Cît va trebui să zac acolo pînă mă vede cineva şi vine să mă ajute? Aproape că fusesem făcută terci! Aveam nevoie de puţină atenţie, de ceva!

Mă indignam din ce în ce mai tare. Alo, un corp zace în parcare şi nu observă nimeni? Da, era noapte, dar parcarea era luminată iar eu eram întinsă între

două mașini. Am deschis ochii și am încercat să mă orientez.

Vederea îmi era înceţoşată. Nu zăream decît umbre întunecate și licăriri luminoase. Toate rotinduse și alergînd împreună. Din reflex, am încercat să mă frec la ochi, dar brațele, amîndouă, refuzau să mă asculte. Se mișcau, dar cu greutate și nu destul de precis ca să-mi ajungă degetele la ochi. Aș fi putut să mă orbesc singură iar asta ar fi fost o rană în plus.

Nu reușeam să văd cu exactitate unde mă aflu. Totuși, ar fi trebuit să fi fost întinsă la capătul rîndului cel mai apropiat de mall, unde cineva ar fi trebuit să mă observe. Pînă la urmă.

Vag, am auzit, undeva, o mașină pornind. Cît timp nu era o mașină care să dea cu spatele peste mine, era în regulă, dar am realizat că în acest caz, șoferul ar fi trebuit să pășească peste mine ca să ajungă la mașină, ceea ce era puţin probabil. Pe de altă parte, au existat în viața mea momente cînd am fost atît de grăbită, încît dacă aș fi păşit peste un corp mi-aș fi spus „Mă ocup mai tîrziu de asta".

Era un alt motiv de îngrijorare. Să fiu lovită de spatele unei mașini de un șofer ca mine.

Există, oare, vreo evidenţă despre cît de mult poate să zacă o persoană în mijlocul unei parcări fără ca să bage cineva de seamă? Și, oribil, dacă furnici sau

alte chestii se tîrau pe mine? Sîngeram. Probabil, tot felul de creaturi se îndreptau cu rapiditate spre corpul meu, avide de un festin.

Gîndul era atît de dezgustător încît dacă nu m-ar fi durut atît de rău capul, m-aş fi ridicat urgent. Nu, nu-mi plac insectele. Nu mă tem de ele, dar îmi par nesuferite şi scîrboase şi nu le vreau pe lîngă mine.

Dacă mă gîndesc mai bine, parcarea, în sine, era un loc nesuferit şi scîrbos. Oameni vulgari şi needucaţi scuipă pe asfalt şi, uneori, nu scuipă doar salivă. Tot felul de mizerii ajung pe pavaj, inclusiv, rahat.

Doamne, trebuie să mă ridic înainte să mor de o supradoză de îngreţoşare. Nu venea nimeni să mă ajute, cel puţin nu atunci cînd aveam nevoie, adică ÎN CLIPA ASTA. Va trebui să mă descurc singură. Trebuie să-mi găsesc geanta, să-mi scot celularul, sperînd că blestemăţia funcţionează încă şi că nu s-a stricat bateria, pentru că a găsi o baterie şi a o înlocui pe cea actuală era ceva ce mă depăşea în acest moment, — şi să sun la 911. Mai trebuia şi să mă aşez în capul oaselor, să-mi ridic corpul de pe asfaltul nesuferit sau starea mea mentala o va ajunge din urmă, rapid, pe cea fizică.

La trei, mi-am spus în gînd, mă ridic. Unu. Doi. Trei. Şi nimic nu s-a petrecut. Mintea mea ştia ce vreau să fac, dar trupul meu spunea: Sigur că da. Am încercat, deja chestia asta.

Asta m-a iritat aproape la fel de mult ca faptul că zăceam nebăgată în seamă de nimeni. Bine, mint. Zăcutul neobservat era aproape de top-ul listei, dar dacă făceam o evaluare a lucrurilor care mă iritau în clipa asta, primul loc era ocupat de încercarea cuiva de a mă ucide. Iarăşi. Faptul că nu-mi dădea nimeni atenţie se clasa pe locul doi. Iar corpul care nu-mi răspundea la comenzi se afla undeva între locurile cinci şi trei.

Totuşi, fusesem majoretă ani de zile, de la începutul liceului, pînă la terminarea colegiului. Îi spusesem de multe ori corpului meu să facă lucruri dureroase şi, în majoritatea cazurilor, mă ascultase. Nu înţelegeam de ce nu mă asculta şi acum, cînd miza era mult mai mare decît atunci cînd făceam roata sau vreun alt exerciţiu. Viaţa mea era în pericol! Şi nu doar atît, aveam impresia că ceva se tîra pe faţa mea. Fără discuţie, trebuia să mă ridic. Trebuia să găsesc ajutor.

Poate încercam să fac un efort prea mare. Să mă ridic, dintr-o mişcare, fără imboldul panicii, era mai mult decît mă simţeam în stare. Poate ar trebui, încă o dată, să-mi mişc braţul.

Încercarea mi-a reuşit. Braţul drept mă durea, dar a făcut ce i-a comandat creierul. Cu destulă greutate; nu precizasem ce braţ voiam să se mişte, dar am ridicat mîna ca să pot îndepărta ceea ce se tîra pe faţa mea.

Mă aşteptam să simt o insectă. Una uriaşă. Dar am simţit ceva umed şi lipicios.

Evident, sîngeram. Eram destul de surprinsă, cu toate că n-ar fi trebuit să fiu. Nu faptul că sîngeram mă uimea, ci că îmi sîngera capul sau faţa. Sau amîndouă. Ştiam că mă lovisem la cap, de unde migrena şi greaţa, ceea ce însemna că am o contuzie. Dar situaţia era din ce în ce mai gravă. Dacă mă tăiasem la faţă, asta însemna copci, nu? La cum stăteau lucrurile, în ziua nunţii voi arăta ca Mireasa lui Frankenstein.

Acest amănunt ajunse rapid pe locul şapte sau opt în clasamentul iritabilităţii. Planurile mele pentru Wyatt erau complet distruse dacă aveam faţa plină de cicatrici şi eram acoperită de julituri. Cum să fii orbit de dorinţă pentru cineva care arăta aşa?

Măcar de data asta nu era cu mine. Mai încercase cineva să mă omoare, de două ori. De fiecare dată Wyatt fusese de faţă şi trecuse prin chinurile iadului. Ca poliţist, se înfuriase. Ca bărbat, se indignase. Ca bărbat care mă iubea, se îngrozise. Cum era de aşteptat, îşi manifestase trăirile devenind mai arogant şi autoritar iar dacă e să luăm în calcul faptul că aceste două trăsături erau foarte accentuate, vă puteţi imagina cît de insuportabil devenise. Noroc că îl iubeam deja, pentru că altfel ar fi trebuit să-l ucid.

Gîndul la Wyatt nu-mi va aduce mai repede un ajutor. Eram foarte abilă în a ocoli situaţiile neplăcute, dar în cazul de faţă nu mai puteam aştepta. Ştiam că o să doară, dar trebuia să fac un efort şi să mă mişc.

Eram întinsă pe partea stîngă, cu braţul sub mine. Am pus palma dreaptă în linie cu umărul şi m-am ridicat, cu greutate, pînă am reuşit să proptesc cotul stîng pe pavaj. Apoi m-am oprit, luptînd cu greaţa şi durerea îngrozitoare de cap, aşteptînd să treacă primele momente, cele mai grele, înainte de a mă strădui să mă aşez în capul oaselor.

Bun. Nu era nimic rupt. Aveam experienţa unor oase rupte, deci, măcar de atît, puteam să-mi dau seama. Zgîriată, învineţită, şocată, cu o contuzie, dar fără nimic rupt. Probabil, dacă m-aş fi temut pentru viaţa mea aş fi putut sări să o rup la fugă, dar era evident că nemernica ce aproape că dăduse peste mine îşi vărsase restul furiei gonind pe şosea. Nefiind nevoită să fug, am stat şi mi-am şters sîngele de pe ochi cu mîneca bluzei, ca să pot vedea. În acelaşi timp m-am asigurat că nu-mi va exploda capul şi că nici nu-mi va cădea de pe umeri, cu toate că mă simţeam de parcă amîndouă evenimentele urmau să se petreacă în scurt timp.

Cu vederea mai limpede, mi-am găsit geanta. Atîrna de braţul drept şi se încurcase cu unele dintre

pungile de plastic pe care nu le scăpasem pe jos. Baretele genţii împiedicaseră eforturile de a-mi mişca mîna iar plasele mi se încolăciseră peste şi pe sub picioare. Ce spuneţi de asta? Se poate ca obiectele cumpărate să-mi fi protejat puţin pielea. Am luat asta ca pe un semn că Dumnezeu voise să merg la cumpărături.

Susţinută de acest suport spiritual, am scos cu stîngăcie telefonul din geantă şi l-am deschis. Micul ecran s-a luminat, aşa că am apăsat 911. Mai sunasem la Urgenţe, cînd Nicole Goodwin fusese ucisă şi crezusem că gloanţele îmi erau destinate mie, aşa că ştiam procedura. Cînd vocea lipsită de intonaţie m-a întrebat care este urgenţa, am fost pregătită.

— Am fost rănită. Sînt în parcarea de la mall... Am precizat care mall, ce magazin şi în faţa cărei intrări mă aflu.

— Ce fel de rană aveţi? m-a interogat vocea, fără urmă de interes sau grabă. Cred că operatoarea şi-a imaginat că dacă pot suna, nu e ceva grav şi cred că avea dreptate.

— O rană la cap. Cred că e o contuzie. Zgîrieturi, vînătăi, lovituri. Cineva a încercat să dea cu maşina peste mine, dar ea nu mai e aici, acum.

— E o dispută domestică?

— Nu. Sînt heterosexuală.

— Poftim? Pentru prima oară vocea operatoarei

exprima ceva. Din păcate, exprima confuzie.

— Am spus „ea nu mai e aici" şi m-aţi întrebat dacă e o dispută domestică, aşa că am răspuns că nu şi că sînt heterosexuală, i-am explicat cu răbdare, ceea ce, avînd în vedere că stăteam sîngerînd, pe asfalt, era o dovadă de auto control. Chiar încerc să nu-i calc pe nervi pe cei ce ar putea veni să mă salveze. Spun „ar putea", deoarece, deocamdată, nu se petrecuse nimic.

— Înţeleg. Cunoaşteţi identitatea persoanei?

— Nu. Tot ce ştiu e că este vorba de o nebună care nu are ce căuta la volan, cu atît mai puţin la cel al unui Buick.

— Voi trimite o maşină de patrulare şi medici spre dumneavoastră, spuse operatoarea, recăpătîndu-şi tonul profesional. Voi avea nevoie de mai multe informaţii, aşa că, vă rog, rămîneţi la telefon.

Am rămas. Cînd am fost întrebată, mi-am spus numele şi adresa, telefonul de acasă şi cel mobil, pe care cred că îl avea deja, datorită îmbunătăţirii serviciilor 911, dar şi faptului că celularul meu avea GPS incorporat. Probabil, am fost localizată, triangulată şi verificată. Am rînjit în sinea mea. Numele meu circula, deja, pe staţiile maşinilor de poliţie, ceea ce însemna că un anume locotenent J. W. Bloodsworth îl auzise şi sărise în maşină aprinzînd sirena. Speram sincer ca

medicii să ajungă înaintea lui şi să-mi cureţe sîngele de pe faţă. Wyatt mă mai văzuse însîngerată, dar aveam şi un pic de vanitate.

Uşile automate ale magazinului se deschiseră lăsînd să iasă două femei, discutînd vesele în timp ce-şi cărau captura. Cele două intrară pe aleea din parcare. Prima care m-a văzut a ţipat şi s-a oprit.

— Nu luaţi în seamă zgomotul, i-am spus operatoarei. A fost cineva uimit.

— Doamne! Doamne! A doua femeie se repezi spre mine. Aţi fost atacată? Sînteţi bine? Ce s-a întîmplat?

Trebuie să vă spun că e enervant cînd ajutorul apare după ce nu mai ai nevoie de el.

Parcarea era plină de lumini de girofaruri, maşini parcate în unghiuri ciudate şi bărbaţi în uniformă, majoritatea discutînd. Nu era nimeni mort, deci nu era nicio urgenţă. Una dintre maşinile cu girofar era cea a medicilor, Dwight şi Dwayne. Nu poţi născoci aşa ceva. Nu-mi plăcea numele lui Dwayne pentru că la fel îl chema şi pe cel care o omorîse pe Nicole Goodwin, dar lui nu-i puteam spune. Era un om bun, care cu calm şi grijă îmi ştersese sîngele de pe faţă şi îmi bandajase rana de la cap. Aveam fruntea julită, dar nicio tăietură pe faţă, ceea ce însemna că, probabil, mă lovisem la cap cînd aterizasem pe asfalt. Veşti bune pentru faţa mea şi

neplăcute pentru cap.

Fuseseră de acord cu diagnosticul „contuzie", ceea ce, dintr-un punct de vedere era satisfăcător, îmi place să am dreptate, dar şi demoralizant, pentru că o contuzie îmi încurca serios programul stabilit, care şi aşa era destul de încărcat şi încurcat.

Unul dintre ofiţeri era Spangler. Îl cunoscusem cînd fusese ucisă Nicole. Cînd a ajuns şi Wyatt eram culcată pe targa cu roţi iar el îmi lua declaraţia în timp ce medicii mi-au curăţat eficient rănile, m-au bandajat şi m-au pregătit pentru transport. Chiar şi fără să mă uit am ştiut că era el după scrîşnetul cauciucurilor urmat de zgomotul portierei trîntite.

— A ajuns şi Wyatt, i-am spus ofiţerului Spangler. Nu am întors capul pentru încercam, din răsputeri, să nu mă mişc.

Ofiţerul a aruncat o privire în direcţia noului venit şi şi-a strîns un pic buzele ca să nu zîmbească.

— Da, doamnă, el este. A fost în contact radio.

Între Wyatt şi unii dintre poliţiştii mai vechi fusese un pic de neînţelegere datorată faptului că el fusese promovat înaintea lor. Spangler era destul de nou şi tînăr aşa că nu avea resentimente. Rămase în poziţie de drepţi şi înclină capul respectuos în timp ce Wyatt se apropie şi mă privi fix, cu mîinile în şold. Purta blugi şi o cămaşă cu mîneci lungi, suflecate. Arma de

serviciu era în toc, pe partea stîngă şi insigna prinsă la curea. În mînă avea radio-telefonul de serviciu. Privirea îi era încruntată.

— Sînt bine, i-am spus, urînd expresia de pe chipul său. O mai văzusem. Sau destul de bine.

Imediat, Wyatt îşi întoarse privirea spre Dwayne. Dwight era ocupat cu trusa medicală, aşa că ţinta era Dwayne.

— În ce stare e? întrebă de parcă eu n-aş fi spus nimic.

— Probabil un cucui, spuse Dwayne, ceea ce cred că nu era conform regulamentului, dar cum majoritatea medicilor şi a poliţiştilor se cunoşteau, cei din urmă puteau obţine tot felul de informaţii care, altfel, ar fi trebuit să fie confidenţiale. capul spart, cîteva contuzii.

— Zgîrieturi, am spus pe un ton sumbru.

Dwyane zîmbi spre mine, adăugînd:

— Şi asta.

Wyatt se ghemui lîngă targă. Lumina puternică pusă de medici ca să mă îngrijească arunca umbre aspre pe chipul lui. Arăta dur şi rău, dar îmi luă mîna cu un gest blînd.

— Voi fi chiar în spatele ambulanţei, promise. Îi voi suna pe ai tăi de pe drum. Îl privi pe Spangler. Poţi termina cu declaraţia la spital.

— Da, domnule, spuse ofiţerul, închizînd carnetul.

M-au suit în ambulanţă, sau mai bine spus, au suit targa, dar eu fiind pe targă, era cam tot aia. Băieţii au închis uşile şi ultima imagine cu Wyatt a fost cu el stînd acolo, calm şi fioros.

Apoi au plecat din parcare, cu girofarul aprins, dar fără sirene, lucru pentru care le-am fost recunoscătoare. Mă durea capul îngrozitor.

Era o situaţie familiară. Însă în cazul de faţă, familiar nu însemna şi pozitiv.

CAPITOLUL IV

Wyatt fusese ultimul pe care-l văzusem înainte ca uşile ambulanţei să se închidă şi primul pe care l-am văzut cînd acestea s-au deschis.

Arăta atît de furios, încruntat şi rece, toate în acelaşi timp, că am întins din nou mîna spre el în timp ce eram coborîtă din vehicul.

— Chiar sînt bine, am spus. Şi cu excepţia cucuiului, chiar eram. Ameţită, dar în regulă. Voiam să par curajoasă, ceea ce l-ar fi convins că mă simt bine şi, în acelaşi timp, încercam să creez o falsă aparenţă, pentru a trezi simpatie, dar capul mă durea prea tare pentru un asemenea efort, aşa că ce am spus a părut sincer. Însă el nu m-a crezut.

Jocul pentru supremaţie în relaţia dintre noi era prea complicat în acel moment. Ai fi crezut că Wyatt va fi satisfăcut, dar vedeam după felul în care i se încleştaseră fălcile că era extrem de îngrijorat. Bărbaţii sînt atît de încăpăţînaţi.

Mergea pe lîngă targă, ţinîndu-mă de mînă. Cu o privire sumbră mă întrebă:

— E vina mea?

— Am mers la cumpărături în seara asta din cauza ultimatului tău idiot. Dacă m-ai fi ascultat, aş fi putut face cumpărături în timpul zilei, ca oamenii civilizaţi, dar nu, trebuia să-mi dai un termen limită, din cauza căruia am ajuns în parcare cu o nebună şofînd un Buick.

Ochii i se îngustară. Spre uşurarea mea, privirea întunecată i se relaxă. Îşi dăduse seama că dacă sînt capabilă să fac o criză de nervi, chiar eram bine.

— Dacă ai fi fost în stare să te descurci cu ceva aşa de simplu cum e o nuntă, spuse cu o iritantă desconsiderare faţă de milioanele de detalii pe care o astfel de ceremonie le implică, nu aş fi fost nevoit să intervin.

— Simplu? m-am răţoit. Simplu? Crezi că o nuntă e ceva simplu? O gustare e ceva simplu. Fizica cuantică e ceva simplu. A planifica o nuntă e ca şi cum ai planifica un război.

— O comparaţie potrivită, mormăi el înfundat, dar tot l-am auzit.

Mi-am smuls mîna dintr-a lui. Uneori îmi venea să-l pleznesc.

Dwight rîse în timp ce împingea targa. Dwayne era mai amabil decît Dwight, aşa că am spus:

— Nu vreau să împingi tu targa. Îl vreau pe Dwayne. Unde este?

— Se ocupă de internare, îţi aduce lucrurille, chestii din astea, răspunde Dwight fără să oprească targa cu roţi.

În noaptea asta lucrurile nu erau în favoarea mea, dar încercam să obţin cît mai mult din vestea că Dwayne îmi aducea lucrurile. Faptul că nu mă gîndisem nicio clipă la ce cumpărasem, mai ales la pantofii cei noi, era o dovada de cît de tare mă durea capul.

— Are şi pantofii?

— Îi ai în picioare, spuse Wyatt, aruncînd rapid o privire întrebătoare spre Dwight, încercînd să afle, pe tăcute, dacă există posibilitatea să-mi fie afectat creierul.

— Nu bat cîmpii. Mă refer la pantofii cei noi, pe care i-am cumpărat în seara asta. În timp ce explicam, Dwight mă duse într-o cabină. După treizeci de secunde intră şi Dwayne cu mîinile pline de hărtii, clipboard, geanta mea şi cîteva plase din plastic. Mi-am văzut punga cu însemnele magazinului de unde luasem pantofii şi am oftat uşurată. Nu dispăruseră. Apoi a venit o echipă de asistente. L-au dat afară pe Wyatt, Dwayne şi Dwight au predat raportul despre starea în care mă

aflam, care, în bună parte, era aşa cum bănuiam. Apoi şi ei doi au plecat, au fost trase draperiile şi hainele mi-au fost tăiate cu grijă. Urăsc cînd la camera de urgenţe hainele sînt tratate în felul acesta, chiar dacă înţeleg motivul. Chiar şi cineva conştient nu poate, întotdeauna, să-şi dea seama cu acurateţe de condiţia medicală în care se află iar rapiditatea şi eficienţa sînt absolut necesare.

Cu toate astea, chiar urăsc cînd sutienul îmi este tăiat, dint-o mişcare, de foarfecele uriaş. Îmi iubesc seturile de lenjerie. Mai ales acest sutien, de culoarea cafelei cu lapte, cu mici flori de satin şi perle la mijloc. Acum era distrus. Cînd m-am uitat la el, am mai oftat încă o dată. Oricum era distrus de la sînge.

Dacă mă gîneam bine, tot ce purtam era făcut praf, fie de la sînge, fie de la rupturi, fie de la amîndouă. Rănile de la cap sîngeraseră abundent. Am oftat iarăşi examinîndu-mă şi apoi privind hainele puse grămadă. O puteam face fără să-mi mişc capul, pentru că partea superioară a tărgii era ridicată. Nu, nu se mai putea salva nimic, excepţie făcînd pantofii. Pantalonii mei negri, cu buzunare, erau sfîşiaţi în cîteva locuri, rupturi mari, zdrenţuite, ce nu mai puteau fi reparate, ca să nu pomenesc de tăieturile lungi, de la tiv pînă la betelie, făcute de asistente. Picioarele mele goale erau murdare şi pline de sînge, confirmînd că teama mea, iraţională,

de microbii din parcare nu era chiar atît de neîntemeiată. De fapt, aproape tot corpul îmi era prăfuit şi sîngerînd. Nu era o privelişte plăcută. Ba era chiar deprimant avînd în vedere că Wyatt va trebui să mă vadă aşa.

— Arăt ca naiba, am bombănit.

— Nu cine ştie ce, spuse o asistentă. Arată mai rău decît este. Dar cred că nu vă simţiţi foarte în regulă, nu? Vocea ei era energică, dar liniştitoare. Sau, cel puţin, aşa intenţiona să fie. Însă cuvintele m-au făcut să mă simt mai neplăcut, pentru că aparenţa era exact cea care mă îngrijora. Da, sînt orgolioasă, dar sînt şi sub presiunea unui termen limită pentru o nuntă şi nu doream să arăt ca un refugiat de război în pozele de la cununie. Copiii mei se vor uita la ele. Nu-mi doream să se întrebe dacă tatăl lor s-a uitat de două ori înainte de a mă lua de nevastă.

Nu am nici mentalitate de „victimă" şi m-am săturat să fiu împuşcată, bătută şi învineţită. Nu voiam ca Wyatt să creadă am nevoie să aibă grijă de mine. Vreau să am singură grijă de mine, mulţumesc frumos, excepţie făcînd momentele cînd sînt dispusă să fiu răsfăţată, caz în care doresc să fiu în formă, ca să pot să le savurez.

Tocmai fusesem pe jumătate îmbrăcată cu halatul de spital cînd şi-a făcut apariţia un medic de

gardă, obosit. M-a consultat, le-a ascultat pe asistente, mi-a verificat pupilele ca să vadă cum reacţionează şi m-a trimis la o tomografie şi ceva ce părea a fi o radiografie generală. După cîteva ore plictisitoare şi dureroase, m-au internat pînă a doua zi pentru că medicii erau de acord cu diagnosticul de contuzie. Mi-au fost curăţate toate rănile şi unele dintre ele au fost bandajate, sîngele a fost, în mare parte, şters, excepţie făcînd cel din păr, ceea ce mă irita pentru că îl simţeam cleios. Cel mai rău e că răseseră o porţiune mică de păr ca să poată pune nişte copci tăieturii de la cap. Va trebui să fiu inventivă în privinţa coafurii în următoarele cîteva luni. Măcar fusesem pusă într-un pat curat şi răcoros iar luminile erau diminuate, ceea ce se dovedea o alinare. Am menţionat cît de tare mă durea capul?

Dar Wyatt şi toată familia adunată în jurul patului, privindu-mă fix, nu erau o consolare.

— Nu e vina mea, am spus pe ton de scuză. Era ciudat să-i văd acolo, aliaţi, parcă, împotriva mea, de parcă aş fi făcut ceva dinadins. Pînă şi Siana avea o expresie serioasă, cu toate că, de obicei, puteam conta să fie de partea mea. Dintr-un punct de vedere, îi înţelegeam. Dacă Wyatt ar fi fost rănit în ultima perioadă la fel de des ca mine, i-aş fi cerut să-şi schimbe meseria şi ne-am fi mutat în Mongolia ca să ieşim din zona de pericol.

Prima s-a mișcat mama. Fusese la fel de tăcută ca și Wyatt, dar acum intrase în rolul de mamă. A înmuiat o cîrpă în chiuveta micuță și s-a întors lîngă patul meu, începînd să șteargă, cu blîndețe, sîngele uscat pe care asistentele îl omiseseră. De cînd eram mică, mama nu-mi mai spălase urechile, dar unele lucruri nu se schimbă niciodată. Eram bucuroasă că folosea apă, nu salivă. Știți gluma cu saliva mamei care spală totul, de la cerneală la grăsime? Saliva de mamă ar trebui brevetată și vîndută ca detergent universal. Sau, poate, a fost patentată deja. N-am citit niciodată ingredientele unui detergent. Poate scrie „salivă de mamă".

— Am cerut casetele de la camerele de supraveghere din parcare, spuse Wyatt în cele din urmă, așa că vom putea afla numărul mașinii.

Eram cu el de destul de mult timp ca să înțeleg unele aspecte ale legii.

— Dar nu m-a lovit. Cînd a accelerat, m-am ferit din calea ei. Nu este fugă de la locul infracțiunii. E fugă de la locul sperieturii.

— Din calea ei? Wyatt prinsese ideea imediat. Ai văzut-o? Știi cine era?

— Mi-am dat seama că era o femeie, dar dacă o cunosc sau nu... Aș fi ridicat din umeri, însă încercam să mă mișc cît mai puțin. Farurile mă orbiseră. Șoferul

era o femeie iar maşina un model recent de Buick. Asta e tot ce pot spune cu certitudine. Luminile din parcare distorsionează culorile, dar cred că maşina era un crem metalizat.

— Eşti sigură că era un Buick?

— Te rog, am spus cît se poate de dispreţuitor. Mă pricep la maşini. Era una dintre trăsăturile ciudate moştenite de la tata, pentru că mama nu poate preciza decît culoarea sau dacă e o maşină mică, mare sau camionetă. Modelul şi marca nu înseamnă nimic pentru ea.

— Dacă spune că era un Buick, era un Buick, îmi ţinu tata partea iar Wyatt aprobă, dînd din cap. În orice altă situaţie m-ar fi iritat că acceptă părerea tatei după ce o pusese la îndoială pe a mea, însă acum eram destul de dărîmată fizic şi psihic. Mă simţeam stoarsă de puteri, nu doar de la durere ci şi de la faptul că parcă prea se întîmplaseră multe în ultima vreme. De cîte ori pot încerca oamenii să te omoare înainte să devii un pic depresiv? Şi nu încercam să calc pe nimeni pe nervi. Nici măcar nu le arătam degetul şoferilor idioţi, pentru că nu ştii niciodată dacă şi-au luat medicamentele sau dacă nu cumva şofează cu o armă încărcată şi un creier gol. Obosisem, mă durea peste tot şi chiar voiam să plîng.

Dar nu puteam. Nu în fața tuturor. Nu sînt genul. Plîng la un film sau cînd apar anumite pancarte la fotbal, dar cînd e vorba de chestii personale, importante, obișnuiesc să mă resemnez și să merg mai departe. Am fost rănită mai tare de-a lungul vieții și n-am plîns. Dacă aș plînge acum ar fi pentru că mi-era milă de mine și nu voiam să o arăt. Era destul de rău că fusesem victima unui atac. Nu doream să adaug la lista de calități neatractive pe cea de smiorcăită.

Dacă voi pune mîna vreodată pe nemernică, o voi stînge de gît.

— Putem vorbi despre asta mai tîrziu, spuse mama. Are nevoie de odihnă, nu de o recapitulare. Mergeți toți acasă. În noaptea asta, eu rămîn cu ea. E un ordin.

Wyatt nu se împacă bine cu ordinele, fie ele și de la mama care, în general, îl speria de moarte.

— Rămîn și eu, spuse pe tonul de polițist.

Chiar și cu ochii pe jumătate închiși, îi vedeam înfruntîndu-se. Cu orice altă ocazie, aș fi urmărit lupta cu interes, dar acum nu doream decît pace și liniște.

— N-am nevoie să stea cineva cu mine. Toți mergeți mîine la muncă, așa că toți vă duceți acasă. Sînt bine, sincer. De luat aminte: cînd cineva spune „sincer", de obicei minte, cum făceam și eu.

— Rămînem amîndoi, spuse Wyatt, ignorînd oferta mea curajoasă. Am privit în jos ca să-mi dau seama dacă sînt vizibilă. Toţi se purtau de parcă nu eram acolo. Mai întîi zăcusem în parcarea mizerabilă aproape un ceas fără să mă observe cineva iar acum, eram sigură de asta, cu toate că vorbeam, nu mă auzea nimeni.

— Probabil că sînt invizibilă, am mormăit.

— Nu, doar că sîntem foarte îngrijoraţi, spuse tata, bătîndu-mă, uşor, pe mînă înţelegînd bravada pe care o afişam. Se pricepea la asta, dar şi din cauză că avea un al şaptelea simţ în ce mă priveşte, pentru că semăn atît de mult cu mama. Mă tem că şi Wyatt are acest simţ, ceea ce ar fi în regulă dacă am fi căsătoriţi de treizeci şi de ani, aşa cum erau părinţii mei. Însă noi ne luptam încă pentru supremaţia în cuplu, aşa că acum eram în dezavantaj şi trebuia să fiu în alertă. În privinţa asta, Wyatt era la ani lumină distanţă de Jason, fostul meu soţ, care nu vedea niciodată dincolo de părul blond şi popoul ferm. Despre al lui e vorba.

Jason e unul dintre acei oameni asemănători unui Hopa-Mitică. Zîmbeşti întotdeauna cînd ţi-l imaginezi rostogolindu-se în jos, pe scări.

Oricum, să revenim la camera de spital. Mama a făcut rapid ordine. Tatăl şi surorile mele au fost trimişi acasă. Era ora două şi nimeni nu dormise. Se vedea că

ea şi Wyatt erau extenuaţi, cu priviri încordate şi cearcăne, dar tot arătau mai bine decît celălalt ocupant al încăperii, adică eu.

A intrat o asistentă să verifice dacă dormeam şi, dacă era cazul, să mă trezească. Nu dormeam aşa că mi-a măsurat tensiunea şi pulsul şi a plecat cu promisiunea de a reveni în două ore. În afară de durerea înnebunitoare de cap, partea cea mai neplăcută atunci cînd ai o contuzie e că personalul medical nu doreşte să dormi. Sau mai bine spus, e în regulă dacă dormi, atît timp cît te pot trezi şi îţi dai seama unde te afli. Asta înseamnă că, pînă termină de verificat semnele vitale şi de pus întrebări, pînă te calmezi şi moţăi din nou, o asistentă intră iarăşi ca să ia acest proces de la capăt. Prevedeam o noapte lungă, fără prea multă odihnă.

Wyatt i-a oferit mamei scaunul care se desfăcea într-un pat îngust şi neconfortabil iar ea a fost de acord. El trase lîngă mine scaunul înalt pentru vizitatori şi se aşeză, lundu-mă de mînă printre barele patului. Inima începu să-mi bată cu putere pentru că îl iubeam atît de mult iar el ştia cîtă nevoie am de un strop de comunicare, fie ea şi tăcută.

— Încearcă să te odihneşti puţin, dacă poţi, şopti el.

— Şi tu?

— Pot aţipi aici. Sînt obişnuit cu ore ciudate şi scaune neconfortabile.

Era adevărat. În definitiv era poliţist. I-am strîns mîna şi am încercat să-mi găsesc o poziţie confortabilă, ceea ce era imposibil din cauza juliturilor care usturau şi a capului care-mi bubuia. Totuşi am închis ochii şi talentul meu de a adormi oriunde, oricînd, îşi făcu datoria.

M-am trezit în întuneric. După ce adormisem, Wyatt stinsese lumina. Stăteam întinsă, acolo, ascultînd respiraţia ritmată a celor doi. Mama la capătul patului şi Wyatt în dreapta mea. Era un sunet liniştitor. Nu puteam vedea ceasul ca să ştiu cît dormisem, dar nu conta. Nu plecam nicăieri.

Capul mă durea la fel de tare, dar greaţa se diminuase. Am început să mă gîndesc la toţi cei pe care trebuia să-i sun. Pe Lynn ca să se ocupe singură de *Great Bods*, cel puţin două zile, pe Siana ca să-mi ude plantele, să-mi ia maşina de la mall şi alte cîteva sarcini minore. Probabil că m-am mişcat pentru că Wyatt s-a ridicat imediat şi m-a luat de mînă.

— Eşti bine? şopti el ca să n-o trezească pe mama. N-ai dormit mult. Mai puţin de o oară.

— Mă gîndeam, am şoptit la rîndul meu.

— La ce?

— La tot ce am de făcut.

— Nu trebuie să faci nimic. Spune-mi mie şi mă ocup.

Am zîmbit în sinea mea, singurul fel în care puteam zîmbi pentru că era întuneric şi nu mă putea vedea.

— La asta mă şi gîndeam, încercînd să-mi amintesc tot ce am nevoie să faci.

— Trebuia să-mi închipui, pufni el.

Din cauză că era întuneric, am avut curaj să continui.

— Mă gîndeam şi la faptul că nu ştiu cum poţi să te uiţi la cum arăt acum şi să mă mai doreşti vreodată. Vorbeam pe un ton scăzut pentru că mama era în aceiaşi cameră, dar cu o ureche îi ascultam respiraţia care nu se modificase, deci era încă adormită.

Wyatt rămase tăcut o clipă, destul cît să încep să-mi simt stomacul, de parcă mai aveam nevoie şi de asta peste toate celelalte dureri, apoi îşi trecu un deget pe braţul meu.

— Te doresc întotdeauna, şopti pe un ton la fel de cald şi întunecat precum camera. Felul în care arăţi într-un moment sau altul, nu are nicio legătură cu asta. Pe tine te doresc, nu trupul tău, cu toate că îmi place al naibii fundul tău, sînii şi gura aia impertinentă şi toate celelalte părţi.

— Şi picioarele? am întrebat rapid. Doamne, deja mă simţeam mai bine. Starea mi se îmbunătăţea cu fiecare clipă. Dacă va continua să vorbească, voi pleca de aici în jumătate de oră.

— Şi ele îmi plac, începu el să rîdă. Mai ales cînd sînt încolăcite în jurul meu.

— Ssstt, am şuierat. Mama e acolo.

— Doarme. Îmi ridică palma şi o sărută apăsat.

— Ai vrea tu, veni un comentariu tăios de la capătul patului.

După o clipă de uimire, Wyatt începu să rîdă şi răspunse:

— Da, doamnă, aşa este.

Îl ador pe omul ăsta. Eram mult mai binedispusă după mica discuţie pe întuneric şi asta îmi era de mare ajutor pentru că e un efort destul de mare să te auto compătimeşti. L-am strîns de mînă şi, mulţumită, am adormit. Şi ce dacă, încă, mă durea capul. Totul era în regulă.

Nu aţipisem mai mult de zece minute cînd a intrat o asistentă şi a aprins lumina ca să mă întrebe dacă sînt trează. Era de aşteptat.

CAPITOLUL V

La scurt timp după răsărit, Wyatt a plecat acasă, să facă un duş, să-şi schimbe hainele şi să meargă la muncă, unde, eram sigură, se va uita mai mult decît ar fi fost cazul la casetele camerelor de supraveghere din parcare, încercînd să afle numărul de înmatriculare al Buick-ului. Mai dormise puţin. Oricum nu ar putut aţipi prea mult din cauza asistentei care venea cu regularitate să verifice dacă nu mor din cauza unei hemoragii craniene. Nu muream, ce uşurare, dar nici nu reuşeam să dorm cine ştie ce.

Mama s-a trezit pe la şapte, a ieşit din cameră şi s-a întors cu o ceaşcă de cafea ce mirosea divin, dar pe care nu mi-a oferit-o mie şi a început să dea telefoane. La fel am făcut şi eu. Am sunat-o mai întîi pe Lynn ca s-o pun la curent cu ultimul incident nefericit care mi se petrecuse şi să facă demersurile necesare pentru a prelua îndatoririle mele din următoarele cîteva zile. Capul continua să mă doară şi îmi imaginam că va trece ceva timp pînă să fiu din nou funcţională.

Să vorbeşti şi să tragi cu urechea în acelaşi timp e o artă care necesită exerciţiu. Mama o poate face fără efort. Adolescentă fiind, eram la fel de bună ca ea, din necesitate. Încă puteam face faţă cu brio, dar nu mai aveam practică. Din conversaţia pe care o auzisem, mama încheiase un contract pentru o casă şi mai avea o vizionare pe care o amîna pentru mai tîrziu. A sunat-o şi pe Siana, dar fie nu i-a pomenit numele, fie mi-a scăpat mie, pentru că am fost surprinsă cînd, pe la opt jumătate, sora mea a intrat în rezervă, îmbrăcată cu o pereche de blugi strîmţi şi o bluză scurtă, cu paiete, plus o jachetă din piele. N-ar fi purtat aşa ceva la serviciu, aşa că mi-am imaginat că îşi luase zi liberă. Siana e avocat, cred că am pomenit, proaspăt angajată la o firmă cu mulţi clienţi, dar foarte serioasă ca atitudine. Îmi imaginam că Siana nu va lucra multă vreme acolo; se descurca foarte bine pe cont propriu. Era născută să aibă propria firmă şi să devină un avocat de succes. Cine n-ar fi angajat-o? Era genială, avea nişte gropiţe mortale şi era nemiloasă. Toate calităţi de dorit pentru această meserie.

— De ce nu eşti la muncă? am întrebat.

— O înlocuiesc pe mama ca să poată încheia contractul. Se aşează pe scaunul în care Wyatt petrecuse noaptea, mîncînd un măr.

Am privit, lung, mărul. Spitalul nu-mi dăduse nimic de mîncare, în afară de nişte gheaţă. Era evident

că se feriseră să mă hrănească pînă cînd un medic de undeva hotăra că nu voi avea nevoie de o operaţie urgentă pe creier. Medicul care trebuia să ia decizia nu se grăbea iar eu eram lihnită. Ha! Uimită, m-am verificat rapid. Da, greaţa se diminuase. Poate nu aş fi reuşit să mănînc nişte ouă, bacon şi pîine prăjită, dar în mod sigur mi-ar fi prins bine nişte iaurt şi o banană.

— Nu te mai holba la mărul meu, spuse Siana neutru. Nu-l poţi avea. Să invidiezi pe cineva pentru un măr nu e frumos.

— Nu-ţi invidiez mărul, m-am apărat instantaneu. Mai degrabă mă gîndeam la o banană. Şi nu era cazul să îţi iei zi liberă. Mă vor externa, cîndva, în dimineaţa asta. Internarea a fost doar pentru o noapte.

— Pentru o noapte nu înseamnă acelaşi lucru pentru doctori ca pentru pacienţi, spuse mama, desconsiderînd total realitatea profesiunii medicale. Oricum, nu doctorul de la camera de urgenţă îţi face externarea. Un altul se va uita, în cele din urmă, la rezultatele analizelor şi, cu un pic de noroc, vei fi acasă după amiază.

Probabil avea dreptate. Cu toate că mai vizitasem de cîteva ori secţia de Urgenţă, nu mai fusesem internată pînă acum şi descoperisem că timpul avea o altă definiţie acolo. „Cîteva minute" însemna, invariabil, cel puţin două ore, ceea ce era în regulă dacă

ştiai asta, dar dacă cineva se va aştepta să fie consultat, la propriu, în cîteva minute, va trăi momente de frustrare şi iritare.

— Chiar şi aşa, nu am nevoie de dădacă, am simţit nevoia să evidenţiez, deşi nu-mi doream să rămîn singură şi ele nici nu aveau de gînd să mă lase singură, aşa că orice discuţie ar fi fost inutilă. Însă, uneori, mă simt bine să port dialoguri zădarnice.

— Resemnează-te, îmi spuse Siana rînjind şi arătîndu-mi gropiţele. Oricum, cred că firma avea nevoie de o zi fără mine. Prea sînt siguri de prezenţa mea şi nu-mi place. Muşcă încă o dată din măr şi îndesă cotorul în gunoi. Mi-am închis telefonul. Părea satisfăcută de sine, ceea ce însemna că cei care erau foarte siguri de ea probabil încercaseră de cîteva ori să intre în legătură cu sora mea.

— Trebuie să plec, spuse mama, aplecîndu-se să-mi sărute fruntea. Arăta grozav, în ciuda nopţii cu somn pe apucate şi a grijilor pricinuite de mine. Dar te voi suna de-a lungul zilei. Să vedem. Ai nevoie de haine pentru externare. Trec pe la tine şi le iau înainte de a merge acasă şi le aduc la prînz. În niciun caz nu-ţi vor da drumul pînă atunci. Şi sînt pe urmele unui cofetar pentru torul de nuntă, am găsit şi un arc iar mai tîrziu, după amiază, voi merge la Roberta – Roberta e mama lui Wyatt – ca să trecem în revistă procedurile de urgenţă în caz că vremea nu va ţine cu noi.

— Nu-ți face griji, totul este sub control.

— E obligatoriu să-mi fac griji. Asta e treaba unei mirese. E imposibil ca toate urmele accidentului să dispară pînă atunci. Chiar și după dispariția cojilor, ce drăguț sună, tot vor rămîne pe piele urme roz.

— Oricum vei avea nevoie de mîneci lungi sau de ceva peste umeri avînd în vedere că va fi octombrie. De obicei, în Carolina de Nord, în octombrie, vremea e minunată, dar poate deveni rece rapid. Cred că pînă atunci, fața ta va fi în regulă, nu are multe zgîrieturi, iar dacă nu, pentru asta s-au inventat fardurile.

Nu apucasem să mă văd în oglindă ca să-mi dau seama de gravitatea situației așa că am întrebat:

— Și părul? Cum arată?

— Destul de rău în clipa asta, răspunse Siana. Am adus șampon și foehn.

O adoram. Îmi știa perfect prioritățile.

Mama evaluă copcile din păr. Mai bine zis, de acolo unde fusese păr iar acum era o zonă rasă.

— Ne descurcăm, dădu ea verdictul. O schimbare de coafură va acoperi partea rasă, care nu e foarte mare.

Bine. Lucrurile erau sub control.

În cameră intră o asistentă, cam de vîrsta mea, proaspătă și scrobită, în halatul roz, care se potrivea perfect nuanței ei de piele. Era o femeie drăguță, foarte drăguță, dar lăsa de dorit la capitolul culorii părului.

Cînd era vorba de culoarea părului, a lăsa de dorit însemna că se vopsea singură. Iar culoarea pe care o avea părul asistentei era un maro insipid, determinîndu-mă să mă întreb care era culoarea reală, să fim serioşi, cine-şi vopseşte părul maro? Propria mea criză legată de podoaba capilară mă făcea foarte sensibilă la acest subiect, nu că mi se întîmplase vreodată să nu-i dau atenţie. Cînd asistenta zîmbi şi veni mai aproape punîndu-şi degetele reci pe încheietura mîinii mele, i-am studiat sprîncenele şi genele. Nu aveau nici un fel de adaos. Sprîncenele erau şatene iar genele foarte lungi erau înnegrite cu rimel. Poate albise înainte de vreme. I-am invidiat genele şi am fost de acord cu rimelul. Asta mi-a amintit de propriul rimel care, probabil, se întinsese în jurul ochilor, făcîndu-i să semene cu cei ai unui raton.

— Cum vă simţiţi? m-a întrebat, ţinînd mîna pe pulsul meu şi ochii pe ceasul de la mînă. Şi ea avea abilitatea de a face mai multe lucruri deodată, număra şi vorbea în acelaşi timp.

— Mai bine, am răspuns. Mi-e foame.

— Ăsta e un semn bun. Zîmbi aruncîndu-mi o privire. Să văd dacă vă pot trimite ceva de mîncare.

Avea ochii de un verde amestecat cu căprui şi m-am gîndit că atunci cînd se aranja ca să iasă în oraş arăta foarte bine. Era calmă şi stăpînă pe sine, dar avea şi o

scînteiere lăuntrică. Probabil mulţi dintre medicii burlaci, dar şi cîţiva însuraţi, făceau tot posibilul să-i intre în graţii.

— Aveţi idee la ce oră îşi face medicul vizita? am întrebat.

Asistenta mi-a zîmbit trist şi a scuturat capul.

— Ora variază în funcţie de urgenţele existente. Să nu-mi spuneţi că nu sînteţi mulţumită de ospitalitatea instituţiei noastre.

— Adică de altceva în afară de faptul că nu mi s-a dat nimic să mănînc? Şi că am fost trezită ori de cîte ori aţipeam ca să vă asiguraţi că nu sînt inconştientă? Sau de faptul că mi-a fost ras părul cu douăzeci şi opt de zile înainte de nuntă? Nu, în afară de aceste amănunte m-am simţit grozav.

— Douăzeci şi opt? rîse ea. Eu am fost total nebună două luni înainte de căsătorie. Ce prost moment să aveţi un accident!

Mama mi-a luat cheile din geantă şi mi-a făcut cu mîna în semn de la revedere. I-am răspuns cu un gest identic şi am reluat conversaţia.

— Putea fi mai rău. Puteam să fi fost rănită de-a dreptul, nu doar plină de julituri şi o tăietură.

— Probabil medicii consideră că e mai mult de atît sau nu aţi fi fost aici. Vocea avea o urmă de mustrare, dar, pesemne, asistentele aveau parte mai tot

timpul de pacienţi reticenţi, iar eu chiar nu eram unul dintre ei. Mă aflam, doar, într-o situaţie de urgenţă. Mai rămăseseră douăzeci şi opt de zile şi ceasul ticăia.

Avînd în vedere că, mai mult ca sigur, îmi citise fişa n-am considerat necesar să-i spun că o noapte de spitalizare pentru observaţie nu indica o rană serioasă. Poate dorea să fiu un pic îngrijorată ca să nu o mai sîcîi pe ea sau pe alte asistente întrebînd cînd voi fi externată. Oricum nu mă simţeam în stare să agasez pe cineva. Dacă n-aş fi avut atît de multe de făcut, aş fi fost mulţumită să stau întinsă pe un pat de spital, lăsînd oamenii să-mi aducă lucruri. Greaţa se atenuase, nu şi durerea de cap. A trebuit să merg de două ori la baie şi mişcarea n-a fost deloc distractivă, dar nici n-a fost aşa de rău cum mă aşteptasem.

Asistenta, care probabil avea ataşat la buzunar ecusonul cu numele, dar pe care nu-l puteam vedea din cauza poziţiei în care se aplecase peste pat, răsfoi fişa, verificînd toate vînătăile şi zgîrieturile, în timp ce îmi punea întrebări despre nuntă. Unde urma să aibă loc, cum va arăta rochia de mireasă, chestii de genul ăsta.

— Va fi acasă la mama lui Wyatt, am spus, mulţumită să mi se distragă atenţia de la durerea de cap. În grădina de flori. Crizantemele ei sînt minunate şi, în mod normal, nu mă omor după ele pentru că sînt ataşate la cadavre. Dacă va ploua, ceea ce nu e foarte

improbabil pentru luna octombrie, ne vom muta în interior.

— Vă place de ea? Tonul întrebării era un pic sacadat, semn că asistenta avea probleme cu propria soacră. Păcat. Problemele cu socrii nu fac bine unei căsnicii. O plăcusem pe mama lui Jason, dar pe mama lui Wyatt o adoram. Îmi oferea informații din interior și era de acord cu mine în problemele dintre un bărbat și o femeie.

— E grozavă. Ea mi-a făcut cunoștință cu Wyatt iar acum se felicită că a fost de părere de la bun început că ne potrivim.

— Trebuie să fie plăcut să ai o soacră care te simpatizează, mormăi ea.

Era cît pe ce să sugerez că, poate, culoarea părului reprezenta o problemă, dar m-am oprit la timp. Poate că vopsitul acasă era tot ce-și putea permite, cu toate că asistentele aveau, în general, venituri decente. Se poate să aibă trei sau patru copii de hrănit și îmbrăcat iar soțul putea fi o persoană cu dizabilități sau un neisprăvit. Trebuie să existe un motiv pentru culoarea aceea.

Ridică bandajul de pe julitura cea mai mare, cea de pe pulpa stîngă, iar asta a durut. Am înghițit în sec, strîngînd pumnii de durere.

— Îmi pare rău, spuse ea aruncîndu-i o privire rănii. Asta e ceva. Ce făceaţi, mergeaţi cu motocicleta?

Am reuşit să-mi descleştez dinţii şi am răspuns:

— Nu, o psihopată a încercat să dea peste mine în parcarea de la mall noaptea trecută.

Asistenta ridică privire şi sprîncenele i se arcuiră.

— Ştiţi cine a fost?

— Nu, dar Wyatt vede acum casetele camerelor de supraveghere încercînd să afle numărul de înmatriculare şi proprietarul. Dacă putea să le obţină fără mandat, pentru că nu eram convinsă că va obţine unul de la judecător. Incidentul nu era destul de grav.

Asistenta dădu din cap apoi puse alt bandaj peste julitură.

— Cred că e convenabil să ai un iubit poliţist.

— Cîteodată.

În cazul în care nu mă forţa să merg la secţie cînd nu voiam sau se încăpăţîna să-mi dea de urmă cu ajutorul cărţilor de credit. Poate fi destul de neînduplecat atunci cînd doreşte ceva. Însă, nu prea aveam motiv să mă plîng. Dar făcuse toate astea pentru că mă dorea. Şi acum mă avea. Chiar şi cu durerea năprasnică de cap, amintirea mă înfioră. Testosteronul lui Wyatt aproape că atinsese niveluri toxice, însă beneficiile... O, Doamne, beneficiile erau minunate.

Asistenta își notă ceva pe un carneţel scos dintr-un buzunar, apoi spuse:

— Sînteţi în regulă. Voi încerca să vă trimit ceva de mîncare. Şi ieşi din cameră.

În tot acest timp Siana nu scosese o vorbă, ceea ce nu era neobişnuit. Cîntărea mai întîi oamenii înainte de a se angaja în conversaţii. După ce uşa se închise, vorbi în sfîrşit.

— Care e treaba cu părul ăla?

Siana putea argumenta un caz în faţa Curţii Supreme, ceea ce nu se petrecuse încă, şi, în acelaşi timp, să observe coafurile tuturor celor din sală ceea ce era destul de înfricoşător cînd te uitai la unii dintre ei. Eu şi Jenni sîntem la fel şi toate trei am moştenit asta de la mama, care o moştenise de mama ei. Mereu m-am întrebat cum era mama bunicii. I-am spus asta, o dată, lui Wyatt şi al a ridicat din umeri. O cunoscuse pe bunica în urmă cu o lună, la o petrecere de ziua ei. Cred că fie îl impresionase, fie îl speriase de moarte, dar se ţinuse tare şi după petrecere tata îl tratase cu un whisky dublu.

Nu-mi dau seama ce e aşa de speriat la bunica. Doar că reuşea să o depăşească pe mama. Dar vreau să semăn cu ea la bătrîneţe. Vreau să rămîn stilată, să conduc maşini rapide iar copiii şi nepoţii să-mi acorde atenţia cuvenită. Totuşi, cînd voi fi cu adevărat bătrînă,

voi schimba maşina rapidă cu cea mai spaţioasă pe care o voi găsi şi voi lăsa scaunul cît se poate de jos, pînă cînd capul abia mi se va vedea deasupra volanului. Apoi voi merge foarte încet şi voi da peste toţi cei care mă vor claxona. Din cauza unor astfel de planuri aştept cu nerăbdare vîrsta senectuţii.

Dacă voi reuşi să trăiesc pînă atunci. Alţi oameni continuau să aibă planuri diferite pentru mine. Era enervant.

Am aşteptat, dar mîncarea n-a apărut ca prin minune. Am stat de vorbă cu Siana. După o vreme, a venit o altă asistentă să-mi verifice semnele vitale. Am întrebat despre mîncare. Ea mi-a verificat fişa şi a spus:

— Să văd ce pot face.

Am căzut de acord cu Siana că va trebui să aştept şi ne-am decis să-mi spăl părul. Slavă Domnului că nu mai era necesar să feresc copcile de apă, pentru că n-aş fi reuşit să rezist o săptămînă cu sînge uscat în păr care să mă facă să semăn cu un mohican. Nu copcile erau problema, ci contuzia. Dacă mă mişcam foarte încet, durerea de cap nu se înteţea. Dar nu voiam doar să-mi spăl părul. Voiam să mă spăl cu totul. Siana a abordat o asistentă care a fost de acord cu scoaterea bandajelor iar eu mi-am făcut duş şi m-am şamponat. Am lăsat bandajele să cadă singure, de la apă, în loc să le scot înainte de duş.

După aceea Siana mi-a uscat părul. Fără să mi-l aranjeze în vreun fel anume. Însă nu conta. Părul meu era drept. Deja mă simțeam mai bine pentru că eram curată.

Încă nu primisem mîncare.

Începusem să cred că personalul spitalului avea în plan să mă ucidă prin înfometare iar Siana era pe punctul de a merge la cantină ca să-mi ia ceva cînd, în sfîrșit, a venit cineva cu o tavă. Cafeaua era doar călduță, dar am băut-o pe jumătate, recunoscătoare, înainte de a mă uita sub capacul metalic ce acoperea farfuria. Omletă din surogat de ouă, pîine prăjită rece și bacon moale. Am schimbat o privire cu Siana, apoi am ridicat din umeri.

— Mor de foame. Asta este. Dar mi-am notat în minte să scriu administrației spitalului despre oferta culinară de aici. Oamenii bolnavi au nevoie de alimente care măcar să-i tenteze să mănînce.

După ce am înghițit cam jumătate din ce mi se oferise, papilele mele gustative au învins scîncetul stomacului și am pus capacul la loc peste farfurie, ca să nu mai fiu nevoită să privesc ouăle. Ouăle reci sînt revoltătoare. Durerea de cap se mai atenuase și am realizat că ea se datora, în parte, și lipsei de cafeină.

Simțindu-mă mai bine, am început să mă agit din cauza timpului. Încă nu venise niciun medic să mă

consulte şi era deja zece şi jumătate, în conformitate cu ceasul de pe perete.

— Poate cazul meu nu a fost preluat de niciun doctor, m-am amuzat eu. Poate sînt aici, uitată.

— Poate ar trebui să chemi un medic obişnuit.

— Ai tu unul?

— Un ginecolog se pune?

— Nu văd de ce nu. Am şi eu unul. Trebuie să iei de undeva reţeta pentru anticoncepţionale. Poate ar trebui să-i dau un telefon.

E plictisitor să stai în spital. Siana a deschis televizorul şi am încercat să găsim ceva la care să ne uităm. Niciuna dintre noi nu era acasă în timpul zilei aşa că nu eram familiarizate cu programul de dimineaţă. Spune ceva faptul că tot ce am reuşit să găsim a fost „Preţul corect", dar măcar ne-a amuzat. Şi eu şi Siana am ghicit mai bine decît oricare dintre participanţi, dar cumpărăturile cer talent.

Zgomotul de pe coridor ne distrăgea atenţia. Doamna care îmi adusese mîncarea lăsase uşa pe jumătate deschisă ca aerul din încăpere să nu devină prea înăbuşitor. Cerul de un albastru limpede de afară mă anunţa că vara mai avea destulă putere, cu toate că filele din calendar anunţau, oficial, că e toamnă. Voiam să fiu afară, în lumina soarelui. Voiam să fiu în căutarea rochiei de mireasă. Unde era un medic, orice fel de medic?

„Prețul corect" se terminase.

— Cum a fost întîlnirea de aseară? am întrebat-o pe Siana.

— Lentă.

Am privit-o cu simpatie și ea a oftat.

— Era un tip de treabă, dar fără urmă de scînteie. Vreau ce aveți tu și Wyatt. Un bărbat care să mă privească de parcă ar dori să mă mănînce. Iar eu vreau să-l las să o facă.

Doar folosirea cuvintelor „Wyatt" și „mîncat" în aceeași propoziție m-a încălzit. Fără îndoială, reușise să mă programeze.

— L-am așteptat mult timp pe Wyatt. L-am așteptat chiar și doi ani după ce m-a părăsit. Ăsta era, încă, un punct dureros pentru mine. Mă părăsise după numai trei întîlniri, presupunînd că am așteptări și nevoi mai mari decît putea el oferi.

— Nu a fost chiar o așteptare, replică Siana, amuzată. Ai fost la întîlniri. O mulțime, din cît îmi amintesc.

Cu coada ochiului am sesizat mișcare la ușă. Mișcarea s-a oprit. Nu intra nimeni în cameră.

— Dar nu m-am culcat cu niciunul dintre cei cu care m-am întîlnit. Asta înseamnă să aștepți.

Wyatt tot nu intra în cameră. Stătea afară, ascultînd. Știam că este el. Mi-am imaginat că va veni în

vizită în jurul prînzului dacă reuşea să-şi facă timp. Avea tendinţa de a se strecura, ca orice poliţist care se respectă. Nu reuşea să reziste să nu tragă cu urechea, numai pentru a nu rata ocazia de a auzi ceva interesant.

Am prins privirea Sianei, am îngustat ochii şi am făcut semn spre uşă. Ea rînji rapid şi se prinse în joc.

— Mereu ai spus că doreşti să foloseşti SLS-ul.

Nu era aşa, dar Codul Femeilor Sudiste stipula că bărbaţii care trăgeau cu urechea auzeau întotdeauna mai mult decît îşi doreau. Rapiditatea cu care Siana gîndise mă încînta.

— SLS-ul m-a interesat de la bun început. Voiam acces la el.

— Probabil că e impresionant.

— Este. Însă şi viteza de reacţie e la fel de importantă. N-are sens să ai un SLS mare dacă nu face ce doresc eu să facă. La fel ca o bancă.

Siana îşi înăbuşi rîsul.

— Şi eu caut un SLS mare. Nu văd niciun motiv pentru care nu mă pot îndrăgosti de un tip care are unul şi îmi poate satisface cerinţele.

— Nici eu. Eu... Intră, am strigat, întrerupîndu-mă ca să răspund ciocănitului lui Wyatt. El deschise uşa larg şi intră, afişînd o expresie indiferentă. Supărarea îi făcea ochii verzi şi mai strălucitori iar eu a trebuit să mă abţin să nu pufnesc în rîs. Nu eram împreună de prea multă vreme şi fusese dificil să-l scot din sărite.

Siana se ridică în picioare, zîmbind.

— Super. Trebuie să-mi dezmorţesc picioarele. Cobor la cantină să mănînc ceva. Vrei să-ţi aduc şi ţie?

— Nu, mulţumesc, mormăi Wyatt. Mulţumirea era o completare. Era furios şi hotărît să scoată de la mine adevărul despre SLS de îndată ce Siana ieşea din cameră. Nu se temea de ceartă, ca majoritatea bărbaţilor, şi nici nu ceda în faţa mea.

Închise uşa cu fermitate în urma Sianei, fără să observe că ea îmi făcuse cu ochiul în timp ce pleca. Apoi se aşeză lîngă pat, agresiv şi întărîtat. Sprîncenele întunecate erau coborîte peste ochii ce mă priponeau cu o uitătură fioroasă.

— Bun, spuse pe un ton egal. Vreau să aud totul despre cum ai fost interesată de mine numai pentru că doreai să ai acces la SLS-ul meu.

Am gîndit „Wyatt" şi „mîncare" şi am simţit că obrajii mi se îmbujorează. Da, era infailibil. Şi bine de ştiut. Fremătam de încîntare.

— Ai auzit? am întrebat mutîndu-mi privirea de la el şi încercînd să par cît mai vinovată.

— Am auzit. Vocea lui era sumbră. Îmi ridică bărbia fără să-mi clatine capul. Oricît de supărat ar fi fost, era atent cu contuzia mea, dar dorea să mă privească în ochi. I-am întîlnit privirea supărată şi am mărit ochii.

— N-am spus că eram interesată doar de SLS-ul tău.

— Dar voiai să ai acces la el.

Am clipit la el, socotind că e momentul să-i dau un indiciu.

— Într-un mare fel. Credeam că ştii.

— Cum aş fi putut şti? Tonul îi era din ce în ce mai întunecat, ca un tunet ce stătea să erupă. Eu... Şi se opri. Mă privi atent cum îmi fluturam genele peste ochii inocenţi. Ce naiba e un SLS?

Am continuat cu ochii mari:

— Sistem de Livrare a Spermei.

CAPITOLUL VI

Wyatt plecă de lîngă mine şi rămase privind pe fereastră, cu mîinile în şold, încercînd să-şi regleze respiraţia. M-am uitat la el, debordînd de mulţumire. A-l tachina în felul acesta era aproape mai amuzant decît a-l necăji în alt fel. Aproape, pentru că răsplata era mult mai mulţumitoare în cazul celuilalt mod de a-l provoca.

— Nemernică mică, spuse el, într-un sfîrşit, răsucindu-se ca să mă privească. Licărirea din ochii lui promitea revanşă.

Am rînjit la el.

Cu înşelătoare blîndeţe întrebă:

— Tu şi Siana vorbeaţi despre organul meu genital?

— Doar pentru că trăgeai cu urechea. M-am gîndit că trebuie să auzi ceva interesant, ca să merite efortul pe care-l făceai.

Wyatt nu părea deloc jenat de faptul că fusese prins, poate şi din cauză că vîrîtul nasului peste tot era a doua lui natură. Se apropie de pat, punîndu-şi mîinile de-o parte şi de alta a mea, aplecîndu-se. Credeam că

mă voi simţi ca în capcană, dar nu era aşa. În primul rînd, era Wyatt. Îmi place să mă simt prinsă în capcană de el. Se petrec chestii interesante şi nostime cînd e atît de aproape.

Nu mi-am ridicat capul de pe pernă, însă mi-am pus palma pe faţa lui şi am simţit structura dură a maxilarului, căldura obrazului, tuleiele din barbă, chiar dacă se bărbierise cu cîteva ore înainte.

— Te-am prins, am spus.

Da, ştiu că nu e frumos să te bucuri, mai ales că Wyatt nu e genul care să se supună fără să crîcnească. Va găsi o modalitate să-mi plătească cu aceeaşi monedă, chiar dacă va fi ceva îngrozitor,să mă păcălească să pun un pariu pe care ştia că-l voi pierde ca să mă oblige să mă uit la Campionatul de Baseball. Nu-mi place baseball-ul.

Zîmbi şi asta mă puse în alertă.

— Deci, nu te-ai culcat cu nimeni, timp de doi ani, după ce ne-am despărţit, nu? Mă aşteptai pe mine.

— Nu neapărat. Sînt mofturoasă. Să-l ia naiba, va găsi o cale să întoarcă asta în favoarea lui.

— Erai impresionată de sistemul meu de livrare.

— Am născocit subiectul pentru că ştiam că asculţi.

— Voiai acces la el. Doreai să-l utilizezi, dacă-mi amintesc corect.

Asta e una dintre părţile proaste cînd vine vorba de poliţişti. Îşi amintesc toate alea. Probabil, ar fi capabil

să reproducă, vorbă cu vorbă, conversaţia mea cu Siana. Ş-apoi, în feluri diferite, am spus foarte clar că eram extrem de ataşată de SLS-ul lui. Sincer. Dacă nu-mi place ceva, nu ajunge la gura mea sau în oricare altă parte a corpului meu, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Uneori, singura modalitate de a recîştiga controlul unei situaţii era capitularea totală şi necondiţionată. I-am zîmbit şi mîna mi-a plecat de pe faţa lui, în jos, pe piept, peste abdomen, pînă ajunse să ţină în palmă SLS-ul. Am fost încîntată să simt că avea, deja, o semi erecţie. Ăsta e Wyatt al meu. Pomeneşti de sex şi e pregătit. Grozav, nu?

— Îţi aminteşti foarte corect. L-am dorit şi acum îl am. M-a trecut un fior pentru că atingîndu-l, mi se făcea şi mie poftă.

El se lăsă pe mîna mea şi, brusc, nu mai era nimic „semi". Era pregătit. Apoi, spuse:

— La naiba. Se ridică şi plecă de lîngă mine.

— Păi, da, am spus eu. Nu fusese evident?

Mă privi insistent şi se întoarse spre fereastră.

— Ai o contuzie, spuse brusc.

Gemînd, am sesizat problema. Pentru mine, fără atingeri în următoarele cîteva zile şi dacă cineva descoperă cum se poate face sex fără măcar un pic de mişcare mi-aş dori să-mi dea de ştire în secret. Fără sex ieri, fără sex azi, fără sex mîine, fără sex cît timp va ţine

durerea de cap, adică cel puţin alte cîteva zile. Acum chiar mă enervasem pe psihopata din Buick din cauza căreia eram lipsită, pe neaşteptate, de această plăcută îndeletnicire şi, oricum, nu e ca şi cînd dacă ai afla că urmează o astfel de pauză ai avea posibilitatea de a pune la păstrare un orgasm pe care să-l utilizezi atunci cînd ai nevoie.

Ceea ce mi-a amintit ceva şi ce alt moment mai potrivit să abordezi subiectul dacă nu acum, cînd eram rănită şi Wyatt era decis să mă protejeze?

— Trebuie să redecorez casa.

Asta îl determină să se întoarcă. Continua să fie excitat, dar atenţia îi era îndreptată spre mine. Din îngrijorarea privirii ai fi crezut că am spus „Am un pistol şi e aţintit spre inima ta".

Mă privi fix cîteva secunde, reluînd conversaţia în minte. În cele din urmă, spuse:

— Capitulez. Cum am ajuns de la SLS-ul meu şi contuzia ta la faptul că doreşti să redecorezi casa?

— Mă gîndeam la cămări. Nu doar asta era în mintea mea, dar nu doream să abordez subiectul păstrării orgasmului cînd eram, temporar, pe tuşă. Ş-apoi, nu era necesar ca el să afle orice mic detaliu despre cum am ajuns o anume concluzie, conversaţional vorbind.

Wyatt renunţă la încercarea de a face legături.

— Ce e cu cămările?

— Nu ai niciuna.

— Ba sigur că am. E acea încăpere micuță din bucătărie

— Ți-ai făcut birou acolo, deci nu e o cămară. Și, oricum, toată casa e greșită. Mai ales mobila.

— Ce nu e în regulă cu mobila mea? întrebă îngustînd ochii. E foarte potrivită. E o mobilă bună.

— E mobilierul unui bărbat.

— Sînt bărbat, evidenție el. Ce alt fel de mobilă ar fi trebuit să am?

— Dar eu nu sînt bărbat. Cum putea să-i scape ceva atît de evident? Am nevoie de chestii pentru femei. Așa că, fie redecorez, fie va trebui să ne mutăm în altă parte.

— Îmi place casa mea. Începea să aibă acea expresie de încăpățînare pe care o capătă bărbații atunci cînd nu vor să facă ceva. Am lucrurile acolo unde le doresc.

L-am privit cu înțeles, ceea ce mi-a accentuat durerea de cap, pentru că trebuie să miști ochii pentru o astfel de privire.

— Și anume cînd va deveni casa noastră?

— Cînd te vei muta. O spusese de parcă era cea mai simplă și evidentă concluzie. Pentru el, cred că era.

— Dar dorești să nu mă ating de nimic, să cumpăr un fotoliu care să mi se potrivească, să-mi amenajez un birou pentru mine și tot așa, nu? Sprîncenele mele ridicate îi transmiteau părerea pe care o aveam și, repet, ridicatul sprîncenelor îmi amplifica migrena, dar cînd

nu foloseşti Botox e greu să vorbeşti lipsit de expresii faciale. În următoarele cîteva zile mă voi strădui să o imit pe Nancy Pelosi.

— La naiba, se încruntă, la rîndul lui. Pricepuse scopul conversaţiei, care era că nu voi fi vreodată mulţumită cu aranjamentul actual al mobilei lui şi că dacă dorea să locuim împreună, trebuiau făcute unele modificări, însă îi displăcea ideea. Privirea îi căpătă, iarăşi, acea licărire întunecată. Fotoliul meu rabatabil rămîne unde se află. La fel şi televizorul.

Am dat să ridic din umeri, dar m-am oprit cînd mi-am amintit că mutatul mobilei nu era ce doream.

— În regulă. Nu e ca şi cînd voi fi acolo.

— Poftim? Nu doar că-i displăcea ideea, dar era chiar enervat de această eventualitate.

— Gîndeşte-te. Ne uităm la aceleaşi programe la televizor? Nu. Tu te uiţi la baseball, eu urăsc baseball-ul. Tu te uiţi la toate sporturile. Mie îmi place fotbalul şi baschetul. Atît. Îmi plac emisiunile despre decoraţiuni interioare. Tu ai prefera să ţi se vîre aşchii sub unghii decît să te uiţi la ele. Aşa că, dacă doreşti să nu o iau razna şi să te ucid, va trebui să am propriul televizor şi un loc unde să mă uit la el.

Adevărule că nu prea mă uit la televizor, excepţie făcînd partidele de fotbal dintre colegii, pentru care fac tot posibilul să fiu liberă. Mai ales că în unele seri ajung

acasă după nouă şi chiar şi atunci am acte de făcut. Sînt două emisiuni pe care le urmăresc duminica, dar în rest nu mă dau în vînt. Asta nu înseamnă că nu sînt dispusă să mă lupt cu Wyatt pentru utilizarea televizorului ori de cîte ori vreau să văd ceva şi nici că sînt pregătită să renunţ la acele cîteva emisiuni pe care le urmăresc. Nu că el trebuie să afle cît de rar mă uit la televizor. E vorba de principii.

— Bine, spuse el cu ostilitate, căci, în definitiv, ce e corect, e corect. Cred că prefer să te am lîngă mine.

— Jumătate din timp ar trebui să ne uităm la vreau eu.

Şi ce dezastru ar fi. Ştia la fel de bine ca mine. După o pauză, renunţă la idee şi cedă.

— Ce cameră vei folosi? Unul dintre dormitoarele de la etaj?

— Nu, pentru că ar trebui să redecorez iarăşi după cîţiva ani, cînd copiii vor avea nevoie de propriile dormitoare.

Expresia nu i se îmblînzi, dar privirea i se aprinse, nu de furie ci cu înţelesul de vreau-să-te-dezbrac.

— Sînt patru dormitoare, îmi atrase atenţia, cu gîndul la procesul prin care vor apare copiii ce vor ocupa acele camere.

— Ştiu. Dormitorul nostru, două pentru copii, nu spun că n-ar putea fi şi trei, dar cel mai probabil vor fi

doi şi dormitorul pentru oaspeţi. Mă gîndesc că cel mai bine s-ar potrivi sufrageria. Cine are nevoie de o sufragerie oficială? Şi va fi necesar să schimb designul ferestrelor. Fără supărare, dar gusturile tale în privinţa perdelelor, galeriilor şi draperiilor lasă de dorit.

— Altceva? întrebă Wyatt pe un ton resemnat, proptindu-şi din nou mîinile în şold.

Se resemnase mai repede decît aş fi sperat. Parcă nu mai era la fel de amuzant.

— Vopseaua. Nu că nu a fost înţelept să foloseşti culori neutre, avînd în vedere să nu te pricepi la asta, am adăugat în grabă. Doar că acesta e domeniul meu, aşa că de acum, te poţi relaxa în privinţa asta. Crede-mă, un strop de culoare pe pereţi va face minuni pentru casă. La fel şi plantele. Wyatt nu are plante, aspect pe care îl evidenţiasem deja. Cum poate un om normal să trăiască fără plante în casă?

— Ţi-am cumpărat, deja, o plantă.

— Mi-ai adus o tufă. Care e plantată afară, acolo unde îi este locul. Nu-ţi face griji, nu e necesar să faci nimic cu plantele în afară de a le muta unde îţi spun eu, cînd îţi spun eu.

— De ce nu le pui unde doreşti de la bun început?

Nu era ăsta un punct de vedere cît se poate de masculin?

— Cu unele, aşa se va petrece. Pe altele le voi pune afară, pe verandă, vara şi le vom aduce înăuntru iarna. Ai încredere în mine.

Nu-şi dădea seama care ar putea fi viclenia în privinţa plantelor, aşa că aprobă.

— Bine, putem avea cîteva plante.

Cîteva? Era total pierdut, însă îl iubeam oricum.

— Şi cîteva covoare.

— E pusă carpetă.

— Vorbesc despre covoraşele de deasupra carpetei.

Făcu un gest cu mîna prin aer, plin de frustrare.

— De ce naiba să pui covoare peste carpetă?

— Pentru aspect, prostuţule. Şi va trebui să existe o carpetă şi sub masa din camera de zi. Camera de zi e pavată cu aceleaşi plăci ca cele din bucătărie şi ţineau rece. Un covoraş pentru acolo va fi una dintre primele achiziţii. I-am zîmbit. Nu a durut. Cam asta ar fi. Pentru moment, cel puţin.

— Bine, nu pare cine ştie ce dureros, rînji el brusc.

O bănuială oribilă începea să-mi dea tîrcoale. Fusesem trasă pe sfoară? Îşi bătea joc de mine? Ca regulă generală, cel puţin jumătate din ce spusesem se datora faptului că-mi plăcea să mă joc cu el, să forţez nota pentru că e distractiv să o faci cu un bărbat atît de căpos ca Wyatt. Credeţi-mă. N-ar fi nici pe jumătate la fel de amuzant să-l tachinezi pe Woody Allen, cum ar fi să o faci cu Hugh Jackman.

Dar numai pentru că îmi place să-l sîcîi nu însemna că-mi place să fiu tachinată la rîndul meu.

— Ai vorbit cu tata? am întrebat cu suspiciune.

— Bineînţeles. Ştiu la ce mă înham căsătorindu-mă cu tine, aşa că cer sfaturi de la experţi. M-a învăţat să-mi aleg bătăliile şi să nu devin teritorial în privinţa unor prostii de care nu-mi pasă. Cît timp îmi laşi în pace fotoliul şi televizorul, totul e în regulă.

Nu ştiam dacă să mă simt uşurată sau să mă supăr. Pe de altă parte, tata nu l-ar învăţa de rău şi viaţa mi-ar fi mult mai simplă dacă nu ar trebui să-l instruiesc singură pe Wyatt. Însă nu mă pot abţine.

— Poţi scrie un cec, ca să trec la treabă, am spus pe un ton vesel. Te anunţ cînd voi avea nevoie de mai mulţi bani. Cunosc un tîmplar grozav. Nu cred că se va putea apuca imediat de treabă, dar mă pot întîlni cu el săptămîna viitoare să-i arăt ce doresc şi să se apuce de făcut schiţe.

El încremeni, îngrijorat din nou.

— Un cec? Un tîmplar? Ce schiţe?

Un buton pe care am ştiut cum să apăs. Viaţa era bună cu mine.

— Îţi aminteşti cum a început discuţia, nu?

— Da. Tu şi Siana vorbeaţi despre scula mea.

— Nu discuţia aceea. Aceasta. Cea despre redecorare.

— Pricep. Tot nu văd legătura între organele mele genitale şi designul ferestrelor, dar îţi voi cînta în strună. Cum a început discuţia de faţă?

— O cămară. Nu ai. Şi mie îmi este necesară.

O privire neîncrezătoare i se întipări pe chip.

— Mă dai afară din propriul birou? Şi te aştepţi să plătesc pentru asta?

— Mă aştept să plăteşti partea ta. Ai mai mulţi bani decît mine.

— Conduc un Chevrolet. Tu ai un Mercedes.

Am ignorat afirmaţia. Detalii.

— Nu te dau afară de nicăieri. Te mut într-un nou birou. Vom reîmpărţi spaţiul sufrageriei. Era o cameră spaţioasă şi nu aveam nevoie de atît de mult loc pentru un birou. Voi avea partea cea mai mare, adevărat, dar nu totul. Oricum ai nevoie de un birou mai încăpător, ai aşa de multe înghesuite în cămară, că abia dacă mai intri şi tu.

Acesta era adevărul. Pentru mine era o enigmă de ce cînd a redecorat casa, după ce a cumpărat-o, nu a prevăzut şi spaţiul pentru un birou. Singura explicaţie era că e bărbat. Măcar făcuse destule băi, deşi ele ar fi putut fi soluţia constructorului. Iar ideea cămării cu siguranţă nu i se datora lui Wyatt.

L-am privit rumegînd propunerea de a avea un birou mai mare. Realiză că am dreptate şi avea nevoie de mai mult spaţiu iar eu de o cămară.

— Bine. Fă ce vrei şi voi plăti. Se ciupi de baza nasului. Am venit să-ţi spun despre casetele de supra-

veghere şi am sfîrşit cheltuind 20000 de dolari, cel puţin, mormăi mai mult pentru sine.

20000? Ar vrea el. Dar am ţinut asta pentru mine. Oricum va afla curînd suma reală.

— Ai obţinut casetele de la camerele de supraveghere? Eram un pic neîncrezătoare. Nu credeam că se va putea avînd în vedere că nu m-a lovit. Ţi le-au dat cei de la mall?

— Ca să fiu cinstit, da. Însă le puteam lua oricum.

— Îţi trebuia un mandat şi nu s-a comis nicio infracţiune.

— Punerea în pericol e o infracţiune, iubito.

— Aseară n-ai spus nimic despre asta.

El ridică din umeri, treburile poliţiei erau domeniul lui, aşa cum menţinerea apei din piscina de la Great Bods cu un nivel optim de clor era treaba mea. Eu nu discutam cu el orice mic amănunt şi, dacă mă gîndeam bine, nici el nu discuta cu mine orice detaliu al muncii de poliţie. Nu eram întru totul de acord cu asta. Munca unui poliţist e infinit mai interesantă decît nivelul clorului din apa unei piscine şi de aceea, din cînd în cînd, trăgeam cu ochiul la dosarele lui. Mă rog, de cîte ori aveam ocazia.

Nu am dat atenţie lipsei de comunicare, cu atît mai mult că oricum nu avea intenţia de a-şi schimba atitudinea cu privire la meseria lui.

— Ce ai aflat?

— Nu prea mult, admise cu frustrare în ochi. Mai întîi că mall-ul are un sistem de supraveghere învechit, care nu e digital. Casetele sînt uzate. N-am reuşit să deslușesc numărul de înmatriculare, doar că maşina e un Buick. Tehnicianul nostru spune că banda trebuia înlocuită acum o lună şi că e găurită, la propriu. N-a reuşit să scoată nimic util de pe ea.

— Mall-ul nu înlocuieşte casetele cu unele noi în mod regulat? am întrebat indignată. Mall-ul era corupt? Mă simţeam trădată.

— Multe instituţii nu o fac. Sau măcar pînă nu se petrece ceva neplăcut. Cine se ocupă de supraveghere va avea parte de iadul pe pămînt şi, pentru o vreme, casetele vor fi înlocuite, aşa cum ar fi normal. N-ai crede cu ce mizerii sîntem nevoiţi să lucrăm. Tonul îi era dur. Wyatt nu avea înţelegere pentru cei care nu-şi făceau conştiincios datoria.

Vîrî mîna caldă şi niţel aspră sub cearşaf şi mă mîngîie pe coapsă.

— Te-a ratat la milimetru. Aproape că am făcut infarct văzînd cît de aproape a trecut pe lîngă tine. Nu încerca doar să te sperie. Încerca să te omoare.

CAPITOLUL VII

la scurt timp după aceea, mama a venit cu hainele şi le-a atîrnat în micuţa debara, apoi mi-a pus cheile înapoi în geantă.

— Nu pot sta, spuse ea părînd frustrată,grăbită şi incredibil de frumoasă, pentru că aşa era mama, nu putea arăta altfel. Cum te simţi, draga mea?

— Mai bine, am spus, pentru că era adevărat. reuşisem să mănînc blestematele alea de ouă, nu? „Mai bine" era foarte aproape de adevăr. Mulţumesc că mi-ai adus lucrurile. Mergi şi rezolvă-ţi problemele şi nu-ţi face griji pentru mine.

Mama îmi aruncă acea privire „Da, sigur".

— A venit vreun medic pînă acum?

— Nu.

— Unde este Siana? întrebă mama, tot mai frustrată.

— S-a dus pînă la cantină cînd am ajuns eu, răspunse Wyatt, verificîndu-şi ceasul. E plecată de vreo douăzeci de minute.

— Nu pot sta pînă se întoarce, trebuia să plec de acum cinci minute. Se aplecă şi mă sărută pe frunte, îl

ciupi de obraz pe Wyatt în drum spre uşă şi ieşi spunîndu-mi peste umăr: Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de mine.

— Nu i-ai spus despre casetele de supraveghere, observă Wyatt. Încă se străduia să descifreze dinamica familiei mele. În timp ce el mergea pe principiul că cea mai stabilă relaţie e dată de o comunicare clară şi succintă, eu şi mama aveam în comun tendinţa de a ocoli anumite situaţii pentru a nu fi nevoite să ne gîndim la aspectele negative decît în clipa în care sîntem capabile să le facem faţă. Avusesem la dispoziţie toată noaptea pentru a procesa ultimele evenimente, plus că mai trecusem pe aici şi ştiam exact în ce pericol fusesem, aşa că analizasem cîteva digresiuni şi acum mă aflam pe un teren solid.

— Ştie că cineva a încercat să mă lovească cu maşina. N-are rost să-i spun cît de aproape a fost cu adevărat. E deja stresată şi n-aş face altceva decît să o îngrijorez şi mai mult. Incidentul trecuse. Mai rămînea partea cu pusul pe picioare. Nu aveam cum să dăm de urma psihopatei, aşa că era mai bine ca toată lumea să depăşească momentul. Eu eram nevoită să o fac. Am de mers la cumpărături! Tot episodul mă costase, deja, o zi şi era foarte probabil să fiu nevoită să mai pierd vreo alte două şi nu aveam timp de risipit.

Wyatt îşi verifică ceasul din nou. Avea un program foarte aglomerat, aşa că ştiam că îşi rupsese din timpul preţios ca să vină la spital. L-am luat de mînă.

— Trebuie să pleci şi tu. Aşa-i ? Pot fi înţelegătoare.

— Da, aşa este. Ai cheile de la mine?

— În geantă. De ce?

— Ca să poţi intra în caz că nu reuşesc să vin să te iau. Te poate duce Siana, nu?

— Nu e o problemă, dar nu merg la tine, ci la mine acasă. Am văzut că dă să se încrunte şi i-am strîns mîna. Ştiu că simţi nevoia să mă protejezi şi nu încerc să fiu dificilă. Pe cuvînt, oricît ar fi de greu de crezut. Dar toate lucrurile mele şi hîrtiile sînt acasă. Poate nu mă simt în stare să merg la cumpărături, dar pot vorbi la telefon şi lucra la computer. Nu sînt invalidă de data asta, aşa că nu e cazul să stea cineva cu mine. Şi promit să nu merg singură cu maşina nicăieri. Poftim. Puteam fi mai rezonabilă de atît?

Nu i-a plăcut şi din cauză că dorea să fiu permanent acasă la el, din clipa asta, dacă nu de acum o lună, două şi nu-i plăcea să nu obţină ce-şi dorea. Un sfat. Dacă doriţi pe cineva potolit, neagresiv şi modest, nu trebuie să fie poliţist. Dacă poliţistul respectiv a mai fost şi jucător profesionist de fotbal, fiţi pregătiţi să faceţi faţă unei persoane care mai întîi trage şi pune întrebări mai tîrziu.

Recunosc, uneori, îl provoc intenţionat, numai pentru că e foarte amuzant, dar de data asta nu era cazul. O ştia şi el şi încercă să-şi înfrîneze tendinţa naturală de a da ordine.

— Bine. După muncă mă duc acasă să-mi iau lucrurile. Totuşi, nu ştiu cînd voi ajunge la tine, aşa că fă bine şi mănîncă înainte ca Siana să plece.

— Nu trebuie să stai cu mine, voi fi în regulă, am spus, pentru că ăsta era răspunsul politicos.

— Da, sigur, replică Wyatt pe un ton ce semăna suspect de mult cu un pufnet. Era destul de deştept ca nici măcar să nu ia în considerare că ar putea face cum spun eu. Aş fi fost extrem de iritată dacă aş fi fost lăsată să mă îngrijesc singură cînd aveam o contuzie. Siana ar fi putut sta cu mine, dar consideram că e cumva de datoria lui Wyatt, ca parte a angajamentului de logodnă. Eu am grijă de el, el are grijă de mine. Simplu. Deocamdată, el nu avusese nevoie să am grijă de el, dacă nu punem la socoteală erecţiile, dar era în regulă din punctul meu de vedere, pentru că mă înfiora gîndul că Wyatt ar putea fi rănit. Îl iubeam atît de mult că nu suportam nici în gînd această posibilitate, plus că el ar fi fost un pacient îngrozitor.

Oricum, am lăsat de-o parte comentariile sarcastice, aşa că m-a sărutat şi a plecat. Siana, cu un impecabil simţ de sincronizare îşi făcu apariţia la cîteva minute de la plecarea lui Wyatt.

— Cum a reacţionat? întrebă ea.

— Cred că a crezut, cu adevărat, că vorbim despre organele lui genitale. M-am strîmbat. Avînd în vedere

că a fost prins trăgînd cu urechea, nu l-a deranjat. Dar am reuşit să transform discuţia într-o înţelegere conform căreia îi pot remodela şi redecora casa, aşa că e bine.

Faţa Sianei exprima admiraţie.

— Nu ştiu cum ai tranzitat de la tras cu urechea la redecorare, dar ce contează e rezultatul final.

Încă o dată, nu doream să dau explicaţii despre orgasme puse la păstrare, aşa că am zîmbit. Uneori, sora mai mică trebuie să-şi admire sora mai mare.

Am petrecut după amiaza uitîndu-ne la telenovele, ceea ce era interesant. Siana mi-a spus că auzise că numai vinerea se petrecea cîte ceva interesant în telenovele şi cred că e adevărat. Ne-am uitat la o tentativă de omor, o răpire şi, probabil, la paisprezece cupluri făcînd sex, un număr impresionant pentru numai două ore.

Eram în mijlocul emisiunii lui Oprah cînd a venit o doctoriţă. S-a prezentat. Avea cam cinzeci de ani, era obosită şi îţi dădeai seama că principalul obiectiv era să treacă de orele de vizită, aşa că n-am înrăutăţit situaţia atrăgîndu-i atenţia că ar fi putut veni mai devreme. Ecusonul prins de buzunarul halatului alb ne spunea că este „Tewanda Hardy, MD". Mi-a verificat ochii, mi-a citit fişa, mi-a pus cîteva întrebări, apoi mi-a spus că o asistentă îmi va da o listă cu instrucţiuni după care

puteam pleca acasă. A ieşit din cameră înainte să pot spune şi altceva decît un „Mulţumesc" grăbit.

În sfîrşit!

Siana mi-a scos hainele din dulap şi în timp ce ea îi suna pe mama şi pe Wyatt ca să-i anunţe că plecam acasă, eu am intrat în baie să mă schimb. Costumul pe care îl adusese mama, o bluză şi pantaloni, era foarte moale, amestec de din in şi vîscoză, ca să nu-mi frece pielea traumatizată iar bluza se încheia în faţă cu nasturi aşa că nu era necesar să trag nimic peste cap. M-am simţit mult mai bine îmbrăcată cu haine normale, chiar dacă din cauza mişcărilor mi s-a intensificat durerea de cap. Nu ştiu cum să descriu faptul că mă simt mai bine. O vor face hainele pentru mine.

A venit o asistentă cu nişte hîrtii pe care să le semnez, o listă cu ce să nu fac pînă nu-mi trece complet migrena şi cam asta era tot. Ştiam deja cum să-mi îngrijesc juliturile. Nu-mi fuseseră prescrise medicamente. Puteam lua analgezice contra durerii de cap, în caz că aveam nevoie. Dacă aveam nevoie? Nimeni nu le spusese niciodată medicilor cum te simţi cu o contuzie?

A trebuit să fiu dusă afară într-un scaun cu rotile, dar era în regulă din punctul meu de vedere. Siana îmi luase pungile cu cumpărături şi geanta cînd coborîse la maşină ca să o aducă în faţa spitalului. Cînd automobilul

opri în faţa scărilor, şi asistenta împinse scaunul cu rotile prin setul de uşi automate, am simţit un val de aer rece.

— E frig, am spus, nevenindu-mi să cred. Nimeni nu mi-a spus că s-a răcit vremea.

— Un front de aer rece a venit azi dimineaţă, devreme, spuse asistenta cu amabilitate, de parcă mai aveam nevoie acum de această informaţie. Temperatura a scăzut la -1°.

Întotdeauna m-am bucurat de primul val rece al toamnei, dar, de obicei, sînt mai bine îmbrăcată. Chiar şi aerul mirosea a toamnă, cu aromă aspră de frunze uscate, chiar dacă pomii nu-şi schimbaseră culoarea. Era vineri, seara meciurilor de fotbal dintre licee. Curînd, oamenii se vor îndrepta către stadioane, îmbrăcaţi cu pulovere şi jachete, prima oară din primăvară. N-am mai ajuns la un meci de fotbal de la deschiderea centrului *Great Bods* şi, brusc, mi-a fost dor de arome, de sunete şi de agitaţie. Eu şi Wyatt trebuia neapărat să mergem la un meci anul acesta, al liceelor, al colegiilor, nu conta.

Am realizat că va trebui să mai angajez pe cineva la *Great Bods*, cineva capabil să ne ţină locul mie sau lui Lynn. dacă lucrurile mergeau cum plănuisem, să fiu însărcinată pînă la Crăciun. Curînd, viaţa mea urma să se schimbe şi eram nerăbdătoare.

Era o ușurare să mă urc în mașina Sianei ca să nu mai fiu în bătaia vîntului.

— Asta mi-a făcut poftă de o ciocolată caldă, am spus punîndu-mi centura de siguranță.

— Sună bine. Voi face cît îl așteptăm pe Wyatt.

Siana șofa cu atenție, fără porniri sau opriri bruște și am ajuns acasă la mine fără vreun puseu de durere. Mașina mea era parcată sub portic, ceea ce însemna că în timp ce avusese cheile, mama aranjase să-mi fie adus automobilul din parcarea mall-ului. Cu o seară înainte, mă gîndisem la asta, dar uitasem să spun cuiva după ce m-am trezit.

Wyatt m-a sunat pe mobil în timp ce intram pe ușă și m-am oprit să scot celularul din geantă.

— Sînt acasă, i-am spus.

— Bine. Am plecat mai devreme decît mă așteptam. Sînt în drum spre casă. Îmi iau lucrurile și ajung la tine într-o oră. Pot lua ceva de mîncare de pe drum. Te tentează ceva? Și întreab-o pe Siana dacă vrea să mănînce cu noi.

Am transmis invitația iar ea a acceptat. Mai rămăsese să ne hotărîm ce vrem. O hotărîre așa de importantă nu trebuia luată în grabă. I-am spus lui Wyatt să ne sune cînd iese din casă. Apoi m-am așezat și am stat nemișcată pînă cînd durerea infernală de cap s-a domolit. Ibuprofen, pregătește-te că vin.

În apartamentul meu era rece din cauza aerului condiţionat care funcţiona. Siana mută termostatul pe „cald", dar la o temperatură nu foarte ridicată, destul cît aerul să devină plăcut, apoi se ocupă de ciocolata caldă în timp ce discutam despre ce anume vrem să mîncăm. Cu ciocolata am luat şi două tablete de Ibuprofen. O combinaţie cîştigătoare.

Am hotărît să avem la cină ceva simplu şi reconfortant, pizza. Ştiam ce fel preferă Wyatt aşa că Siana comandă telefonic pentru toţi. Cîteva minute mai tîrziu, telefonul sună şi Siana îmi puse în mînă aparatul fără fir. Mă aşteptam să fie Wyatt, dar pe ecran scria Denver. Mă aflu pe lista naţională de respingere a convorbirilor cu vînzători de telemarket aşa că nu aveam idee cine mă putea suna din Denver.

— Alo?

Am fost trată cu tăcere şi am încercat încă o dată, un pic mai tare.

— Alo. Am auzit un clic, apoi tonul. Iritată, am închis şi am pus receptorul pe masă. A închis, am anunţat-o pe Siana, care a ridicat din umeri.

După alte cinci minute a sunat Wyatt şi i-am dat toate informaţiile despre pizza. Douăzeci de minute mai tîrziu, a ajuns aducînd o cutie mare şi două mici cu cina noastră, asupra căreia ne-am aruncat ca fiarele înfometate. Bine, exagerez, dar mi-era foame şi la fel şi lor.

Wyatt îşi schimbase uniforma cu o pereche de blugi şi o cămaşă Henley, cu mîneci lungi, de un verde care, prin comparaţie, îi făcea ochii să pară şi mai luminoşi.

— Nu te-am mai văzut în haine de vreme rece, am spus. Ai fost întotdeauna o romanță de vară. Știind că voi petrece iarna cu el, mă simțeam fascinată.

El îmi făcu cu ochiul.

— Vor veni multe îmbrățișări de vreme rece.

— Pe mine să mă anunțați din timp, spuse Siana luînd o măslină și îndesînd-o în gură, ca să plec la timp.

— Așa vom face, replică Wyatt, după care adăugă cu o notă de sarcasm: nu vrem să fie vizionări accidentale ale SLS-ului.

Siana se înecă cu măslina și eu am pufnit în rîs, dar din cauza mișcării rapide capul începu să-mi pulseze dureros. M-am oprit din hohote și mi-am luat capul în mîini iar asta o făcu pe Siana să se înece și să rîdă în același timp iar pe Wyatt să ne privească cu un licăr de satisfacție în ochi.

Telefonul sună iarăși. De data asta răspunse Wyatt, pentru că amîndouă eram ocupate. Siana cu tusea și eu cu ținutul capului pe umeri. Wyatt se uită la ecran, întrebînd în timp ce apăsa butonul pentru conversație:

— Cunoști pe cineva în Denver? Alo. Repetă și a doua oară, la fel ca mine, cu voce mai puternică: Alo. Apoi închise.

— E a doua oară de cînd am ajuns acasă, am spus lăsînd capul și luînd o felie de pizza. Nu cunosc pe nimeni în Denver. Oricine a fost, a închis și prima oară.

Wyatt verifică încă o dată identitatea apelantului.

— Probabil e o cartelă plătită anticipat. Multe dintre ele sînt redirecţionate prin Denver.

— Atunci, oricine ar fi, pierde minute.

Înainte să terminăm pizza a sunat şi mama iar eu am asigurat-o că mă simt mai bine. Ibuprofenul îşi făcuse efectul, aşa că nu minţeam sau, cel puţin, nu dacă nu mă mişcam brusc. Mama mă întrebă dacă Wyatt rămîne peste noapte, am spus că da, ea şi-a luat la revedere şi a reuşit să închidă ştiind că fiica cea mare e pe mîini bune.

Apoi a sunat Lynn, asistenta mea, şi Wyatt mormăi:

— Ce-i asta? Noaptea în care o sună toţi pe Blair? dar l-am ignorat. Lynn m-a informat despre cum a fost ziua la centru, m-a asigurat că poate să-mi ţină locul pînă cînd voi putea să mă întorc la muncă şi m-a rugat să nu-mi fac griji. Mi-am notat în minte să-i dau cîteva zile în plus la concediu.

După asta, telefonul rămase tăcut. Siana şi Wyatt au curăţat resturile de pizza, apoi Siana m-a îmbrăţişat şi a ieşit pe uşă. Imediat, Wyatt m-a luat în braţe şi s-a aşezat cu mine în poală, ca să-mi demonstreze cum e cu îmbrăţişările de care pomenise mai devreme. M-am relaxat în braţele lui, luptînd cu un căscat. Deşi eram obosită şi somnoroasă, nu voiam să merg încă la culcare.

Wyatt n-a spus nimic. Doar m-a ținut în brațe. Cred că ar trebui să fiu moartă ca să nu reacționez fizic la apropierea de el. Am început să observ ce cald îi era corpul și ce bine mă simțeam în brațele lui și cît de bine mirosea.

— Sînt aproape patruzeci și opt de ore de cînd nu am făcut sex, am anunțat, nefericită de minutele care se tot adunau.

— Sînt foarte conștient de asta, șopti el.

— Și mîine tot fără sex.

— Știu.

— Și, poate, nici duminică.

— Crede-mă, știu.

— Crezi că o poți pune înăuntru fără să te miști?

— Fii serioasă.

Așa mă gîndeam și eu, dar merita să încerc. Totuși, cînd mă voi simți mai bine, ar fi interesant de aflat cît timp ar putea sta Wyatt fără să se miște. Nu, nu cred că e o violare a drepturilor omului. Chinuitor, dar nu o tortură. E o diferență. Nu i-am pomenit despre planul meu, însă anticiparea m-a făcut să mă simt mai bine.

O femeie are mereu nevoie de ceva ce să aștepte cu nerăbdare, nu?

CAPITOLUL VIII

Sîmbătă nu am făcut mari eforturi. M-am simţit mai bine, durerea de cap persista, dar mulţumită ibuprofenului era mai puţin intensă. Mama m-a anunţat că nu reuşise să ia legătura cu cofetarul. Jenni a sunat să-mi spună că a găsit un chioşc care era perfect ca dimensiuni, dar mai avea nevoie de o mînă de vopsea. Era la o vînzare în faţa casei iar proprietara nu dorea să-l reţină în cazul în care apărea cineva care-l plătea pe loc. Preţul era cinzeci de dolari.

— Ia-l. Cinzeci de dolari! Era aşa un chilipir, că mă miram cum de nu fusese cumpărat deja. Ai destui bani la tine?

— Mă descurc, dar voi avea nevoie de o camionetă ca să car chestia asta. Wyatt nu e cu camioneta?

Mă aflam sus, în al doilea dormitor, în faţa calculatorului, căutînd prin paginile virtuale ale magazinelor o rochie de mireasă iar Wyatt era la parter, punînd rufe la spălat, aşa că nu aveam cum să-l întreb decît dacă mergeam la scări şi strigam. Era mai simplu să mă duc să mă uit pe fereastră. Uriaşul Avalanche negru al lui

Wyatt, un monument mobil închinat bărbăţiei, stătea cuminte în curbă.

— Da, e cu camioneta.

— Atunci, poate veni să ia chioşcul?

— Dă-mi adresa şi îl trimit acolo.

Acum trebuia să cobor, dar m-am sprijinit de balustradă şi mi-am ţinut capul cît se putea de nemişcat, încercînd să mă merg încet. Nu l-am strigat pe Wyatt, pentru că s-ar fi oprit din ce făcea şi voiam să-l văd spălînd rufe. Mă mulţumea teribil să-l privesc făcînd treabă în casă. E atît de masculin, încît ai crede că nu se pricepe, însă se ocupa de treburile casnice cu aceeaşi competenţă cu care manevra pistolul automat. Trăise singur ani de zile şi învăţase să gătească şi să spele rufe, plus că se pricepea la reparaţii şi mecanisme. Una peste alta, era bine să-l ai în preajmă şi mă excita să-l văd întinzîndu-mi rufele. Bine, sînt uşuratică, mă excit numai cînd mă uit la el.

— Jenni a găsit un chioşc, am spus într-un sfîrşit. Poţi merge să-l iei?

— Sigur. Dar ce face Jenni cu un chioşc?

Şi am realizat, dintr-o dată, că eu vorbisem cu el despre planurile nunţii iar el nici măcar nu mă ascultase.

— E pentru nunta noastră, am spus cu incredibilă răbdare. Wyatt îmi întindea rufele. Nu voiam să-l sîcîi înainte să termine.

— Am priceput. Nu Jenni vrea chioşcul, ci noi.

Bun, poate, totuşi, ascultase un pic. Dar, mai mult ca sigur, tata îl sfătuise să aprobe orice aş fi planificat pentru nuntă. Un sfat bun.

— Uite adresa. I-am dat o bucăţică de hîrtie şi cinzeci de dolari. A trebuit să plătească ea ca doamna să nu-l vîndă altcuiva, aşa că aici sînt banii.

Wyatt luă cei cinzeci de dolari şi-i îndesă în buzunar, privindu-mă atent.

— Vei fi bine cît voi fi plecat?

— Nu scot afară nici măcar un deget. Nu ridic nimic. Nu voi face nimic care să-mi clatine capul. Voi fi în regulă. Eram plictisită şi frustrată, dar pentru moment acceptam restricţiile. Mîine ar putea fi altă poveste.

El mă sărută pe frunte susţinîndu-mi spatele gîtului cu mîna grea şi aspră.

— Oricum, încearcă să fii cuminte, mă sfătui de parcă eu n-aş fi spus o vorbă. Nu ştiu de ce se aşteaptă să intru în bucluc. A, ba da. S-ar putea să aibă legătură cu faptul că fusesem împuşcată, răpită, victima unui accident de maşină, ţinută prizonieră cu un pistol iar acum aproape călcată de un automobil într-o parcare.

Dacă mă gîndesc bine, de cînd sînt cu el viaţa mi-a fost un continuu tumult şi...

— Hei! Nimic din ce mi s-a întîmplat nu a fost din vina mea! am spus indignată, pricepînd că el e convins de contrariul.

— Ba sigur că da. Eşti un magnet pentru belele, răspunse Wyatt ieşind pe uşă cu paşi mari.

Bineînţeles că l-am urmat.

— Viaţa mea era calmă înainte să apari tu! Viaţa mea era ca Lake Placid! Dacă e cineva magnet de belele, tu eşti acela!

— Nicole Goodwin a fost ucisă în parcarea ta înainte să apar eu, îmi aminti el.

— Şi nu a avut nicio legătură cu mine. Nu eu am omorît-o. Mă simţeam bine pentru asta, căci existaseră momente cînd i-aş fi luat viaţa cucoanei, fără să clipesc.

— Te-ai bătut cu ea şi ăsta e motivul pentru care pierdea timpul în parcarea de la *Great Bods*, adică în locul unde s-a comis crima şi aşa i-a venit, nevestei nebune a fostului tău soţ, ideea de a te ucide şi de a da vina pe cel care i-a făcut felul lui Nicole.

Urăsc, cîteodată, felul în care funcţionează mintea lui. Wyatt rînji la mine în timp ce se suia în camionetă. N-aş fi putut lovi nimic fără să mă doară capul, nu puteam face aproape nimic fără să mă doară capul şi ştiam bine asta, aşa că m-am limitat la a închide uşa, după care am plecat în căutarea unui stilou şi a unei bucăţi de hîrtie pentru o listă cu recentele lui păcate. „Muşcă şi spune răutăţi cînd sînt rănită". Am lăsat lista la vedere. Apoi, conform principiului că doar un articol nu constituie o listă, m-am dus înapoi şi am adăugat „Mă acuză de lucruri care nu sînt vina mea".

Lista era destul de subţire. Nu eram mulţumită. Am făcut hîrtia ghem şi am aruncat-o. Mai bine să nu ai nicio listă decît să ai una şi să se dovedească inutilă.

Enervată, am urcat şi am continuat să mă uit pe Internet, însă tot fără rezultat. După aproape o oră, am renunţat. Nu mai era amuzant.

Telefonul începu să sune şi l-am ridicat după primul sunet, fără să mă uit la cadranul cu identitatea apelantului, mai mult din plictiseală.

— Păcat că am ratat, s-a auzit o şoaptă plină de răutate, apoi convorbirea s-a întrerupt.

Am luat telefonul de la ureche şi m-am uitat la el. Auzisem ce credeam că auzisem? *Păcat că am ratat?*

Ce naiba? Dacă auzul nu mă înşela, şi nu eram prea sigură de asta, fraza nu avea sens decît în cazul în care nemernica cu Buick ştia cine sînt. Dar avînd în vedere că micul incident nu fusese înregistrat, probabil din cauză că nu era foarte important, ceea ce mă scotea din sărite, însemna că şoferiţa ştia exact cine sînt. Asta punea totul într-o altă lumină, una care nu-mi plăcea. Era singura dată cînd cineva mă „ratase" în vreun fel, măcar de cînd soţia fostului meu bărbat, Debra Carson, trăsese în mine. Prima oară mă nimerise pe mine, a doua oară pe omul ei.

Dar nu putea fi Debra, nu? Ieşise pe cauţiune, la fel şi Jason, însă ultima oară cînd o văzusem era extaziată

că Jason o iubea destul încît încercase să mă ucidă şi el, şi avînd în vedere că motivul ei principal fusese gelozia, situaţia se rezolvase de la sine, nu?

Alarmată, l-am sunat pe Wyatt.

— Unde eşti?

— Tocmai am dat jos chioşcul acasă, la mama. Ce s-a întîmplat?

— Tocmai m-a sînt cineva. O femeie care mi-a spus „Păcat că am ratat" şi a închis.

— Stai un pic, spuse el. Am auzit un zgomot ca şi cînd ceva ar fi căzut, apoi el continuă. Repetă ce ai zis. Vocea îi era ceva mai clară, mai sonoră şi aproape că-l vedeam ţinînd telefonul între umăr şi bărbie în timp ce îşi scotea din buzunar pixul şi carnetul pe care le avea întotdeauna la el.

— A spus: Păcat că am ratat, am repetat eu ascultătoare.

— Ai recunoscut numele apelantului?

Asta ar fi fost prima întrebare pe care aş fi pus-o eu.

— Am răspuns prea repede ca să se afişeze.

A urmat un scurt moment de tăcere. Probabil el aşteaptă întotdeauna să vadă mai întîi cine sună. În mod normal aşa fac şi eu. Dar Wyatt s-a decis să nu facă un capăt de ţară din asta.

— Bine. Eşti sigură că asta a spus?

M-am gîndit, am reluat cuvintele în minte şi corectitudinea m-a determinat să spun:

— Nu cu certitudine. Vorbea în şoaptă. Dar aşa a sunat. În procente, sînt 80% sigură că astea au fost cuvintele.

— Dacă a fost o şoaptă, eşti sigură că era o femeie şi nu o glumă proastă făcută de un adolescent?

Era meseria lui să pună astfel de întrebări şi învăţasem că poliţiştii nu iau lucrurile aşa cum se prezintă, dar acum asta mă scotea din sărite. Mi-am înăbuşit iritarea, mă voi ocupa mai tîrziu de acest aspect, şi am mai reluat o dată, în gînd, propoziţia pe care o auzisem.

— Sînt mult mai sigură de asta, poate un procent de 95%. Nu era un complet sută la sută doar din cauză că pentru o scurtă perioadă între copilărie şi adolescenţă, vocea unui băiat poate semăna cu a unei femei, dar şi din cauză că unele femei au voci groase şi unii bărbaţi au glasuri subţiri. Nu poţi fi sută la sută sigur în astfel de cazuri.

Wyatt n-a mai pus alte întrebări, n-a mai comentat nimic despre apel, a spus doar:

— Voi fi acolo în cincisprezece minute. Dacă mai sună cineva, nu răspunde decît dacă recunoşti numele. Lasă robotul să preia convorbirea.

N-a mai sunat nimeni, slavă Domnului, şi Wyatt a ajuns în douăsprezece minute, nu că aş fi cronometrat.

Douăsprezece minute a fost destul cît să încep să mă întreb dacă nu cumva exagerasem, poate o luasem razna de la incidentul din parcare, ceea ce se adăuga stresului datorat nunții. Adevărul era că începeam să mă simt paranoică. Mai primisem telefoane ciudate și nu mă făcuseră să mă întreb dacă nu cumva cineva vrea să-mi facă rău.

L-am întîmpinat pe Wyatt în ușă și i-am sărit în brațe.

— M-am gîndit, am spus cu gura înfundată în umărul lui, că poate, o iau razna din cauza stresului datorat ultimatumului tău.

Wyatt mă îndepărtă cu blîndețe.

— Nici nu am ajuns bine la ușă și deja e vina mea.

— Nu. A fost vina ta înainte de asta, dar o auzi abia acum.

El închise ușa cu cheia.

— Vrei să spui că ai reacționat exagerat?

Nu-mi plăcea ce spusese, cu toate că asta gîndeam și eu. A exagera suna așa de... imatur.

— Că sînt cu nervii întinși, l-am corectat. Nu doar de la faptul că aproape că m-a lovit o mașină, dar și din cauză că am fost împușcată, implicată într-un accident de automobil, apoi răpită sub amenințarea armei de Jason și pe punctul de a fi împușcată din nou de nevasta lui dusă cu pluta. De parcă am început să aștept ca astfel de chestii să se întîmple.

— Deci nu crezi că a spus „Păcat că am ratat"? Braţele îi erau încă în jurul meu, dar ochii i se îngustară studiindu-mi faţa, încercînd, parcă, să vadă şi cea mai mică schimbare de pe chipul meu.

Nu puteam nega, pentru că eram convinsă că asta spusese.

— Cred că se poate să fi fost o greşeală sau o glumă proastă. Sau nebuna lui Jason a ieşit la suprafaţă şi încearcă din nou să mă omoare.

Bine, nu era foarte simplu să depăşeşti momentul de paranoia.

— Dacă ai impresia că vei obţine prelungirea termenului limită, te înşeli, spuse el, cu ochii şi mai întunecaţi.

M-am încruntat la el, sîcîită de presupunere. Eram sincer speriată şi cu toate că acum îmi dădeam seama că se putea ca apelul să fie doar o greşeală, nici măcar o dată nu-mi trecuse prin cap să mă folosesc de această situaţie ca să cîştig timp. Blestematul de termen limită impus de Wyatt reprezenta o provocare care în niciun caz nu mă speria. Voi ajunge la altar la timp chiar dacă voi fi adusă în scaunul cu rotile şi cu bandaje atîrnînd în urma mea, ca o mumie din filmele de groază.

— Am cerut eu mai mult timp? m-am răţoit, trăgîndu-mă din braţele lui, cu un pic prea multă forţă, făcîndu-mi capul să pulseze.

— Te-ai plîns din plin de termen.

— Ceea ce nu e același lucru!

Nunta va avea loc, chiar dacă aproape mă va ucide. Și toate problemele și lucrurile neplăcute vor atîrna deasupra capului lui Wyatt pentru tot restul vieții. Înțelegeți cum funcționează? De ce aș renunța la un astfel de avantaj numai din cauza unei contuzii și a cîtorva zgîrieturi? Nu că lui i-ar păsa de lucrurile rele care-i vor atîrna deasupra capului, pentru că așa îi e felul, dar tot va fi nevoit să facă față reproșurilor ori de cîte ori vom avea o discuție contradictorie.

L-am lovit peste piept.

— Singurul motiv pentru care nu ne vom căsători peste patru săptămîni...

— Trei săptămîni și șase zile.

I-am aruncat o privire. La naiba, avea dreptate. Patru săptămîni părea mai mult ca timp față de trei săptămîni și șase zile, cu toate că diferența dintre ele era de numai douăzeci și patru de ore. Timpul trecea în defavoarea mea.

— Va fi dacă tu nu-ți îndeplinești sarcinile.

— Sarcini... începu el, apoi își aduse aminte. Florile. La naiba!

— Ai uitat? Ai uitat de florile pentru nuntă? Tonul începea să mi se ridice. Pot face față oricărei situații sau nu? Dacă s-ar fi gîndit o clipă ar fi realizat că, în niciun caz, n-aș fi lăsat ceva atît de important în grija niciunui

bărbat care nu era gay, dar deocamdată nu avusese acel răgaz de o clipă. O răzbunare infimă, dar plăcută.

— Calmează-te, spuse cu iritare, trecînd pe lîngă mine spre bucătărie ca bea nişte apă. Cred că ţi se face sete după ce încarci şi descarci un chioşc dintr-o maşină, chiar dacă afară era tot rece. Mă voi ocupa.

L-am urmat.

— Sînt calmă. Enervată, dar calmă. Enervant de calmă. Cum ţi se pare? Începusem să am şi toane. Ultimele zile fuseseră stresante. Dovadă era faptul că eram pe punctul de a ne certa cu adevărat.

Wyatt bău apa apoi puse paharul jos, aproape trîntindu-l.

— Trebuie să-ţi vină ciclul sau ce?

Cu un instinct desăvîrşit, descoperise marele buton pe care să apese ca să mă irite. Wyatt lupta ca să cîştige, ceea ce însemna că lupta necinstit. Îl înţelegeam pentru că aşa luptam şi eu, dar înţelegerea pentru reacţia lui nu o putea stopa pe a mea. Îmi simţeam sîngele clocotind, la propriu.

— Poftim?

Se răsuci spre mine cu controlată agresivitate şi insistă să apese punctul dureros.

— Ce se petrece în perioada ciclului de femeile devin atît de nesuferite?

Am tăcut o clipă, luptînd cu tentaţia de a sări pe el şi de a-l face bucăţi. În primul rînd, îl iubeam chiar şi

cînd era măgar. În al doilea rînd, încercarea de a sări şi a-l face bucăţi în momentul acesta mi-ar face mie mai mult rău decît aş putea să-i fac eu lui. Era un efort, însă am spus pe un ton cît mai inocent posibil:

— Dacă sîntem nesuferite, e din cauză că atunci cînd avem ciclu ne simţim obosite, ne doare peste tot şi avem mai puţină înţelegere pentru toate *idioţeniile* pe care *în mod normal* LE SUPORTĂM ÎN TĂCERE! Pînă să termin fraza, drăgălăşenia din voce dispăruse de mult, fălcile mi se încleştaseră şi cred că ochii dădeau să-mi iasă din cap.

Wyatt făcu un pas înapoi, părînd, în sfîrşit, alarmat.

Am făcut un pas înainte, bărbia mi-a coborît şi ochii îl priveau ca ai unei pume înfometate care se uită la un iepure rănit.

— Ba mai mult, e genul de întrebare care face ca o femeie calmă şi manierată în mod normal să anticipeze, cu imensă plăcere, clipa în care va sta deasupra corpului însîngerat, mutilat şi dezmembrat al unui bărbat. E imposibil ca vocea să-ţi sune dulce cînd dinţii îţi clănţănesc.

Wyatt mai făcu un pas în spate şi mîna îi plecă spre şold, în căutarea pistolului, care, însă, se afla sus, în dormitor, pe noptieră.

— E împotriva legii să ameninţi un ofiţer de poliţie, avertiză el.

Am făcut o pauză, apoi am fluturat mîna, disprețuitor.

— Unele lucruri, am mîrîit, merită blestemul veşnic.

Apoi, cu un efort imens, m-am întors, am ieşit din bucătărie, am urcat scările şi m-am întins pe pat. Capul îmi pulsa, poate din cauză că-mi crescuse tensiunea în ultimele minute.

După cîteva minute, apăru şi Wyatt. Se întinse lîngă mine şi mă luă în braţe. Capul mi se sprijinea acum pe umărul lui. M-am ghemuit cu un oftat, iar tensiunea începea să mi se domolească de la căldura corpului solid care mă proteja. Hainele lui mai aveau aroma aerului rece, un indiciu al iernii ce se apropia iar eu mi-am îngropat nasul în cămaşa lui, mirosindu-o cu plăcere.

— Plîngi? întrebă cu neîncredere.

— Bineînţeles că nu. Îţi miroseam hainele.

— De ce? Sînt curate. Îşi ridică braţul, cel pe care nu stăteam şi trase aer pe nas. Nu miros a nimic.

— Miroşi a iarnă şi aer rece. M-am ghemuit mai aproape. Mă face să vreau să mă ţii în braţe.

— Atunci, îmi voi atîrna toate hainele afară. Gura i se arcui în timp ce se răsucea ca să fie cu faţa la mine, mîna îi ajunse pe fundul meu şi îmi trase şoldurile mai aproape de ale lui. Am simţit o erecţie. Unele lucruri sînt la fel de stabile ca pămîntul.

Ador să fac sex cu el. Voiam să facem sex în clipa aceea. Şi conştientizarea faptului că nu puteam, că

durerea de cap va fi mult prea intensă pentru ca să mă pot simți bine în caz că am fi încercat, era în sine un motiv de excitare. Povestea cu fructul interzis. Nu ne puteam împăca așa cum o făceam în mod normal după o discuție în contradictoriu, ceea ce făcea joaca și mai plăcută.

Într-o clipă, mă dezbrăcă pe jumătate, mîna îi ajunse între picioarele mele, două degete intrau și ieșeau blînd, în timp ce degetul mare se ocupa de altele.

— Nu mă face să am orgasm, am gemut. Mă va durea capul. Doamne, eram atît de aproape. Dacă s-ar fi oprit acum ar fi fost delicios de frustrant iar eu aș fi luat-o razna.

— Nu prea cred, șopti el, sărutîndu-mă pe gît și iscînd scîntei sub pleoapele mele închise. Fără mișcări bruște. Doar relaxează-te și lasă-mă să am grijă de tine. Apoi mă mușcă, blînd, de gît și, val după val, emoțiile culminară cu un orgasm, în timp ce el mă ținea să nu mă mișc.

Într-un fel, amîndoi aveam dreptate. Îmi pleznea capul, dar cui îi mai păsa?

— Și tu? am șoptit simțind cum adorm.

— Mă voi gîndi la ceva extra ca să te revanșezi.

Extra? Extra ce? Făcuserăm, deja, tot ce eram dispusă să fac. Vag alarmată, am deschis ochii.

— Ce vrei să spui cu extra?

El chicoti fără să răspundă. Am adormit întrebîndu-mă unde aș putea găsi o armură.

Wyatt transformase împăcarea în artă.

CAPITOLUL IX

A doua zi, duminică, mă simţeam mult mai bine. Durerea de cap devenise dintr-o prezenţă bubuitoare într-o simplă prezenţă pe care aproape că reuşeam s-o ignor.

Wyatt mă dusese acasă la mama lui ca să pot vedea chioşcul. Cum spusese şi Jenni, avea nevoie de un strat de vopsea, dar şi de curăţat cu glas papir înainte de asta. Însă, ca dimensiuni, era perfect şi avea o formă minunată, cu un arc graţios ce îmi amintea de domurile rotunde de pe bisericile Moscovei. Robertei îi plăcea atît de mult încît şi-l dorea ca prezenţă permanentă în grădină. Am căzut de acord că şmirgheluitul şi vopsitul sînt sarcini potrivite pentru Wyatt, avînd în vedere că trebuia să se ocupe de flori.

Din privirea lui, vag îngrijorată, îmi dădeam seama că studiind chioşcul începea să înţeleagă că florile despre care se discuta reprezentau mai mult decît două vaze şi un buchet. Roberta abia îşi putea ascunde rînjetul, dar pînă cînd el va cere ajutor avea de gînd să-l lase să fiarbă, în timp ce ea se ocupa, personal, de flori.

Exista şi posibilitatea ca el să nu ceară ajutor, firea dominant agresivă l-ar putea determina să nu admită că nu poate duce sarcina la bun sfîrşit. Am convenit cu Roberta să nu lăsăm şarada să ţină mai mult de două săptămîni. Era o perioadă satisfăcătoare pentru a-l ţine stresat, dar fără a-i permite să ne încurce planurile.

Da, era o răutate. Şi ce dacă?

De acolo, am mers să luăm masa acasă la părinţii mei, pentru a satisface nevoia mamei de a se agita pentru mine şi a mea de a fi băgată în seamă. Am făcut coaste la grătar. Grătarul e întotdeauna binevenit în Sud, aşa că tata şi Wyatt au mers imediat afară, cu berile în mînă, ca să se ocupe de pregătiri. Mi s-a părut nostim felul în care relaţionau, doi tipi încercînd să plutească pe marea de estrogen.

Tata e foarte filosofic şi înţelept în legătură cu asta, dar are ani de experienţă cu mama şi bunica, bunica fiind, ca fire, cît mine la pătrat. În plus, tata crescuse trei fiice. Pe de altă parte, Wyatt era obişnuit să fie acaparat de chestii pur masculine: mai întîi fotbalul, apoi aplicarea legii. Chiar mai rău, e o personalitate alfa şi îi e greu să înţeleagă cuvîntul „nu". Faptul că mă capturase era reprezentarea trăsăturilor agresive şi dominante ale personalităţii sale. Încercarea de a mă păstra era dovada inteligenţei. Îşi dăduse seama imediat că tata era expert în războiul dintre sexe. Bine, nu e chiar un

război. Sînt două specii diferite. Tata cunoştea limbajul amîndoura. Wyatt învăţa.

Eu şi mama am pregătit totul pentru grătar, făcînd, între timp, mai multe planuri de război. Mă rog, de nuntă. Cînd bărbaţii au preluat coastele, noi două am avut cîteva minute de odihnă. Mama îşi găsise o rochie online şi o şi comandase. Mi-a arătat-o pe computer. Nu aveam însoţitori, nunta urma să fie restrînsă, aşa că nu trebuia să aleg rochii pentru domnişoare de onoare sau alte detalii de genul acesta, mulţumesc cerului. Am mai căutat un pic imagini pentru rochia de mireasă, dar tot fără succes. Era sîcîitor pentru că nu doream cine ştie ce rochie, cu dantelă, flori şi perle brodate. Avusesem aşa ceva prima oară cînd m-am căsătorit şi nu voiam să mai trec prin acea experienţă.

— Ştiu! spuse mama de-odată. Sally poate face rochia şi aşa vei fi sigură că se potriveşte perfect. Desenează o schiţă cu modelul pe care-l doreşti şi mîine mergem să găsim material.

— Mai întîi, sun-o pe Sally, am sugerat, ca să fim sigure că o poate face.

În clipa asta, Sally avea propriile probleme. Jazz, care era furios că încercase să dea cu maşina peste el, şi supărarea ei pentru că el îi distrusese dormitorul redecorîndu-l fără să o anunţe. Acum locuiau separat, după treizeci şi cinci de ani de căsătorie şi amîndoi erau

nefericiți. Totuși, mă încînta ideea că Sally mi-ar putea coase rochia pentru că era soluția perfectă. Sally făcea minuni cu mașina de cusut. Rochia de bal a lui Tammy fusese cusută de ea și arătase superb.

Mama a sunat-o imediat pe Sally iar cînd aceasta a fost de acord, mama mi-a dat telefonul și eu i-am descris rochia pe care o visam. Sally, a spus că era ușor de făcut. Designul era simplu, fără brizbizuri. Din punctul meu de vedere, magia o va reprezenta felul în care se va drapa materialul și cum se va așeza pe mine. Iar Wyatt nu se va putea gîndi decît la cum să fim singuri și să mă scoată din rochie.

Mă simțeam extrem de ușurată. Mai trebuia să cumpăr materialul perfect, dar asta era o sarcină mult mai simplă decît găsirea unei rochii gata confecționate. Dacă aș fi fost pregătită să mă mulțumesc cu ceva în care să arăt cît de cît bine nu m-aș fi îngrijorat, dar sînt o persoană greu de mulțumit. Uneori ar trebui să fiu, dar nu-mi place.

La masă, le-am spus lui tata și lui Wyatt cum, datorită lui Sally, toate erau așa cum îmi doream.

— Oricum are nevoie de ceva ca să nu se mai gîndească la Jazz, spuse mama.

Privirea mea o întîlni pe a lui Wyatt și i-am văzut expresia. Nu era vorba că nu înțelegea poziția mea și a mamei în legătură cu acel episod. Din punctul nostru de

vedere, Jazz merita să fie lovit de maşină pentru ce făcuse. Îi explicasem, dar ca poliţist era indignat. Privea încercarea lui Sally de a da cu maşina peste Jazz ca pe o tentativă de crimă, chiar dacă Jazz se ferise şi nu fusese rănit şi era de părere că Jazz ar fi trebuit să denunţe încercarea şi să depună plîngere împotriva lui Sally. Uneori, am impresia că percepţia lui despre bine şi rău e un pic deformată de orele de criminalistică pe care le făcuse la colegiu.

N-a spus nimic, dar ştiam că nu e încîntat că Sally îmi va face rochia. Mai ştiam şi că va avea destule de spus cînd vom fi singuri, dar nu va începe o discuţie în contradictoriu în faţa părinţilor mei, mai ales despre cea mai bună prietenă a mamei. Totuşi, sclipirea din ochii lui mă anunţa că vom vorbi destul pe această temă.

Nu-mi păsa. Mă aflam într-o poziţie greu de atacat. Indiferent ce decizie se lua în legătură cu orice amănunt al nunţii noastre, totul era din vina lui, pentru că termenul limită pe care-l impusese era cel care grăbise desfăşurarea evenimentelor. Îmi plac poziţiile de neatacat, atît timp cît eu le ocup.

Odată urcată în scaunul camionetei, abia aşteptă să-mi pun centura de siguranţă că trecu la ofensivă.

— Nu poţi găsi pe altcineva care să facă rochia?

— Nu e destul timp, am spus pe un ton suav.

Am intuit imediat unde vrea să ajungă.

— A încercat să-şi omoare soţul.

— Nu văd legătura între asta şi faptul că-mi va coase rochia. Şi, ţi-am spus, nu a vrut să-l omoare. A vrut numai să-l rănească puţin.

Mi-a aruncat o privire de nedescifrat.

— Acum două zile m-am uitat la film în care cineva încerca să te lovească cu o maşină. Nu-mi spune mie despre „rănit puţin". Un automobil e mortal. Sally mergea atît de repede că n-a reuşit să oprească pînă nu a lovit casa. Dacă Jazz n-ar fi sărit din calea ei, ar fi fost prins între maşină şi perete. Trebuie să-ţi arăt fotografii de la locurile unor astfel de crime ca să vezi ce se petrece cu un corp într-o astfel de situaţie?

La naiba, uram cînd ceea ce spunea clătina poziţia mea de neatacat.

Avea dreptate. Din punctul lui de vedere. Ceea ce însemna că, datorită meseriei, vedea lucruri care mie mi-ar fi dat coşmaruri. Sally reacţionase fără niciun pic de consideraţie faţă de viaţa lui Jazz sau a integrităţii lui corporale. Şi nu doar atît. Ştiam că dacă rolurile ar fi fost inversate şi aş fi văzut pe cineva atentînd la viaţa lui Wyatt, n-aş fi găsit nici un strop de înţelegere.

— Ce porcărie.

Wyatt ridică o sprînceană.

— Înseamnă că eşti de acord?

— Înseamnă că înţeleg punctul tău de vedere.

Am încercat să nu par supărată. Nu cred că am reuşit pentru el îşi ascunse un rînjet rapid.

Era deja o situaţie complicată pentru că Sally fusese de acord să-mi facă rochia şi era încîntată. Ne iubea pe mine şi pe surorile mele la fel de mult ca pe copiii ei. Sîntem ca o familie. N-aş fi putut găsi pe altcineva să-mi coasă rochia de mireasă fără să o rănesc. De fapt, la cît de scurt era timpul pe care-l aveam la dispoziţie, probabil n-aş fi găsit pe nimeni altcineva, punct.

N-am făcut prostia de a mă da cu capul de bordul maşinii, dar mă simţeam de parcă aşa se petrecuse.Wyatt crease această problemă folosindu-se de logică. Trişase. Am azvîrlit mingia înapoi în grădina lui. Aşa era corect, nu?

— Bine. Uite cum stă situaţia. Am la dispoziţie foarte puţin timp. Există probabilitatea de nu găsi pe cineva care să-mi coasă rochia, pentru că toată lumea e deja ocupată cu comenzi. E posibil să găsesc ceva gata făcut, dar şansele sînt foarte mici. Am căutat în tot mall-ul şi on-line. Dacă insişti, voi găsi o modalitate de a anula ce am vorbit cu Sally, dar vei fi nevoit să trăieşti cu consecinţele dacă voi fi nevoită să mă căsătoresc într-o rochie oarecare, găsită pe ultima sută de metri.

Tonul şi expresia îmi erau extrem de serioase pentru că vorbeam extrem de serios. Nu era ceva ce să tratez cu nepăsare. Aveam o imagine despre cum îmi

doream să fie nunta şi o mare parte a acestui vis era să văd privirea din ochii lui cînd voi merge spre altar îmbrăcată într-o rochie de mireasă care să facă furori. Era un moment de care aveam nevoie, ceva ce-mi fusese furat cînd am aflat că fostul soţ mă înşela. Nu mă plîng de asta, dar nu ieşisem din prima căsnicie fără urme. Rămăseseră cîteva puncte dureroase de care trebuia să mă ocup.

Wyatt îmi aruncă o privire încercînd să-şi dea seama cît eram de sinceră. Zău, nu ştiu de ce nu putea lua de bun ce spuneam. De fapt, ştiam. Probabil, ar fi trebuit să mă deranjeze că omul pe care-l iubesc nu are încredere în mine, dar m-ar fi deranjat mai mult dacă ar fi fost destul de prost să mă creadă fără rezerve. Nu mă refer la a-l înşela trupeşte sau emoţional, pentru că asta nu se va întîmpla, ci mă refer la lupta dintre noi pentru supremaţia în cuplu. Orice strategie era permisă. Chiar el inventase regula atunci cînd mă transformase într-un ţel pe care-l urmărise conform principiului „După mine, Potopul". De fapt, nici nu mă urmărise. Mă transformase în proprietatea lui şi refuza să-mi dea drumul.

Amintirea îmi aduse fluturi în stomac şi m-am foit.

El blestemă cu voce joasă, întorcînd privirea spre drum.

— La naiba. Nu te mai foi. Faci asta de fiecare dată cînd te gîndeşti la sex.

— Adevărat?

Poate că da. Dar merita.

Își încleștă mîinile pe volan și asta îmi aminti că nu făcuserăm sex de miercuri seară iar acum era duminică. Mă ajutase noaptea trecută să-mi eliberez o parte din tensiune, dar indiferent cît de priceput era cu mîinile și gura, penisul era o altă poveste. Unele chestii sînt făcute să meargă în tandem, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun.

Pe de altă parte, el nu avusese niciun fel de ușurare. Doar dacă se ocupase de sine, la duș. Iar paloarea articulațiilor îmi spunea că nu o făcuse.

— Discutam despre Sally, spuse cu un ton aspru.

M-am străduit să-mi adun gîndurile și să revin la subiect.

— Ți-am spus care e părerea mea.

Wyatt trese aer în piept de cîteva ori.

— Mai exact, care ar fi consecințele dacă nu te-ai mărita în rochia asta pe care o dorești așa de mult?

— Nu știu, am răspuns simplu. Știu numai că m-ar durea foarte tare.

— Prostii, mormăi Wyatt.

Nu are nicio problemă să mă scoată din minți, să mă înfurie sau să mă facă să fiu frustrată, dar ar muta cerul și pămîntul ca să nu fiu rănită. Fiecare femeie ar trebui să fie iubită în acest fel. Creștea inima în mine. O

senzație înspăimîntătoare pentru că dacă inima chiar ar crește, probabil s-ar rupe niște artere.

Pentru ceva timp, rămase tăcut iar eu începusem să mă îngrijorez întrebîndu-mă ce îi umbla prin minte. E prea deștept ca să-l lași să gîndească prea mult pentru îi vin...

— Împacă-i, spuse.

Am avut senzația că toată materia cenușie din creierul meu se topește.

— Poftim? La naiba! Vorbea serios? Presupuneam că se referă la Sally și Jazz. Nici copiii lor nu reușiseră să-i aducă împreună în aceiași încăpere. Trebuia să fi rupt tăcerea de cu o stradă în urmă, să fi tras de volan, orice, doar că atunci m-ar fi dus la Urgență și mă săturasem de locul acela.

— Sally și Jazz, spuse Wyatt, confirmîndu-mi teama că dorește să mă înnebunească de tot. Împacă-i. Convinge-i să se întîlnească și să discute despre asta. Dacă reușești să-l determini pe Jazz să treacă peste faptul că soția a vrut să-l omoare, va trebui să admit că iau lucrurile mult prea în serios.

— Ești nebun? am țipat întorcîndu-mă spre el, ceea ce n-a fost o idee fericită. Durerea de cap, o prezență abia simțită pînă în clipa aceea, se transformase în vedetă. Mi-am prins capul în mîini.

— Ai grijă, spuse el tăios.

— Nu-mi spune să am grijă după ce trînteşti una ca asta!

Exact cînd credeam că nu poate deveni mai pretenţios şi mai revoltător, vine cu aşa o idee. E un maniac diabolic.

— E destul de asemănător cu ce mi-ai trîntit tu mie. Ochii îi scînteiau, luminiţe verzi, amestec de mulţumire şi temperament.

A, observase, nu?

— Nu ai un handicap cum e contuzia mea!

— Îţi revii destul de repede, spuse cu perceptibilă lipsă de compasiune. Nu m-ar surprinde ca mîine să mergi la muncă.

De fapt, chiar asta aveam în plan. M-am strîmbat şi el consideră asta ca pe o aprobare.

— Nu sînt consilier matrimonial, am spus cu frustrare. Mai rău, sînt ca unul dintre copiii lor. Nici pe ei nu-i ascultă. Ce te face să crezi că mă vor asculta pe mine?

— E problema ta, spuse din nou pe tonul lipsit de compasiune.

— Nu crezi că va fi problema ta dacă nu voi fi fericită la nuntă? Nu ai auzit cînd am spus că nu am destul timp la dispoziţie? Asta necesită timp şi eu am!

— Fă-ţi timp.

Se credea isteţ. Am îngustat ochii.

— Bine. Voi folosi timpul în care, altfel, am fi făcut dragoste ca să vorbesc cu Sally şi Jazz.

La asta îl pufni rîsul. Da, ştiam că nu eram capabilă să-l refuz la acest capitol şi, totuşi, rîdea în hohote.

Nu poţi să cobori năvalnic dintr-o camionetă cînd ai o contuzie, fie ea şi pe trecute. Nici nu voiam să cobor singură. Camioneta era înaltă şi o aterizare mai dură mi-ar fi făcut capul să pulseze, ceea ce nu e deloc amuzant. A trebuit să aştept să vină şi să mă dea jos. I-a făcut plăcere, pentru că a fost nevoit să mă lipească de el şi să mă simtă cu părţi mai proeminente ale corpului. Începu să zîmbească.

Omul ăsta era diabolic.

— Dacă vom mai face sex vreodată, lucru de care, în clipa asta, mă îndoiesc, o vom face aplicînd metoda tantrică, am spus furioasă.

Urmîndu-mă în sus, pe scări, spre uşă, Wyatt rînjea.

— Nu am de gînd să cînt pe ton monoton cînd facem sex.

— Nu implică aşa ceva. E vorba de disciplină.

— Nu te las să te apropii de vreun bici.

— Nu genul ăla de disciplină. Autocontrol. Sexul tantric durează foooarte mult timp.

— Cu asta mă pot obişnui, spuse el, părînd interesat.

Zîmbind suav, am spus:

— Bine. Atunci, vom încerca. Promiţi?

— Normal, spuse. Libidoul îl împiedica să gîndească clar. Dar asta n-ar fi durat prea mult, aşa că m-am grăbit să-i ucid buna dispoziţie.

— Apropo...

— Da?

— Durează foarte mult pentru că bărbatul nu are voie să termine!

CAPITOLUL X

Wyatt mă privi uimit şi începu să rîdă, ţinîndu-se de stomac, de parcă ideea de sex tantric era cea mai amuzantă poantă pe care o auzise vreodată. Hohotea. Începuseră să-i curgă lacrimi. Se opri cîteva clipe, mă privi şi o luă de la capăt. Se trînti pe canapea continuînd să rîdă.

Am stat bătînd în pămînt cu piciorul, cu braţele încrucişate. Ce naiba era aşa de ilar? Începuse să mă calce pe nervi. Îmi place o glumă bună, ca oricui, dar mai întîi trebuie să înţeleg poanta. Enervarea mi se amplifica pentru că aveam senzaţia că rîde de mine. Şi asta din cauză că tot arăta cu degetul spre mine. În cele din urmă, m-am înfuriat.

Mai întîi, trebuie să vă spun că dacă aş fi dat buzna în casă, durerea de cap ar fi devenit insuportabilă. M-am limitat la paşi apăsaţi. Am ajuns lîngă el şi l-am privit de sus.

— Vrei să încetezi? am ţipat, cu intenţia serioasă de a-l ciupi. Ce e aşa de nostim? Lucrurile nu se derulau

cum voiam şi asta îmi displăcea. Evident, omisesem ceva iar Wyatt era maestru în a descoperi lacune sau a ignora total ce spuneam. În acel moment, nu mai părea o răutate să-l las să-şi facă griji din cauza florilor.

— Tu, chicoti el, ştergîndu-se la ochi.

Ridică mîinile încercînd să mă ia în braţe, dar am făcut un pas în spate, ca să nu ajungă la mine. Nu pot lupta cînd mă atinge, pentru că îmi distrage atenţia. El luptă murdar, folosindu-mi slăbiciunile împotriva mea, începînd cu gîtul, precum contele Dracula. Sînii nu erau o problemă. Atingerea lor nu avea efect. Dar gîtul, Doamne! Era o zonă erogenă majoră şi Wyatt ştia asta.

— Mă bucur că mă consideri amuzantă, m-am bosumflat, dorind să-l lovesc.

Veţi observa că am gînduri violente, dar nu acţionez conform lor. Nu sînt o persoană violentă. Răzbunătoare, poate, dar nu violentă. Nu sînt nici proastă. Dacă vreodată devin violentă, nu se va petrece cu un tip atletic şi plin de muşchi, mai înalt decît mine cu zece centimetri şi mai greu cu douăzeci de kilograme. Asta dacă am de ales.

Umerii începură din nou să i se cutremure.

— E doar că... Numai ideea...

— Că unii bărbaţi cred că a face o femeie să se simtă bine e mai important decît propria satisfacţie? Eram total indignată că rîdea din acest motiv. Eu consideram ideea ca grozavă.

Wyatt scutură capul.

— Nu, nu e asta. Trase aer, adînc, în piept, cu ochii umezi şi strălucind. Doar că... Ţi-a venit această idee numai pentru că te-ai gîndit că o voi lua razna din cauza frustrării.

— Zău? Vrei să spui că nu te deranjează deloc?

Nu-l puteam crede. Îl ştiu pe Wyatt şi „excitat" era al doilea nume al lui. Nu la propriu, bineînţeles, cu toate că ar fi arătat interesant pe certificatul de naştere, nu?

Alene, se ridică în picioare, prinzîndu-mă de talie înainte să mă pot îndepărta şi mai mult. Eram mai lentă decît de obicei pentru că trebuia să fiu atentă la cum mă mişc iar Wyatt avea graţia rapidă a unui adevărat atlet. Mă trase aproape de el, încolăcindu-mă cu braţele şi mă ridică pe vîrfuri ca şoldurile să ne fie lipite. Avea o erecţie, mare surpriză. Nu reprezentau o surpriză nici furnicăturile care mă treceau pe mine.

— M-ar deranja, dacă s-ar petrece. Imaginează-ţi. Sînt deasupra ta. Sîntem dezbrăcaţi. Picioarele tale sînt în jurul meu. Îţi sărut gîtul. Fac dragoste cu tine de, să zicem, douăzeci de minute.

Douăzeci de minute? Hai, trebuie să dau drumul la aerul condiţionat, pentru că, brusc, temperatura din apartament era prea ridicată. Sfîrcurile mi se întăriseră pentru că, deşi nu-mi place să fie atinse, nu erau moarte. Mai toate părţile corpului îmi pulsau. Însemna că am probleme.

Wyatt îşi înclină capul şi răsuflarea lui îmi încinse gîtul în timp ce el săruta locul gol din spatele urechii. M-am dezechilibrat puţin şi a trebuit să mă agăţ de umerii lui ca să rămîn dreaptă, dar fără efect. Am continuat să mă ţin de el.

— Nu ai fi capabilă să mă opreşti. Aş termina, şopti el, cu buzele coborînd pe gîtul meu. Nici măcar nu ţi-ar trece prin cap să o faci.

Ce să-mi treacă prin cap? m-am întrebat năucită, apoi mintea mi-a revenit la subiect. Vedeţi, asta face cînd ne certăm. Îmi distrage atenţia cu sex. Recunosc, uneori încep în mod intenţionat o discuţie în contradictoriu pentru că îmi place felul în care luptă. Nu sînt proastă. Problema e că foloseşte aceleaşi tactici cînd vorbesc serios. Îi place că mi-e greu să-i rezist, pentru că nici el nu e prost. După ce vom petrece doi ani împreună, cred că intensitatea va scădea şi va trebui să găsim o altă modalitate de a rezolva neînţelegerile, dar pînă atunci cea mai potrivită cale de a lupta este atacul.

Am continuat să mă agăţ de el, însă numai cu o mînă. Pe cealaltă am trimis-o să rătăcească peste umărul lui, peste braţ, coaste şi un pic mai jos, încet, foarte lent, masînd cu degetele, oprindu-mă şi apoi reluînd mişcările, pînă a ajuns în cel mai important punct. Wyatt se înfioră în timp ce eu îl mîngîiam prin pantaloni iar braţele i se strînseră, mai tare, în jurul meu.

— Dumnezeule mare, spuse încordat, oprind atacul asupra gîtului meu şi concentrîndu-se la atacul meu împotriva lui. Nu se eliberase de cîteva zile şi mi-am imaginat că are mai multă nevoie decît mine de asta, mai ales că seara trecută fusese mai mult decît generos.

Da, dacă aş fi fost corectă, fie i-aş fi oferit aceeaşi eliberare sau m-aş fi oprit din a-l excita. Să fim serioşi.

Dacă nu i-ar fi sunat telefonul, probabil că jocul nostru n-ar mai fi fost un joc şi am fi ajuns în pat sau pe canapea, făcînd dragoste fără mişcări bruşte. Setase sunetul de apel pe un sunet de modă veche, asemănător unui telefon obişnuit şi din cauza ameţelii am avut impresia că sună telefonul meu fix. Intenţionam să-l ignor, dar în loc să continue cu ce făcea, Wyatt mi-a dat drumul şi a scos celularul de la centură.

Cel mai neplăcut aspect în relaţia cu un poliţist o reprezintă orele la care e apelat. Ba nu, cel mai rău ar fi fost să se afle pe stradă şi într-un continuu pericol, dar Wyatt era locotenent, ceea ce însemna că nu mai era implicat în chestii periculoase, mulţumesc Domnului, dar şi că putea fi sunat oricînd. Oraşul nostru nu e o pepinieră de infractori, însă tot era chemat la datorie trei, patru seri pe săptămînă. Week-end-urile nu erau o excepţie.

— Bloodsworth, spuse cu un strop de accent, rezultatul anilor de jucat fotbal în Nord. Atenţia îi era

deja concentrată la situaţia ce îi era relatată. Am dat să plec de lîngă el, dar m-a prins de încheietură ţinîndu-mă pe loc. Bine, poate nu era complet concentrat.

— Voi fi acolo în zece minute, spuse în cele din urmă şi închise telefonul.

— Ţine-mi locul cald, spuse, aplecîndu-şi capul ca să-mi dea un sărut cald şi apăsat, în care a avut un rol şi limba. Cînd mă întorc, vreau să reluăm de unde am rămas. Apoi ieşi pe uşă, închizînd-o ferm în urma lui. Cîteva secunde mai tîrziu, am auzit Avalanche-ul trezindu-se la viaţă şi cauciucurile scrîşnind un pic în timp ce lua curba.

Oftînd, am mers la uşă şi am închis-o cu cheia. Fără el aici ca să-mi distragă atenţia, poate voi găsi o modalitate de a simplifica viitorul imediat. Ar putea avea efect dacă mi-aş rupe un picior, pentru că nunta ar fi amînată pînă la dispariţia ghipsului. Să-i rup lui un picior era o variantă care suna şi mai bine. Dar avusesem parte de destulă durere. Voiam să mă concentrez la lucruri bune şi frumoase. Mă voi căsători, ne vom obişnui unul cu celălalt, vom avea o familie.

Dar în loc de asta trebuia să mă joc de-a consilierul matrimonial, o sarcină pentru care nu aveam nici brumă de calificare.

Manipulare, în schimb... un pic de şantaj sentimental aici, un pic de vină dincolo... Asta aş putea face. Am sunat-o pe mama.

— Unde locuiește Jazz acum? am întrebat. Nu am dat mai multe explicații. Era cea mai bună prietenă a lui Sally. Problema e între mine și Wyatt, mărul discordiei.

— Cu Luke, răspunse mama. Luke e al treilea fiu al familiei Arledge. Copiii refuzau să fie de partea cuiva, ceea ce îi enerva pe Sally și Jazz. Amîndoi se simțeau neînțeleși, dar total justificați de modul în care acționau. Cred că Jazz îl mai temperează pe Luke.

Luke era și cel mai sălbatec dintre copiii Arledge. Nu însemna că se droga sau că întra în buclucuri. Era neîmblînzit, neinteresat să-și întemeieze o familie și avea o viață socială care deja îi distrusese, pentru totdeauna, spatele. Nu cred că era fericit să locuiască cu tatăl său.

De ce Dumnezeu îl alesese Jazz pe Luke? Oricare dintre copii i-ar fi deschis ușa. Matthew și Mark aveau, amîndoi, familii și copii, dar și dormitoare pentru oaspeți, așa că aranjamentul n-ar fi fost prea rău. John, cel mai tînăr, învăța pentru diploma de master și locuia într-o casă închiriată cu alți doi absolvenți de facultate. N-ar fi fost prea grozav să locuiască acolo. Tammy era măritată de un an iar ea și soțul ei aveau o casă mare, la țară, dar nu aveau copii, așa că acolo ar fi fost destul spațiu.

Pe de altă parte, dacă Jazz dorea ca Sally să-și facă griji, mutatul la Luke era mișcarea potrivită.

Asta îmi dădea speranţe. Dacă Jazz dorea s-o facă geloasă pe Sally, însemna că nu considera căsnicia terminată. Totuşi, era furios pînă peste poate.

M-am gîndit că Luke ar fi mai mult decît dispus să mă ajute. Dacă Jazz îi încurca stilul de viaţă, probabil dorea ca tatăl lui să plece şi ce altă modalitate mai bună de a-l determina să facă asta ar fi fost decît să mă ajute pe mine? Făceam un lucru bun. Cine n-ar dori să pună umărul?

Am căutat numărul lui Luke în cartea de telefon, apoi mi-a venit o idee şi mai bună şi am sunat-o pe Tammy. Faptul că telefoanele moderne afişează identitatea apelantului îmi cam încurca planurile şi nu doream ca Jazz să vadă pe telefonul lui Luke numele meu. De aceea avem nevoie de numărul lui de mobil.

Cînd Tammy răspunse, i-am explicat ce încerc să fac, dar nu şi motivul, iar ea decise că era o idee bună.

— Dumnezeu ştie că noi n-am reuşit să facem nimic în sensul ăsta, spuse Tammy îngrijorată, referindu-se la ea şi la fraţii ei. Mama şi tata sînt aşa de încăpăţînaţi că aveam impresia că mă lovesc cu capul de un perete. Succes. Mi-a dat numărul lui Luke, am mai flecărit o vreme despre diferite argumente pe care le folosise cu îndărătnicii ei părinţi, apoi am închis.

Cînd Luke răspunse, am reluat explicaţiile.

— Stai un pic, spuse şi am auzit o serie de zgomote care sfîrşiră cu cel al unei uşi închise. Acum sînt afară, unde pot vorbi.

— Jazz? am întrebat, ca să fiu sigură. N-a fost nevoie să dezvolt.

— O, da. În glas îi simțeam îngrijorarea.

— Nu va fi bănuitor că ai ieșit afară să vorbești?

— Nu. Am făcut asta deseori în ultima vreme.

— Se întîlnește cu cineva? Vorbește serios despre divorț?

— Nicidecum. Mai întîi, n-ar putea locui cu mine dacă ar înșela-o pe mama. Pe urmă, i se face rău de la stomac și vomită ori de cîte ori începe să discute despre cum nu vor mai locui împreună, niciodată. Toată chestia asta idioată... Se opri ca să nu înjure. Situația e total stupidă. Se iubesc. Ce naiba au de cîștigat din războiul ăsta, mă depășește.

— Își dovedesc unul altuia cît de supărați sînt, i-am explicat. Pe undeva, îi înțelegeam, dar ajunseseră la extreme ca să-și demonstreze punctele de vedere.

— Și cu ocazia asta, dovedesc lumii cît sînt de idioți. Era evident că pentru Luke situația nu era deloc fericită.

Am trecut peste comentariu, nedorind să dezbat problema idioțeniei. Personal, eram de partea lui Sally. Luke dorea ca părinții lui să-și rezolve problemele, dar era bărbat. Probabil, gîndea că Sally lua problema decorațiunilor interioare prea în serios. Nu sînt sigură că e posibil să consideri decorațiunile ca pe ceva prea serios, dar eu nu sînt bărbat.

— Jazz a spus ceva care să ne dea o idee despre cum vede rezolvarea? Vrea ca Sally să-şi ceară scuze sau doar să sune şi să-l cheme înapoi?

— Numai despre asta vorbeşte, dar nu spune nimic nou. E aceeaşi placă iar şi iar. El încerca să facă ceva frumos pentru ea şi ea a explodat, era total iraţională, înnebunise şi tot aşa. Ceva util în toată vorbăria asta?

Doar că Jazz încă nu aprecia efortul depus de Sally pentru a-şi colecţiona şi recondiţiona mobilierul antic.

— Poate, am spus. Oricum, am o idee. Şi mama ta? Ea ce spune? Care e părerea ta, ca bărbat, despre toate astea?

Luke ezită şi mi-am dat seama că încerca să fie nepărtinitor şi corect. E un tip cumsecade, în ciuda cearşafurilor furate. Din punctul meu de vedere, erau proprietatea comunităţii şi mă refer la întreaga comunitate. Cînd, în cele din urmă, se va aşeza la casa lui, îi voi sfătui jumătatea să ardă acele aşternuturi, pentru că altfel nu se poate scăpa de ele.

— Înţeleg ambele puncte de vedere, spuse el într-un tîrziu, distrăgîndu-mi gîndul de la probleme cu rufele. Adică ştiu că mama a muncit din greu să recondiţioneze mobila şi că adoră antichităţile. Pe de altă parte, tata încerca să facă ceva frumos pentru ea. El ştia că nu se pricepe la decoraţiuni, aşa că a mers la un expert şi a plătit o mică avere ca să refacă dormitorul.

Bine, asta era interesant. Vaga mea idee prindea contur. Mai aveam şi un as în mînecă în caz că nu-mi reuşea planul.

Telefonul mă avertiză cu un ţiuit că mai am un apel.

— Mulţumesc, mi-ai fost de ajutor.

— Nicio problemă. Orice să-l văd înapoi acasă.

Ne-am luat la revedere şi am preluat noul apel.

— Alo.

A urmat un moment de tăcere, urmat de un clic şi de ton. Nedumerită, am încercat să văd cine fusese, dar din cauză că vorbeam cînd sunase telefonul, identitatea apelantului nu se înregistrase. Am ridicat din umeri. Oricine ar fi fost, dacă dorea să vorbească, putea să mai sune o dată.

Am petrecut restul după amiezii plictisită de moarte. Nu aveam nimic ce să ţin morţiş să citesc şi era duminică, deci nimic interesant la televizor. M-am jucat un pic la calculator. M-am uitat la pantofi pe Zappos, doar pentru eventualitatea că vom avea, vreodată, ocazia să plecăm în luna de miere, pentru că anul acesta nu părea posibil. Apoi am căutat detalii despre anticoncepţionale, ca să aflu cît va dura pînă cînd corpul îmi va reveni la normal după ce voi întrerupe pastilele. Speram, dacă ar fi fost posibil, să programez copiii în luni cu pietre semipreţioase frumoase. Mamele trebuie să se gîndească la aceste aspecte.

Interesul pentru subiecte on line odată dispărut, am încercat să găsesc ceva de văzut la televizor. Sincer, nu sînt o femeie care să lenevească. Inactivitatea prelungită mă enerva, dîndu-mi impresia că muşchii mi se atrofiază. Nu puteam nici măcar să fac yoga pentru că aplecările n-ar fi fost distractive în momentul de faţă. Presiunea în creştere îmi făcea capul să bubuie. În schimb, am executat cîteva exerciţii de tai chi, întinderi lente, care au mai eliberat un pic din tensiune, dar nu se ridicau la nivelul unor exerciţii serioase.

La ora cinei, Wyatt încă nu ajunsese acasă, dar nici nu mă aşteptasem să apară. Fusesem implicată în investigaţii la locul unor crime şi acolo nimeni nu se grăbeşte, ceea ce cred că e un lucru bun cînd ai de luat declaraţii şi de adunat probe. Era bine dacă ajungea pînă la ora de culcare. Mi-am decongelat ceva şi am sunat-o pe Lynn în timp ce mîncam ca să o asigur că a doua zi voi veni la centru. Era mulţumită, pentru că duminica şi lunea erau zilele ei libere. După ce făcuse ture duble vineri şi sîmbătă avea nevoie de odihnă.

Avînd în vedere că zilele de luni sînt lungi pentru mine, deschideam şi închideam la *Great Bods*, adică eram acolo de la şase dimineaţa pînă la nouă seara, şi aveam nevoie de odihnă. Chiar dacă trei zile nu făcusem nimic altceva decît să stau întinsă, mă simţeam obosită. Sau, poate, tocmai acesta era motivul oboselii. Nu

făcusem nimic. La ora opt, am urcat şi mi-am făcut duş, apoi, cu grijă, mi-am uscat părul.

Cît Wyatt era plecat şi mă puteam concentra, am luat carnetul şi m-am aşezat să lucrez la lista păcatelor lui. M-am gîndit la tot ce făcuse ca să mă enerveze, dar „A rîs de ideea de a face sex tantric" nu părea ceva foarte serios. Bucata de hîrtie rămînea deranjant de albă. Doamne, deveneam flexibilă? Nu mai eram în formă? O listă cu păcatele lui Wyatt era una dintre cele mai grozave idei ale mele iar acum, negăsind nimic de scris, mă simţeam cum, probabil se simţise Davy Crockett în Alamo în clipa în care rămăsese fără gloanţe. Ceva de genul: la naiba. Şi acum?

Nu că ar fi fost acelaşi lucru, pentru că Davy Crockett murise, dar înţelegeţi ce doresc să spun. Şi la ce altceva să te aştepţi cînd te hotărăşti să lupţi pînă la moarte? Mori. Nu asta înseamnă „pînă la moarte"?

Normal. Nu că voiam să ştirbesc cu ceva reputaţia bătrînului Davy.

M-am uitat la bucata de hîrtie şi am oftat. În cele din urmă am scris: „A ameninţat că face pipi pe mine". Bine, era mai mult amuzant decît enervant. Am chicotit numai citind. Asta punea capac.

Am dat să rup hîrtia ca să încep alt: listă, dar într-un final am renunţat. Poate trebuie doar alimentez cu ceva. Am scris: „Refuză să negocieze".

Era jalnic. Practic, îmi făcuse o favoare refuzînd să negocieze ultimul subiect de discuţie, pentru că acum îmi era dator. Am şters ultima propoziţie.

Cum sună „Nunta nu mai e ceva distractiv pentru că mă forţează prea tare"? Nu. Prea lung.

Mă lovi inspiraţia. Cu majuscule, apăsînd pixul pe hîrtie, am scris: „A FĂCUT HAZ DE PERIOADA DE CICLU".

Poftim. Dacă nici asta nu merita pedeapsă, nu ştiu ce altceva merita.

CAPITOLUL XI

M-am trezit cînd Wyatt s-a băgat în pat lîngă mine. Avea cheie de la apartamentul meu, ştia codul de la alarmă, aşa că nu era nevoie să mă trezească din somn ca să intre, dar m-a trezit cînd m-a tras mai aproape pentru că avea pielea rece. Cifrele roşii ale ceasului arătau 1:07.

— Bietul de tine, am şoptit, răsucindu-mă să-l iau în braţe.

Nu va dormi prea mult. De obicei, ajungea la muncă la cel tîrziu şapte jumătate. E aşa de rece afară?

Oftă, relaxîndu-se. Se lăsă greu pe mine.

— Am lăsat aerul condiţionat din maşină pe tare, suflîndu-mi în faţă ca să nu adorm, mormăi. Mîna îi alunecă peste tricoul cu care eram îmbrăcată. Ce naiba e asta? Nu-i plăcea să fiu îmbrăcată în pat. Mă dorea dezbrăcată, poate ca să ajungă mai uşor la mine, poate pentru că bărbaţilor le plac femeile dezbrăcate.

— Mi-a fost rece.

— Acum sînt aici. Te încălzesc eu. Să scăpăm de blestemăţia asta. Deja trăgea de poalele tricoului,

pregătindu-se să mi-l treacă peste cap. Am prins materialul şi am preluat sarcina pentru că ştiam exact unde se află copcile. Şi ăştia. Îmi coborîse şortul pijamalei la şolduri înainte ca eu să-mi scot tricoul, ridicîndu-se în pat ca să-i dea jos de tot. Apoi se întinse la loc, trăgîndu-mă aproape de el. Cu un gest automat îşi trecu mîna peste mine, cuprinzîndu-mi sînii înainte de a ajunge cu ea între picioare. Parcă încerca să se asigure că toate părţile lui favorite sînt la locul lor, chiar dacă nu fusese disponibil pentru ele. Apoi oftă din nou şi adormi. La fel şi eu.

Alarma a început să sune la cinci. Am încercat să o opresc înainte de a-l trezi, dar n-am reuşit. Wyatt gemu, încercînd să dea păturile la o parte, dar l-am sărutat pe umăr şi l-am împins, înapoi, pe pernă.

— Culcă-te la loc. Resetez alarma pentru şase jumătate. Va trebui să-şi ia ceva de mîncare de la un fast-food, dar avea nevoie de somn.

Mormăi ceva ce am considerat a fi o aprobare, afundîndu-şi faţa în pernă şi adormi la loc, înainte ca picioarele mele să ajungă pe podea.

Cu o seară înainte, îmi pusesem hainele în baie, gîndindu-mă că va ajunge tîrziu, aşa că m-am îmbrăcat acolo. Astăzi nu aveam nevoie de farduri avînd în vedere că voi sta la *Great Bods* toată ziua. M-am pieptănat, dar nu mi-am ridicat părul. Dar nici nu voi lucra azi. Durerea de cap cauzată de contuzie nu-mi trecuse de tot. Chiar sperasem că nu mă va mai deranja.

Îmbrăcată, mi-am luat periuța de dinți și pasta și am coborît. Mă voi spăla la parter, după micul dejun. Temporizatorul automat pornise filtrul de cafea și licoarea mă aștepta. Am petrecut douăzeci de minute liniștite la masă, luînd micul dejun și bîndu-mi cafeaua. Apoi m-am spălat pe dinți, am pus restul de cafea într-un termos mare și am pregătit din nou filtrul pentru Wyatt. Am pus un măr în geantă, pentru prînz, am apucat un pulover și am ieșit pe ușa ce se deschidea spre parcare. Sau mai bine zis, aproape am ieșit, căci a trebuit să mă întorc și să pun din nou alarma. Wyatt era fanatic în privința asta.

Dimineața era destul de rece ca să am nevoie de pulover. Am tremurat un pic coborînd treptele și folosind telecomanda să deblochez mașina. Rutina obișnuită era reconfortantă, un semn că lucrurile erau din nou normale, sau pe cale să devină așa. Am fost rănită de multe ori. Majoretele se lovesc la fel de des ca și fotbaliștii. E un inconvenient. Am învățat să am răbdare. Chiar dacă poți face diferite lucruri cînd ești rănit, nu înseamnă că trebuie să le și faci. Forțarea unui mușchi lezat sau al unui os rupt încetinește procesul de vindecare. Din cauză că întotdeauna am dorit să revin la nivelul de performanță maxim cît mai repede posibil, am învățat să fac exact ce trebuia. Și am urît fiecare minut. Voiam să fiu la *Great Bods*, supraveghind fiecare

detaliu. Locul acela e al meu şi îl iubesc. Doream să exersez, folosind muşchii pe care muncisem atît de mult şi de intens să-i formez şi să-i întreţin. Ş-apoi, menţinîndu-mă în formă deveneam o reclamă minunată pentru *Great Bods.*

Străzile erau aproape necirculate. Chiar şi vara, a deschide *Great Bods* la ora şase însemna să merg cu maşina pe întuneric. În mijlocul verii, cerul începea să se lumineze cînd ajungeam la muncă, dar drumul îl făceam întotdeauna pe întuneric. Îmi plăceau străzile goale, liniştea dimineţii.

În timp ce parcam în spate, pe locurile pentru angajaţi, se aprinseră luminile cu senzori. Wyatt le instalase, luna trecută, după ce ne-am întîlnit aici şi observase cît e de întuneric sub copertina lungă ce proteja maşinile salariaţilor. Încă nu mă obişnuisem cu luminile. Păreau anormal de luminoase, de parcă m-aş fi aflat pe o scenă deschizînd uşa din spate. La chei, aveam ataşat un led micuţ, ca să pot vedea broasca şi care era perfect din punctul meu de vedere. Dar Wyatt dorise ca locul să fie luminat ca o autostradă.

Întunericul de sub copertină nu mă deranjase niciodată. De fapt, mă protejase de ucigaşul lui Nicole Goodwin cînd ea fusese omorîtă chiar în acel loc. Nu am avut nimic împotrivă cînd aceste lumini au fost instalate şi m-am bucurat cînd Lynn mi-a mărturisit că se simte

mult mai în siguranță știind că se aprind în secunda în care deschidea ușa.

Am descuiat, apoi am traversat clădirea, aprinzînd toate luminile, potrivind termostatul, dînd drumul la filtrele de cafea, atît cel pentru angajați, cît și cel din biroul meu. Îmi place această parte a zilei. Să văd cum locul prinde viață. Luminile reflectate de oglinzile lustruite, aparatele pentru exerciții care sclipeau, plantele sănătoase și luxuriante. Locul ăsta e chiar frumos. Îmi plăcea chiar și mirosul de clor al piscinei.

Primul client a intrat la șase și cinzeci de minute. Un domn grizonat, care avusese un atac de cord minor și era decis să rămînă în formă pentru a nu mai risca alte neplăceri de acest gen. În fiecare dimineață, petrecea ceva timp pe banda de alergare, apoi făcea cîteva lungimi de bazin. De cîte ori lua o pauză, îmi spunea ce tensiune are și care îi e nivelul colesterolului, dar și cît de mulțumit era medicul. Pînă la șase jumătate i s-au mai alăturat alți trei clienți, au ajuns doi angajați și ziua își intrase în drepturi, pe deplin.

Cu toate că zilele de luni erau pline pentru mine, după două zile de absență, lucrările în plus pe care le aveam de făcut m-au ținut în priză. Durerea de cap a revenit pentru scurt timp și am încercat să-mi limitez mișcările, dar cînd ești la comandă nu poți sta prea mult în birou.

Wyatt m-a sunat să vadă cum mă simt. La fel au făcut mama, Lynn, Siana, mama lui Wyatt, Jenni, tata şi, din nou, Wyatt. Am stat aşa de mult la telefon asigurînd pe toată lumea că mă simt bine, că se făcuse aproape ora trei şi eram teribil de înfometată înainte de a avea timp să-mi mănînc mărul. Mai trebuia să ajung şi la bancă pentru o depunere ce trebuia făcută de vineri. În acea perioadă, nu mai era aşa de mare agitaţie. Pauza de prînz trecuse şi centrul urma să se aglomereze iarăşi abia după terminarea orelor de şcoală şi serviciu, cînd soseau grupurile ce doreau să transpire, aşa că am făcut, concomitent, mai multe lucruri. M-am dus la bancă şi mi-am mîncat mărul în acelaşi timp.

Recunosc, eram un pic paranoică. Încercam să fiu atentă la femei şofînd Buick-uri, dar cred că era de înţeles. În niciun caz nu aveam cum s-o recunosc pe nebună, însă încercarea moarte n-are. Şi pentru că atenţia îmi era încordată, lucruri pe care în mod normal nu le vedeam, acum mă călcau pe nervi, cum ar fi o femeie într-un Chevrolet alb, care a stat în coada mea preţ de cîteva străzi sau pe cea care şofa un Nissan verde şi care mi-a tăiat calea, forţîndu-mă să apăs frîna, gest ce mi-a zguduit capul şi m-a determinat să o insult în gura mare, numind-o „mongoloidă". Urăsc să se întîmple asta, pentru că cei care nu sînt atenţi cred că am o problemă cu persoanele cu sindrom Down. Slavă cerului că nu aveam geamurile lăsate.

Am intrat prin drive-in la bancă, apoi m-am strecurat prin trafic, înapoi la *Great Bods*. Eram cu ochii în patru după un Nissan verde şi Buickuri cînd am observat, din nou, Chevroletul alb. Mă rog, un Chevrolet alb, condus de o femeie, dar asta nu era neobişnuit, aşa că nu puteam fi sigură că e aceeaşi maşină. Care erau şansele ca aceeaşi femeie să se întoarcă pe acelaşi drum şi să fie, iarăşi, în urma mea? În definitiv, şi eu mă întorceam pe acelaşi drum.

Cînd am ajuns la *Great Bods,* am întors pe o stradă laterală ca să intru în parcarea din spate iar Chevroletul şi-a continuat drumul. Am răsuflat uşurată. Fie trebuia să depăşesc acest moment de proaspătă nebunie, fie trebuia să încep să fiu mai atentă ca să-mi dau seama dacă aceeaşi maşină, sau doar una asemănătoare, apare în urma mea. O reacţie paranoică imprecisă nu-şi avea rostul.

Capul încă mă durea de la mişcarea bruscă de mai devreme, aşa că m-am dus în birou şi am luat nişte ibuprofen. De obicei îmi place ce fac, dar ziua de azi nu fusese una grozavă.

Pe la şapte jumătate, clienţii începeau să plece, spre uşurarea mea. Am luat de la automat un pachet de biscuiţi cu alune şi asta a reprezentat cina. Eram aşa de obosită că nu-mi doream decît să mă aşez şi să nu mă mişc vreo zece ore.

Wyatt a venit pe la opt jumătate ca să stea cu mine pînă închideam. M-a privit atent, de unde am tras concluzia că, probabil, nu arătam prea grozav, dar nu a spus decît:

— Cum te-ai descurcat?

— A fost bine pînă am mers la bancă şi o toantă mi-a tăiat calea. Era s-ă intru în ea şi a trebuit să frînez.

— Au.

— Ziua ta cum a fost?

— Destul de normală.

Ceea ce putea însemna orice, de la cadavre apărute într-o grămadă de gunoi, pînă la un jaf la o bancă, deşi eram destul de sigură că aş fi auzit dacă cineva ar fi dat o spargere la una dintre băncile din oraş. Trebuia să pun mîna pe hîrtiile lui şi să mă asigur că nu ratasem nimic.

A plecat şi ultimul client iar personalul a început să pună lucrurile la loc şi să se ocupe de curăţenie. Am nouă angajaţi, inclusiv Lynn, în ture cu cîte trei persoane şi şapte ore jumătate şi patru persoane vinerea şi sîmbăta, zilele cele mai aglomerate. Toţi aveau două zile libere cu excepţia mea. Eu aveam numai una. Asta trebuia să se schimbe curînd şi mi-am notat în minte să nu uit să mai angajez încă o persoană.

Pe rînd, angajaţii terminară treaba şi îşi luară la revedere. Căscînd, m-am întins resimţind efectele impactul cu pavajul de la mall. Îmi doream să mă afund

într-o baie fierbinte, dar mai întîi trebuia să merg la culcare.

Am făcut o tură să mă asigur că totul e în regulă, verificînd de două ori dacă am încuiat ușa. Întotdeauna lăsam două lumini aprinse la intrare. Wyatt mă aștepta la ușa din spate. Am programat alarma, apoi am deschis ușa în timp ce stingeam luminile de pe hol și m-am întors să închid. Cînd m-am întors, Wyatt era ghemuit lîngă mașina mea.

— Blair, spuse el pe tonul neutru al unui polițist care nu vrea să dezvăluie niciun amănunt. M-am oprit brusc. Panica și furia mă invadau în egală măsură. Mă săturasem de porcăria asta și obosisem.

— Nu-mi spune că cineva a pus o bombă sub mașina mea! am spus, indignată. E ultima picătură. M-am săturat. Ce e asta? E sezonul „Să o ucidem pe Blair"? Dacă motivul e faptul că am fost majoretă, există lucruri mai rele pe lumea asta...

— Blair, spuse el din nou, de data asta amuzat.

Mă dezlănțuisem și nu-mi place să fiu oprită.

— Ce?

— Nu e o bombă.

— A.

— Cineva ți-a zgîriat mașina.

— Poftim? La naiba! Furioasă iarăși, m-am grăbit spre el. De-a lungul întregii părți cu volanul trona o

zgîrietură urîtă şi lungă. Luminile erau destul de strălucitoare ca să se vadă bine.

Am dat să lovesc cauciucul cu piciorul. Dar mi-am amintit la timp de contuzie. Probabil, durerea de cap m-a salvat de la a -mi rupe cîteva degete de la picioare. Aţi încercat vreodată să loviţi un cauciuc ca şi cînd aţi fi vrut să trimiteţi maşina în poarta unui teren de fotbal? O idee foarte proastă.

În jur nu era nimic altceva în care să pot lovi fără să-mi rup degetele. Peretele, stîlpii copertinei, erau singurele ţinte disponibile şi toate erau chiar mai dure decît roţile maşinii. Nu aveam nicio modalitate de a-mi vărsa furia şi am avut impresia că ochii îmi vor sări afară din cap din cauza presiunii interne.

Wyatt privea în jur, încercînd să evalueze situaţia. Maşina lui de serviciu se afla în capătul rîndului. Pe locurile libere dintre maşinile noastre fuseseră parcate maşinile angajaţilor, împiedicîndu-l să vadă, cînd venise, zgîrietura.

— Ai idee cînd ar fi putut fi făcută chestia asta?

— Cîndva după ce m-am întors de la bancă. Pe la trei şi un sfert sau trei douăzeci.

— Deci, după terminarea orelor de şcoală.

Era simplu să-i înţeleg raţionamentul. Un adolescent plictisit, trecînd prin parcare, s-a distrat puţin cu Mercedesul. Trebuia să fiu de acord că era cel mai

probabil scenariu. Doar dacă Debra Carson nu era, iarăşi, pe picior de război sau dacă nu cumva nebuna cu Buickul mă urmărea. Dar mai trecusem în revistă aceste posibilităţi, cînd am primit apelul acela ciudat care mă speriase, şi nu erau mai plauzibile acum decît fuseseră atunci. Bine, Debra era un candidat serios pentru că ştia unde lucrez şi ştia care e maşina mea. Mercedesul fusese un punct dureros pentru ea din cauză că Jason crezuse că va arăta bine în ochii alegătorilor şofînd o maşină făcută în America.

Dar însemna să-şi asume un mare risc. Fusese deja condamnată pentru tentativă de omor, cu toate că numai Dumnezeu ştie cînd se va ajunge la proces avînd în vedere legăturile familiei lui Jason, iar hărţuirea victimei nu i-ar aduce niciun beneficiu.

Pe de altă parte, era nebună. Orice era posibil.

I-am spus toate astea şi lui Wyatt, dar el nu a prea fost de acord. În schimb, a ridicat din umeri spunînd:

— Probabil, a fost un puşti. Nu prea ai ce face avînd în vedere că aici nu sînt camere de supraveghere.

Tonul îi era un pic mai aspru. Cînd instalase luminile cu senzor de mişcare, pomenise şi de camere de supraveghere, dar eu nu fusesem de acord cu o cheltuială în plus.

— Haide, am oftat eu. Spune că tu m-ai avertizat.

— Te-am avertizat, rînji el, satisfăcut.

Nu-mi venea să cred.

— Nu pot crede că ai spus asta! A fost o mojicie!

— Tu mi-ai zis să o spun.

— Dar nu trebuia să o şi faci! Trebuia să ai amabilitatea de a spune că nu are sens să dezgropăm morţii! Toată lumea ştie că nu spui: Te-am avertizat!

Iată un nou punct pentru lista lui cu păcate. Mojic şi nepăsător. Nu, fără nepăsător. Omul petrecuse sfîrşitul de săptămînă avînd grijă de mine. Mă voi mulţumi cu: s -a bucurat că mi-a fost zgîriată maşina.

Se ridică scuturîndu-şi praful de pe mîini.

— Să înţeleg că acum eşti de acord cu un sistem de supraveghere.

— La ce-mi mai foloseşte?

— Dacă se mai petrece ceva, vom afla cine e făptaşul. Cu istoricul tău, pun pariu că vom mai avea parte de un incident.

Nu era ăsta un gînd îmbucurător? Am aruncat o privire la mica mea decapotabilă neagră. O aveam de numai două luni şi cineva îi făcuse rău intenţionat.

— Bine, am spus bosumflată. Voi instala un sistem de supraveghere.

— Mă ocup eu. Ştiu care e cel mai performant.

Măcar nu spusese: dacă m-ai fi ascultat pe mine... Aş fi ţipat la el.

— Dacă m-ai fi ascultat...

— Aaaaaaaa! am răcnit. Eram atît de frustrată că am simţit că explodez. Acum puteam adăuga pe listă „ Mă ia peste picior".

Uimit, Wyatt se dădu în spate.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru... pentru tot! am ţipat. Pentru idioţi şi nemernici şi nebune!Pentru că nu am nimic la îndemînă să pot lovi fără să mă rănesc! Pentru că am contuzia asta tîmpită şi nu pot da din picioare! Am nevoie să arunc ceva. Am nevoie de o păpuşă voodoo ca să înfig ace în ea şi să-i dau foc la păr şi să-i smulg membrele...

Wyatt păru destul de interesat de mica mea criză.

— Practici şi voodoo, nu?

Doar ca idee, poţi face scandal şi rîde în acelaşi timp. Nu voiam să rîd, pentru că era vorba de maşina mea, dar, la naiba, uneori te pufneşte rîsul oricum.

Va trebui, totuşi, să i-o plătesc. Am spus:

— Voi avea nevoie să împrumut camioneta ta cît timp e Mercedesul meu la service.

Wyatt rămase nemişcat, gîndindu-se la istoricul de care tocmai pomenise.

— La naiba, oftă resemnat.

CAPITOLUL XII

De îndată ce am ajuns acasă, am scris pe lista cu păcatele lui Wyatt noile puncte, dar la fel de bine puteam folosi cerneală invizibilă avînd în vedere că el nu-i dădea niciun fel de atenţie. Nu i-a aruncat nici măcar o privire, cu toate că se afla pe masa ce despărţea sufrageria de bucătărie. Se aşezase pe fotoliu, cu ziarul de dimineaţă, pe cere, evident, nu reuşise să-l citească şi mă întrebase dacă-l vreau cînd va termina. Era ziarul meu, nu? De ce aş plăti pentru el dacă n-aş dori să-l citesc? Şi de ce citeşte ziarul în loc să fie atent la listă? Ceva nu era în regulă cu lumea.

Însă mă simţeam extenuată şi mă săturasem de durerea de cap.

— Îl voi citi mîine, am spus. Mă duc să mai iau un ibuprofen, să-mi fac un duş şi mă bag în pat. Eram morocănoasă, dar, în mare, nu era vina lui, aşa că nu voiam să-mi vărs supărarea pe el.

— Vin imediat, spuse.

La duş, am bombănit, gîndindu-mă la Mercedes. Ar trebui să existe un sistem de securitate pe care să-l poţi pune la maşini şi să le electrifice, ca atunci cînd un

golan încearcă să le zgîrie cu cheile, să se prăjească. M-am amuzat imaginîndu-mi ochi holbaţi, păr ca al lui Einstein şi, poate, pantaloni pătaţi de urină, pentru ca oamenii să arate cu degetul şi să rîdă. Asta i-ar da o lecţie nemerniculuí.

În caz că nu aţi băgat se seamă, nu prea sînt pentru întorsul celuilalt obraz.

După duş, mi-am doftoricit vînătăile şi zgîrieturile. Niciuna nu avea nevoie de pansament, aşa că doar le-am uns cu ceva ca să grăbesc procesul de vindecare. Am făcut un mic experiment pe mine. Pe unele am pus La Mer, unguent cu antibiotic, pe altele şi chiar şi aloe gel. Doar ca să vad care se cicatrizează cel mai repede. Pe vînătăi am aplicat spray cu vitamine. Poate va ajuta, poate nu.

Doar ce stinsesem lumina şi mă băgasem în pat, dezbrăcată, pentru a-l scuti pe Wyatt de efortul de a-mi scoate hainele, cînd urcă şi el. Am adormit în timp ce îşi făcea duş, m-am dezmeticit destul cît să-l sărut de noapte bună cînd a venit în pat lîngă mine şi n-am mai ştiut nimic pînă dimineaţa.

Marţea deschide Lynn, aşa că nu era nevoie să ajung la centru înainte de unu jumătate, dar, de obicei, ajungeam mai devreme. Însă astăzi aveam multe de făcut înainte de a merge la muncă. Mai întîi am sunat la firma de asigurări, pentru maşină, apoi am vorbit cu

Luke Arledge, apoi mi-am făcut rezervare la coafor pentru ora unsprezece, am găsit loc chiar în dimineaţa asta, dacă puteţi crede şi, în sfîrşit, m-am dus să cumpăr material pentru rochia de mireasă. În drum spre magazin m-am oprit undeva unde se făceau restaurări de antichităţi ca să pun nişte întrebări şi, ca bonus, am găsit un fabulos pupitru Regina Anne care ar fi arătat minunat în biroul pe care-l cream pentru Wyatt. Toate s-au petrecut pînă la ora zece, aşa că mă grăbeam.

Mă simţeam mult, mult mai bine. Durerea de cap devenise un spasm trecător şi asta numai pentru că uitasem şi grăbisem un pic pasul din cauza superbei zile însorite. Vremea se încălzise, valul de aer rece trecuse şi toţi cei cu care am vorbit erau bine dispuşi.

La magazinul de materiale am avut timp numai să mă uit la mătăsuri şi satinuri, dar ştiam că nu au ce căutam. Mă grăbeam din cauza rezervării de la coafor, aşa că, atunci cînd am văzut o femeie ce îmi părea cunoscută, am întors privirea intenţionat, ca în cazul în care chiar o cunoşteam, să nu fiu obligată să purtăm o scurtă conversaţie, aşa cum cereau regulile de bună purtare. Uneori, să fii sudist e o povară. Nu poţi doar saluta cu un gest al capului şi să-ţi vezi de treabă. Trebuie să întrebi despre familie şi, de obicei, conversaţia se încheie cu o invitaţie pentru o vizită, ceea ce mi-ar fi dat cu totul peste cap programul dacă, ferească cerul, ar fi fost acceptată.

Cînd am ajuns, Shay, coafeza mea, făcea ultimele retuşuri unei cliente, aşa că am răsfoit cîteva reviste de hairstyle.

Pentru că era una dintre acele zile în care mi se petreceau lucruri bune, şi era şi timpul pentru aşa ceva, am găsit imediat o tunsoare care mi-a plăcut.

— Asta, i-am spus lui Shay, arătînd poza.

— Foarte drăguţă, răspunse ea, studiind liniile tăieturilor. Dar înainte să încep să tai, trebuie să ştii că părul va fi mult mai scurt. Eşti sigură că doreşti să pierzi cinci, şase centimetri din el?

Am împins scaunul în spate ca să-i arăt porţiunea de scalp rasă.

— Sînt sigură.

— Cred că da. Ce s-a întîmplat?

— M-am lovit la cap în parcarea de la mall. Această versiune mă scutea de alte explicaţii. Cu altă ocazie, poate aş fi fost dispusă pentru nitică dramă şi simpatie, dar în clipa aceea încercam să depăşesc momentul şi să las episodul în urma mea.

Mi-a udat părul cu apă dintr-o sticlă, mi l-a pieptănat spre spate şi a început să taie. Am avut o clipă de panică atunci cînd mi-a căzut în poală o şuviţă blondă, de vreo zece centimetri, dar am fost tare şi nu am scos un sunet. Ş-apoi, era prea tîrziu ca să mai dau înapoi, deci nu avea rost să scîncesc.

Cînd Shay a terminat de făcut minuni cu foenul şi aparatul de ondulat eram extaziată. Noua coafură, pînă la jumătatea obrazului, era şic, ondulată şi sexy. Pe o parte era pieptănată spre spate, lăsînd cerceii la vedere, în timp ce partea cealaltă se ondula în jos, acoperindu-mi jumătate din sprînceană, dar şi partea rasă şi cu copci. Mi-am scuturat capul, încet, doar pentru cazul în care durerea aştepta să mă lovească iarăşi, dar nu s-a întîmplat. Buclele s-au răsucit jucăuş revenind, cuminţi, la locul lor.

Cînd ştii că arăţi bine lumea întreagă pare un loc mai frumos.

De îndată ce m-am suit în maşină, l-am sunat pe Wyatt.

— Mi-am tăiat părul, i-am spus. E scurt.

El a tăcut cîteva clipe şi am putut auzi zgomotul din fundal, care-mi spunea că nu e singur.

— Cît de scurt? a întrebat într-un sfîrşit, pe un ton scăzut şi îngrijorat.

N-am cunoscut niciun bărbat căruia să-i placă părul scurt la o femeie. Cred că ADN-ul lor e defect de la otrăvirea cu testosteron.

— Scurt.

Wyatt mormăi ceva ce părea a fi „la naiba".

— Ştiam că n-o să-ţi placă, am spus veselă, aşa că m-am gîndit ca diseară să fac sex oral cu tine ca să-ţi treacă. Pa.

Am închis, simțindu-mă foarte mulțumită de mine. M-aș mira să fie capabil să se gîndească la altceva în afară de mine tot restul zilei.

Mai aveam timp să-mi iau ceva de mîncare înainte de a ajunge la centru, așa că am întors spre restaurantul meu preferat de unde am cumpărat un sandviș. Traficul era aglomerat pentru că la ora prînzului toți cei care aveau pauză de masă se grăbeau să ajungă înapoi la serviciu înainte de ora unu. Eram ultima în șirul care aștepta pe partea stîngă a șoselei să se aprindă săgeata verde cînd retrovizoarea s-a umplut de culoarea alb.

În mod automat m-am uitat în oglindă. O mașină albă se afla în spatele meu, atît de aproape încît nu puteam să-mi dau seama de model. Șoferul purta o șapcă de baseball și ochelari de soare. Un bărbat? Nu puteam spune cu certitudine. Un bărbat scund, poate. Mi-am lăsat mașina să mai ruleze un pic ca să pot vedea emblema de pe capota din față a automobilului alb. Era un Chevrolet. Imediat, șoferul a adus mașina aproape, mai aproape decît înainte.

Stomacul mi s-a strîns. Trebuia să depășesc momentul de nebunie. Aproape că mă lovise un Buick crem, nu un Chevrolet alb. Deci, care era logica? Doar pentru că ieri am văzut de două ori un Chevrolet alb în spatele meu? Nu e ca și cînd ar fi fost un model rar de mașină. Dacă aș fi fost atentă, probabil aș fi văzut cîte un Chevrolet alb în urma mea, cel puțin o dată pe zi.

Stomacul nu asculta de logică şi rămase încordat. Pe semafor se aprinse săgeata verde şi maşinile începuseră să înainteze asemenea unui şarpe, mai întîi capul, apoi următorul segment, pînă cînd întregul şir se puse în mişcare. Am lăsat ceva distanţă între mine şi automobilul alb, distanţă care s-a micşorat imediat. Am privit în oglinda retrovizoare. Şoferul avea ambele mîini pe volan, creînd impresia că mă urmăreşte intenţionat.

Conduceam o maşină sensibilă la comenzi, cu un motor puternic ce ajungea la 7000 de turaţii pe secundă. Dacă nu reuşeam să scap de urmărirea Chevroletului, mai bine o schimbam cu o căruţă.

Aruncînd o privire rapidă la traficul din jurul meu, am încadrat Mercedesul pe banda din mijloc, profitînd de un spaţiu destul de mic. Un claxon răsună în urma mea, îngrozitor de aproape, dar am cotit spre banda cea mai îndepărtată şi am apăsat acceleraţia, depăşind trei alte maşini în tot atîtea secunde. O privire aruncată în oglindă mă convinse că Chevroletul alb încercase să se strecoare pe banda din mijloc, unde aproape acroşase o dubă de livrări, înainte ca şoferul să revină pe banda din stînga.

Doamne, dacă asta chiar se întîmplă, înseamnă că nu sînt paranoică. Maşina aceea mă urmărea!

Am pus o frînă puternică şi am făcut dreapta, apoi din nou dreapta. Aş fi ocolit cartierul şi m-aş fi aflat în

spatele Chevroletului dacă cei de la sistematizarea străzilor, în isteţimea lor, ar mai fi pus străzile ca o reţea. Dar în locul unui cartier obişnuit, m-am trezit mergînd pe o stradă largă, cu dublu sens şi o mulţime de fundături, pline de clădiri de afaceri. Nici măcar nu era o zonă rezidenţială. Mă iertaţi, dar idioţilor de la sistematizare urbană nu le-a spus nimeni că străzile ca o reţea sînt cel mai eficiente din punct de vedere al traficului?

După cîteva minute de frustrare, am renunţat la încercarea de a reveni pe strada pe care fusesem şi am întors în direcţia de unde venisem.

Episodul fusese extrem de ciudat. Nu mă refer la dispunerea străzilor, ci la Chevroletul alb. Nu ştiu pe nimeni care să conducă acest model. Adică, poate ştiu, dar nu ştiu că ştiu. Cum ar fi, de exemplu, Shay. Habar n-am care maşină din parcarea salonului de coafură e a ei. Sau a vînzătorului preferat de la băcănie. Înţelegeţi? Oricare dintre ei putea şofa un Chevrolet alb fără ca eu să ştiu.

Era ceva la mine care provoca nebunii şi aducea în pragul unei crize? O atracţie imperceptibilă îi atrăgea în jurul meu? Şi exista vreo modalitate de a-i trimite înapoi de unde veniseră? Existau oameni care meritau mai mult decît mine să fie urmăriţi.

Înainte de mă încadra din nou pe artera principală am privit atent în jur şi am văzut cîteva modele diferite

de Chevrolet, toate albe. Vă spun, erau peste tot. Niciunul dintre şoferii lor nu mi-au dat strop de atenţie, aşa că m-am încadrat în trafic şi am mers direct spre centru unde era *Great Bods.*

Un Chevrolet alb era parcat în curbă, chiar vis a vis de centru. Cineva stătea la volan, privind în oglinda laterală. Am văzut ochelarii de soare reflectîndu-se în oglindă şi mi-am simţit, din nou, stomacul.

Am luat curba pe două roţi, cauciucurile au scos fum, dar nu m-am întors, pentru că a fi singură acolo nu mi se părea înţelept. Am intrat în parcarea publică din faţă şi am patinat pînă la un stop. Am sărit din maşină şi am intrat rapid pe uşa de la *Great Bods*, scoţînd, în acelaşi timp, telefonul mobil din geantă. Dacă cineva dus cu capul dorea ceva de la mine, el sau ea vor fi nevoiţi să mă atace de faţă cu martori, nu într-o parcare pustie.

Poate ar fi trebuit să sun la 911, dar n-am făcut-o. L-am sunat pe Wyatt, în timp ce continuam să privesc prin geamuri, Chevroletul parcat peste drum.

— Blair? spuse Lynn din spatele meu. Ce s-a întîmplat?

— Blair, spuse şi Wyatt în urechea mea, aşa că mi-am auzit numele stereo.

— Cineva mă urmăreşte, am spus, cu dinţii clănţănind ca reacţie la puseul de adrenalină care-mi

trecea prin corp. Un Chevrolet alb, Malibu. Pare un model nou, 2006 sau 2005. M-a urmărit şi ieri.

Peste drum, Chevroletul a ieşit din parcare iar şoferul a pornit uşor, fără să accelereze, ca şi cînd el sau ea ar fi terminat de făcut cumpărături iar acum aştepta o pauză în trafic ca să poată ieşi.

— Tocmai a plecat, am încheiat, simţindu-mă dezumflată, ca unul dintre sufleurile mamei. Lynn a venit lîngă mine, privind pe fereastră şi părînd nedumerită.

— Ai notat numărul? întrebă Wyatt.

— Era în spatele meu. Sînt destul de sigură că nimeni nu te urmăreşte din faţă.

El nu comentă, lăsînd momentul să treacă. Frumos din partea lui.

— Această persoană te-a urmărit la *Great Bods*?

— Nu. Am făcut nişte manevre şi am scăpat de ei... el... ea, oricine naiba o fi fost, dar cînd am ajuns la centru, mă aştepta parcat peste drum de intrare.

Am sesizat imediat imposibilitatea celor spuse, chiar dacă tăcerea de la celălalt capăt al liniei telefonice n-ar fi scos asta în evidenţă, tare şi răspicat. Repet, nu poţi urmări din faţă. Era o singură posibilitate ca maşina să fie aceeaşi, dar părea o absurditate.

— Mă cunosc, am spus siderată. Ştiu cine sînt şi unde lucrez.

— Cine ştie? întrebă Lynn.

— Ai recunoscut şoferul? mă interogă Wyatt.

Am închis ochii, ameţită că auzeam cîte o voce diferită în fiecare ureche. Wyatt era poliţistul, aşa că m-am concentrat la el.

— Nu. El... ea... La naiba! Nici nu mi-am dat seama dacă e bărbat sau femeie. Şapcă de baseball, ochelari de soare. Atît pot spune cu certitudine. Parbrizul era murdar.

— Şi ieri? Eşti sigură că e aceiaşi persoană?

— Ieri conducea o femeie. Cu părul lung. A condus foarte aproape de mine.

— Ai recunoscut-o?

— Nu, dar m-a urmărit aici. M-am simţit uşurată. Eram capabilă, în sfîrşit, să am dau explicaţie logică faptului că Chevroletul ajunsese la centru înaintea mea. Aşa a ştiut unde lucrez!

— Dar nu eşti sigură că e aceeaşi persoană.

Era meticulos şi logic, aşa cum trebuia să fie un poliţist. Din punct de vedere raţional ştiam asta. Dar din punct de vedere emoţional, îmi doream să nu mai pună întrebări, ci să-i adune pe toţi şoferii Chevroletelor albe şi să-i bată măr. Excepţie făcînd persoanele în vîrstă. Puteam spune cu certitudine că şoferul acela nu era nici măcar la vîrsta mijlocie. N-ar trebui să bată nici adolescenţii, pentru că nici adolescent nu era. Îţi dai seama de chestiile astea. Adolescenţii au aerul acela de

persoană în creştere. Ieşeau din discuţie şi persoanele plinuţe, dar şi cele minione. Cei pe care doream să-i altoiască aveau dimensiuni obişnuite şi vîrsta între douăzeci şi cinzeci de ani. Cît de complicat putea fi?

Luînd tăcerea mea drept o negaţie, ceea ce nu era, Wyatt întrebă:

— Mai era şi altcineva în maşină?

Spusesem „ei" aşa că era de aşteptat să întrebe asta, dar singurul motiv pentru care eram atît de confuză era faptul că ieri şoferul fusese o femeie. Despre cel de astăzi nu ştiam ce să spun. Deci, puteau fi doi şoferi diferiţi, dar eu cum naiba să-mi dau seama?

— Nu.

— Şi nu eşti sigură că a fost acelaşi şofer în ambele zile?

Eram. Acea parte viscerală din mine care se speriase atît de tare, era absolut sigură, pentru că altfel, ar fi trebuit să cred că două zile la rînd fusesem urmărită de cineva cu un Chevrolet alb. Dar cel mai plauzibil răspuns nu e întotdeauna cel corect.

Wyatt încercă din nou:

— Poţi depune mărturie la tribunal, sub jurămînt, că eşti sigură că a fost acelaşi şofer?

Bine, pune-mă la zid. Scoasă din sărite, am spus:

— Nu, nu dacă sînt sub jurămînt. Apoi, încăpăţînată, am adăugat: Dar era acelaşi şofer. Poftim.

— Nu pot lua nicio măsură, oftă Wyatt.

— Mi-am imaginat.

— Data viitoare, notează numărul.

— Aşa voi face, am spus politicos. Regret că nu m-am gîndit să o fac de data asta. Chiar aşa. În timp ce stăteam la stop, ar fi trebuit să cobor, să trec, calmă, pe lîngă un nebun şi, ajungînd în partea din spate a Chevroletului, să-mi notez numărul de înmatriculare. Nebunul nu ar fi avut nimic de obiectat, nu?

După o tăcere lungă, spuse:

— Nu ştiu dacă în seara asta ajung la *Great Bods* înainte să închizi.

— Nicio problemă. Închideam centrul fără el lîngă mine de multă vreme. Eram sigură că o pot face şi acum. Ai grijă de tine, bine? La revedere.

— Rahat, răspunse Wyatt cu reţinută violenţă şi închise.

De lîngă mine, Lynn spuse:

— Cred că în clipa asta îţi imaginezi că zîmbeşti, pentru că ţi se văd toţi dinţii, dar trebuie să-ţi spun că pare destul de înspăimîntător. Fainã tunsoare.

— Mulţumesc, am răspuns, înfoindu-mi un pic părul. Şi am continuat să zîmbesc.

CAPITOLUL XIII

La ora închiderii, Wyatt nu ajunsese la *Great Bods* şi nu era nici acasă cînd am ajuns eu. Mă simţeam destul de prost că-l deranjasem. Ar fi venit dacă n-ar fi fost prins la muncă, ceea ce însemna că cineva fusese omorît. Nu mai îndeplinea sarcini de detectiv, dar superviza scenele infracţiunilor.

Pe undeva eram mulţumită că nu era acasă. Mă străduiam să-mi înfrînez supărarea pe el, singurul motiv se datora faptului că îi înţelegeam punctul de vedere. Trebuia să acţioneze în limitele legale şi dacă nu aveam informaţii precise, nu putea face nimic.

Dar există opinie profesională şi opinie personală, aşa cum există diferenţe între ce simţi şi ce anume ar trebui să simţi. Indiferent de ce anume putea face oficial, ar fi putut transmite ceva printre rînduri, cum ar fi „Te cred. Nu pot face nimic în legătură cu asta, dar am încredere în instinctele tale".

Dar nu spusese nimic de genul ăsta, la fel cum nu mă crezuse cu apelul telefonic. Probabil, avea dreptate.

Nu mai fuseseră altele, dar principiul era acelaşi. Tot ce doream era un pic de susţinere atunci cînd aveam nevoie.

Uneori gîndurile mele mă fac să rîd. Voiam soarele, luna şi stelele. Care era rostul să-ţi doreşti puţin? Niciodată nu m-am mulţumit cu resturi. Voiam totul şi voiam în clipa aceea. De ieri, dacă se putea, era şi mai bine. Ce e rău în asta?

Am intrat, am încuiat uşa şi am reprogramat alarma. Cu toate că ştiam că am închis maşina, m-am întors şi am mai apăsat încă odată butonul prin fereastra din spate, doar ca să fiu sigură. Nu mă simţeam în siguranţă în propria casă şi nu-mi plăcea. Casa trebuie să fie un sanctuar, un loc în care te poţi relaxa şi unde te simţi protejat.

Cu toate astea, aici, senzaţia de siguranţă fusese ştirbită cînd soţia lui Jason încercase să mă omoare şi nu reuşisem să o recapăt. Mă bucuram că mă voi muta la Wyatt după căsătorie. De ce nu mă mut, acum, cu el? Pentru că. Mai întîi, nu doream să considere asta ca de la sine înţeles. Trebuia să simtă că a obţinut ceva cînd mă va avea acolo. Şi acelaşi motiv reprezenta şi al doilea motiv. În al treilea rînd, cînd vom fi căsătoriţi şi mă va privi aşezată la masă, lîngă el, va trebui să se simtă precum învingătorul unei bătălii, ca şi cînd ar fi luptat din greu şi ar fi cîştigat ceva, anume, pe mine. Mă va preţui mai mult. Aş fi reprezentat un fel de bun preţios.

E la fel ca atunci cînd tinerii au mai multă grijă de o maşină pentru care au fost nevoiţi să muncească mult ca să şi-o permită, decît de una care le-a fost făcută cadou. E în firea oamenilor. Voiam să fiu maşina pentru care Wyatt a fost nevoit să plătească.

Eram şi neliniştită şi tristă pentru că-mi părăseam apartamentul. Era casa mea. Sau, cel puţin, fusese casa mea. Decorasem fiecare centimetru din ea şi arăta bine, dacă pot spune asta chiar eu. Ar trebui să o pot vinde fără probleme. de fapt, ar trebui să o pun, deja, la vînzare. Doar ca să pun ceva în mişcare.

O parte din mobilier îl voi putea folosi acasă la Wyatt. Acasă la noi. Trebuie să mă obişnuiesc să mă gîndesc la lucruri ca fiind ale noastre. Iar el va trebui să adauge numele meu pe actul de proprietate, alături de al lui. Nu voi putea considera casa şi ce se afla în ea ca „a noastră" pînă nu-mi voi pune amprenta, zugrăvind, redecorînd şi rearanjînd interiorul. Slavă Domnului, o cumpărase după divorţ, pentru că n-aş fi putut locui acolo dacă fosta lui soţie ar fi locuit pe vremuri sub acelaşi acoperiş. În niciun caz. Asta fusese marea greşeală a lui Jason după divorţul nostru. Cînd se recăsătorise, se mutase cu noua soţie în casa în care locuise cu mine. Asta o scosese din minţi, la propriu, cu toate că părerea mea este că oricum era dusă înainte de mariajul lor.

Cînd a ajuns şi Wyatt, făcusem deja duş şi mă plimbam prin apartament aranjînd, în minte, diferite piese de mobilier în casa lui. Eram la etaj. Toată mobila din dormitor putea să fie mutată. Avea două dormitoare libere. Am auzit uşa deschizîndu-se, apoi sunetul alarmei dezactivate. După ce închise uşa, reactivă alarma.

Inima începu să-mi bată mai tare. Wyatt era aici! Indiferent de situaţie, doar simpla lui prezenţă mă remonta la fel ca un exerciţiu dificil. Ne vom certa pentru că ne călcaserăm, reciproc, pe nervi, dar apoi ne vom împăca făcînd dragoste nebuneşte. Nu mai făcuserăm sex de aproape o săptămînă şi Wyatt era pe punctul de a-şi mînca pantalonii.

Am coborît. Nu eram dezbrăcată, pentru că doar în pat sau la duş sînt total goală. Probabil lui Wyatt i-ar plăcea să fiu tot timpul fără haine cînd sînt acasă, dar nu e practic. Aveam pe mine un tricou scurt, de culoarea cireşei, normal, fără sutien pe dedesubt, şi nişte pantaloni de pijama tare simpatici, cu cireşe imprimate. Cînd mă cert, vreau să arăt bine, doar pentru eventualitatea că mă supăr atît de tare încît nu facem sex iar el va trebui să regrete teribil.

Wyatt era în bucătărie, bînd un pahar cu apă. Haina de la costum era pe spătarul scaunului. Cămaşa albă era mototolită de atîta purtare pe vreme caldă şi avea încă,

în toc, arma, un pistol automat, negru. Inima mi se strînse numai privindu-l. Era înalt şi plin de muşchi şi părea periculos. Şi era al meu.

Poate uităm de ceară şi trecem direct la sex. Am spus!

— Un caz grav?

El privi în sus, ochii verzi sclipeau.

— Nu neapărat. Doar că au fost multe. Era evident că era extrem de nervos. Wyatt nu se îmbufna. Aşa îi era felul, agresivitatea era trăsătura lui dominantă. Cînd era supărat, era gata de luptă. Îmi plăcea asta. În oarecare măsură. Măcar nu punea bot, cum făceam eu. Şi doi la fel în aceeaşi casă ar fi fost prea mult.

Puse paharul jos cu un gest brusc şi veni spre mine.

— Data viitoare cînd ai ideea smintită că cineva te urmăreşte, nu te supăra că nu sar ca ars încercînd să găsesc acea persoana imaginară. Dacă sînt în timpul liber şi devii paranoică dintr-un motiv sau altul, e în regulă, sună-mă, dar cînd sînt la muncă, am de-a face cu infracţiuni reale şi nu am de gînd să irosesc resursele publice căutînd cai verzi pe pereţi. Dinţii i se încleştaseră, ceea ce nu era un semn bun.

M-am retras un pas, şocată puţin. Uau! Trăsese cu toate armele! Chiar dacă mă aşteptam la ceva ce aş fi putut, cu reţinere, să admit, cum ar fi că avea dreptate dintr-un punct de vedere, erau aşa de multe insulte în

atacul deschis față de mine că, pentru un moment, am clipit, încercînd să mă hotărăsc căreia să-i răspund prima.

Imaginară? Paranoică? Și cai verzi pe pereți?

— Nu-mi imaginez lucruri! Am fost urmărită de cineva într-un Chevrolet alb, două zile la rînd. De indignare, vocea mea era pe un ton tot mai înalt pentru că, cu toate că și eu mă întrebasem dacă nu cumva experiențele recente mă determinau să devin paranoică, măcar știam cu siguranță că existase un Chevrolet alb, sau cîteva Chevroleturi albe, pe urmele mele.

— Oricine din orașul ăsta cînd merge undeva are, probabil, la un anume moment dat, un Chevrolet alb în spate! izbucni el. Venind încoace, a fost unul și în urma mea, dar nu am presupus imediat că e același vehicul pe care l-ai văzut tu, azi. Ai idee cîte Chevroleturi există numai în regiunea sta, ca să nu mai discutăm de zonele care ne înconjoară?

— Probabil, trei sau patru pe metru pătrat, am spus, cu adevărat furioasă.

Avea dreptate. Dacă și-ar ține gura pentru o clipă, i-aș spune că nu se înșeală. La naiba, nu e simplu să faci ce trebuie.

— Exact! Așa că, atunci cînd ai văzut o mașină albă în urma ta ieri și încă una astăzi și erau conduse de

persoane diferite, de unde ţi-a venit ideea că e acelaşi automobil?

— Ştiu! Ştiu, ai dreptate, bine? Încercînd să nu ţip pentru că vecinii mei au copii care merg la şcoală şi, probabil, la ora asta dorm, m-am mai depărtat doi paşi de el şi m-am sprijinit de bufet, cu braţele încrucişate pe piept. Am tras aer în piept de cîteva ori. Dintr-un punct de vedere, ai dreptate. Înţeleg ce spui. Mă ucidea să admit, dar ce e corect, e corect. Fără un număr de înmatriculare sau ceva concret, nu poţi face nimic, nu ai ce să investighezi...

— Blair! urlă el, evident fără să-i pese de copiii vecinilor mei. La dracu! Scrie, ca să ţii minte. Nimeni. Nu. Te. Urmăreşte. Nu e nimic de investigat! Nu voi dansa cum îmi cînţi şi nu voi cheltui banii publici pentru că eşti agitată. În particular, da, sînt conştient că eşti o persoană greu de mulţumit, dar nu amesteca slujba mea cu treburile personale, bine? Sînt poliţist. Nu sînt poliţistul tău personal, pe care-l poţi suna de fiecare dată cînd îţi mai vine vreo idee. Trucurile astea idioate nu sînt amuzante. Pricepi?

Bine. Am deschis gura, dorind să spun ceva, dar mintea mea era ca o foaie albă. Buzele îmi amorţiseră, aşa că am închis gura. Am priceput. Am priceput aşa de bine!

De fapt, părea că nu mai e nimic de spus.

Am privit în jur, spre bucătărie şi spre curtea micuţă unde pomii erau împodobiţi cu lumini albe, ca în basme. Unele becuri se arseseră. Va trebui să le înlocuiesc. Florile din vaza de pe bufet se veştejiseră. Va trebui să culeg altele, proaspete, mîine. Am privit totul în jurul meu. Nu şi pe Wyatt, pentru că mă temeam de ce voi vedea în ochii lui. Nu l-am privit pentru că... nu mă simţeam în stare.

Tăcerea din bucătărie devenise grea, întreruptă, doar, de respiraţia noastră. M-am gîndit că ar trebui să mă mişc. Ar trebui să mă duc sus şi să fac ceva, poate să împăturesc prosoapele. Ar trebui să fac orice altceva decît să stau acolo, dar nu eram în stare.

Nu mai existau argumente. Cu toate că ştiam că ele există. I-aş fi putut explica cîte ceva, dar, în clipa asta, părea inutil. Erau o mulţime de lucruri pe care să le spun, să le fac, dar nu puteam.

— Cred că ar trebui să te duci acasă.

Glasul meu spunea cuvintele, dar nu părea vocea mea. Era lipsită de modulaţie, ca şi cînd toată capacitatea de expresie fusese secătuită. Nici nu-mi dădeam seama că voi spune ceva.

— Blair... Wyatt făcu un pas spre mine iar eu m-am dat înapoi, ca să nu mă ajungă. Nu se putea să mă atingă acum, în niciun caz. Erau prea multe trăiri care mă sfîşiau şi era dificil să le gestionez.

— Te rog, pleacă.

El rămase nemișcat. Nu îi era în fire să renunțe la luptă. Știam. Știam ce îi ceream să facă. Era prea important pentru mine, prea subtil, prea vital pentru viața mea ca să risc o reconciliere de suprafață. Voiam să fiu departe de el. Trebuia să fiu departe ca, pentru ceva vreme, să fiu numai cu mine. Inima îmi bătea încet, cu mișcări dureroase iar dacă Wyatt nu pleca mai repede, voi începe să țip de durere.

Am tras aer în piept sau am încercat să o fac. Mă strîngeau coastele, de parcă inima se așezase în calea plămînilor și nu-i lăsa să funcționeze.

— Nu-ți înapoiez inelul, am spus pe același ton neutru. Nunta va avea loc. Doar dacă dorești tu să o revoci. Dar am nevoie de timp să gîndesc. Te rog.

Pentru un lung, sfîșietor moment, nu am crezut că o va face. Dar s-a întors pe călcîie, și-a luat haina și a ieșit. Nici n-a trîntit ușa.

Nu am căzut pe podea. N-am fugit sus să mă arunc pe pat. Am rămas acolo, în bucătărie pentru mult timp, strîngînd marginea bufetului în mîini cu atîta putere că unghiile mi se albiră.

CAPITOLUL XIV

În cele din urmă, mişcîndu-mă încet, am verificat uşile ca să mă asigur că sînt închise. Erau. Cu toate că nu băgasem de seamă, ieşind, Wyatt setase şi alarma. Cu toate că era furios, încă avea grijă de siguranţa mea. Conştientizarea aduse o clipă de durere. Ar fi fost mai simplu dacă nu mi-ar fi purtat de grijă.

Am stins toate luminile de la parter, apoi am urcat scările. Fiecare mişcare era un efort, de parcă era o lipsă de legătură între corpul şi mintea mea. M-am suit în pat, dar n-am stins lumina. Doar am stat acolo, privind în gol, încercînd să-mi pun ordine în gînduri.

Metoda mea preferată de a face faţă unor situaţii e de a mă gîndi la altceva pînă mă simt în stare să mă ocup de lucrurile importante. De data asta n-a funcţionat, pentru că întreaga mea lume părea invadată de lucrurile pe cere mi le spusese Wyatt. Eram sufocată de ele, strivită de ele, zdrobită sub greutatea lor şi erau prea multe ca să le pot ţine piept. Nu reuşeam să izolez nici măcar un gînd, să detaliez măcar una dintre probleme. Sau, cel puţin, nu încă.

Telefonul începu să sune. Wyatt! a fost primul meu gînd, dar nu am pus mîna pe receptor să răspund. Nu eram sigură dacă voiam să vorbesc cu el. De fapt, eram sigură că nu voiam. Nu doream ca el să tulbure apele cu o scuză care doar ar ascunde problema mai mare pe care o intuiam. Asta, presupunînd că el se simțea dator să se scuze, ceea ce era o mare presupunere.

La al treilea țîrîit, am ridicat aparatul fără fir, doar ca să văd dacă cel care suna era Wyatt și ecran se afișa, iarăși, numărul ciudat din Denver. Am pus telefonul la loc fără să răspund. După al patrulea semnal, robotul de preluare mesaje de la parter a deschis linia. Am ascultat, dar nu am auzit niciun mesaj.

Aproape imediat, telefonul a început iar să sune. Din nou Denver. Din nou am lăsat robotul să preia apelul și din nou niciun mesaj.

Cînd telefonul a sunat a treia oară, m-am enervat. Era evident că niciun operator de telemarket nu ar fi sunat după ora unsprezece seara, pentru că nimeni nu i-ar fi răspuns la întrebări. Nu știam pe nimeni în Denver iar dacă, totuși, era cineva cunoscut, de ce nu vorbea?

Wyatt spusese că numărul și locația se puteau datora unei cartele preplătite, caz în care putea fi un apel de la cineva cunoscut, care încerca să mă trezească. Chiar văzusem un scurt articol în ziarul local despre

cartelele telefonice. Erau atît de ieftine încît unele persoane le utilizau pentru convorbiri la mare distanţă. Poate nu ştiam pe nimeni în Denver, dar ştiam oameni în alte locuri, aşa că atunci cînd telefonul a sunat din nou, am răspuns.

Clic.

Un minut mai tîrziu a sunat iarăşi. Numărul din Denver era afişat pe ecran.

Evident, apelurile erau nişte glume proaste. Vreun golan aflase că aceste cartele nu pot fi localizate şi se distra. Cum să mă concentrez la Wyatt cînd telefonul suna încontinuu?

Simplu. Am închis soneriile celor două unităţi telefonice din apartament. Pe cea de la parter şi pe cea din dormitor. În felul acesta, idiotul va pierde bani şi minute iar eu nu voi şti.

Apelurile fuseseră atît de enervante că reuşiseră să-mi distragă atenţia de la nefericirea pe care o simţeam. Acum puteam să gîndesc sau, cel puţin, destul cît să realizez că problema era mult prea mare pentru a lua vreo hotărîre în seara asta. Trebuia să-mi clarific gîndurile, pe rînd.

Cînd scriu problemele pe hîrtie reuşesc să-mi fac ordine în minte, aşa că am luat un carnet şi un pix, m-am aşezat în pat, cu carnetul pe genunchi. Wyatt făcuse o mulţime de acuzaţii, directe şi indirecte, şi doream să mă gîndesc la toate.

Am scris numere de la unu la zece şi am notat în dreptul fiecărui număr cîte una dintre aceste acuzaţii, în ordinea în care mi le reaminteam.

Smintită.

Mă aşteptam să joace cum îi cîntam şi mă supăram cînd nu o făcea?

Paranoică.

Cu imaginaţie bogată.

Greu de mulţumit

Trucuri idioate

Îl sunam pentru orice mi se năzărea şi mă aşteptam să verifice?

Oricît m-am străduit, nu am găsit nimic pentru ultimele trei poziţii, aşa că le-am tăiat. Şapte erau destul.

Una dintre acuzaţii ştiam că e greşită. Nu-mi imaginam nimic. Cineva cu un Chevrolet alb condusese astăzi în spatele meu, încercase să mă urmărească şi parcase maşina peste drum de *Great Bods*. Şapca de baseball, ochelarii de soare, structura feţii. Văzusem destul ca să-mi dau seama că persoana care mă aştepta parcată la centru era aceeaşi care încercase să mă urmărească. Ieri o femeie conducînd un Chevrolet alb mă urmărise pînă la *Great Bods*. Nu era sigur dacă cei doi şoferi erau unul şi acelaşi, dar altfel cum se explică faptul că şoferul de azi ştia unde lucrez?

Dar nu găseam niciun motiv pentru care să mă urmărească cineva. Nu avem niciodată la mine sume mari de bani. Nu îngropasem nicăieri bani furaţi de la vreo bancă. Nu eram persoană de contact pentru vreun spion şi ce ar căuta un spion în Carolina de Nord? Nici nu aveam vreun fost iubit, prieten sau rudă care să fie spion sau spărgător de bănci şi să fi evadat din închisoare iar poliţia federală să mă urmărească sperînd că acea persoană mă va contacta. Bine, mergeam prea departe cu presupunerile.

Am realizat că aici eu şi Wyatt gîndeam diferit. Din punctul lui de vedere, nu exista niciun motiva ca cineva să mă urmărească, deci nu mă urmărea nimeni. Diferenţa era că eu *ştiam* că şoferul din spatele meu, de pe autostradă, era cel care mă aştepta peste drum de centru şi că ajunsese acolo înaintea mea. Nu aveam nicio dovadă, dar a avea dovezi şi a şti erau aspecte diferite.

Atunci, era de la sine înţeles că dacă nu-mi imaginez diferite lucruri, nu sînt nici paranoică. Aveam unele îndoieli pentru că nu găseam niciun motiv ca să mă urmărească cineva. Dar după ce am realizat că, în mod cert, cineva mă urmărise, motivul nu mai conta.

Două puncte lămurite, mai aveam cinci.

„Smintită" era un comentariu care mă deranja. Nu sînt nici nebună, nici smintită. Uneori, folosesc căi

întortochiate ca să obţin ce doresc, dar asta e fie pentru a-l face pe celălalt să creadă că nu prea mă duce capul, astfel încît să mă subestimeze, fie pentru că savurez la fel de mult mijloacele de a atinge un scop ca şi scopul în sine. Wyatt nu mă subestimase niciodată. Realizase că a face pe proasta era o strategie. Îmi place să cîştig la fel de mult ca şi lui.

Deci, la ce se referea ca „sminteală"? Nu aveam cum să răspund. Wyatt va trebui să dea această explicaţie.

Celelalte patru puncte erau mult prea complicate şi serioase ca să încerc să le abordez acum. Eram prea obosită, prea stresată, prea emotivă. Eu şi Wyatt eram pe punctul de a ne despărţi şi nu ştiam ce puteam face în privinţa asta.

Eram pe cale să adorm cînd am realizat că nu spusese nimic despre tunsoarea mea. Asta a pus capac la toate. Am început să plîng.

Am dormit. Nici mult, nici bine. Şi nici n-am primit vreun răspuns miraculos de la subconştient la problemele care mă frămîntau.

Însă raţiunea îmi spunea că nu mă pot comporta ca şi cînd timpul s-ar fi oprit în loc. Pînă cînd eu şi Wyatt hotăram altceva, nunta urma să aibă loc. Adică aveam treabă. Entuziasmul nu-mi era la nivelul zilei dinainte,

de fapt era aproape de zero, dar nu puteam încetini ritmul.

Prima oprire din acea dimineaţă a fost la sediul afacerii lui Jazz, *Arledge Termocentrale şi Aere Condiţionate.* Jazz nu mai executa personal instalaţiile. Avea angajaţi care se ocupau de asta. Însă mergea la locaţiile comenzilor pentru a evalua numărul unităţilor necesare, mărimea lor, amplasamentul şi montajul canalelor de aerisire pentru eficienţă maximă. Dar pentru că Luke se interesase pentru mine, ştiam că azi Jazz va fi la birou.

Firma avea sediul într-o clădire micuţă, din cărămidă, într-o hală industrială şi avea nevoie de renovare. Întreaga hală, nu doar clădirea lui Jazz. Nu mai fusesem aici, aşa că văzînd construcţia am avut o altă perspectivă a viziunii lui Jazz despre căsnicie. Era gîndită simplu, fără ornamente, nici măcar o tufă plantată lîngă cimentul crăpat care ducea spre parcarea din faţa intrării. Ferestrele din faţă aveau obloane, dar, clădirea fiind orientată spre vest, dacă acestea n-ar fi existat, personalul ar fi fost orbit de soarele după amiezii. Cred că de asta se numesc „obloane".

În prima încăpere existau două birouri gri, metalice. La primul era aşezată o navă de război în formă umană. Cunoaşteţi genul: părul grizonat prins în coc, ochelari cu şnur, piept imens care intra înaintea ei

în cameră. Femeia de la al doilea birou era mai tînără decît prima, dar nu cu mult: patruzeci, cinzeci de ani. Cînd am intrat, le-am auzit flecărind, dar s-au oprit cînd m-au văzut.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat prima dintre ele, în timp ce degetele ei pline de inele nu s-au oprit din răsfoit hîrtii.

— Jazz este aici? am întrebat.

Amîndouă au încremenit, zîmbetele le-au înghețat, și ochii m-au privit cu ostilitate. Am realizat, cu întîrziere, că întrebînd de Jazz în loc de domnul Arledge le-am creat o impresie greșită. Era un pic derutant. Întotdeauna mă gîndisem la el ca la un unchi. Avea Jazz obiceiul să fie prieten cu femei de vîrsta fiicei sale?

— Eu sînt Blair, am încercat să sparg gheața.

Nici un licăr în ochii lor din care să reiasă că m-ar recunoaște. De fapt, atitudinea le-a devenit și mai ostilă.

— Blair Mallory, am dezvoltat.

Nimic.

La naiba, ne aflam în Sud sau nu? Nu-mi spuneți că nu recunosc numele celei mai bune prietene ale soției angajatorului. Zău!

Dar nicio reacție. Așa că le-am dat în cap cu informația.

— Sînt fiica Tinei Mallory, prietena cea mai bună a mătuşii Sally.

În sfîrşit, începeau să realizeze. „Mătuşa Sally" făcuse diferenţa. Apărură zîmbetele şi nava de război ridică ancora ca să mă îmbrăţişeze.

— Draga mea, nu te-am recunoscut! spuse ea, în timp ce mă ataca cu pieptul planturos, la fel de tare ca un cauciuc umflat bine şi am realizat că posesoarea îl restrînsese atît de mult, încît, probabil, seara cînd se dezbrăca, se elibera ca un arc. Gîndul era bulversant. Mai înspăimîntător era să-ţi imaginezi cum arăta sutienul capabil să restrîngă aşa nişte sîni. Nu m-ar fi mirat să-l poţi folosi ca lansator de rachete.

Cea mai rapidă cale de a scăpa era să nu-ţi arăţi teama şi să faci pe mortul. Aşa că am stat acolo şi am lăsat-o să mă îmbrăţişeze, clipind des în timp ce încercam să nu arăt că am nevoie de aer, dar zîmbind cît de drăguţ puteam. Cînd, într-un final, mi-a dat drumul, am inspirat din plin.

— Cum aţi fi putut să mă recunoaşteţi? N-am fost aici niciodată.

— Ba ai fost, iubito! Mama ta şi Sally au venit într-o zi, nu mult după ce Jazz a deschis afacerea. Matt şi Mark erau cu Sally iar mama ta vă ţinea de mînă pe tine şi pe sora ta. Eraţi cele mai drăguţe păpuşi pe care le văzusem vreodată. Sora ta abia începuse să meargă.

Sînt cu doi ani mai mare decît Siana, deci vizita de care îşi amintea doamna trebuie să fi avut loc pe cînd împlinisem trei ani. Şi nu m-a recunoscut? Doamne, ce nu era în regulă cu ea? N-aş fi putut să mă schimb aşa de mult între trei şi treizeci şi unu de ani, nu?

Undeva, dintr-un sat, lipsea un prost.

— Eu nu prea mi-aduc aminte, am spus, cîntărindu-mi cuvintele şi întrebîndu-mă dacă să o rup sau nu la fugă. M-am lovit acum cîteva zile şi am o contuzie. Nu stau foarte bine cu memoria.

— O contuzie? Sfinte! Trebuie să stai jos. Uite, aici. Mi-a apucat mîna dreaptă şi m-a condus spre o canapea îmbrăcată în vinil portocaliu. Cum de nu eşti la spital? Nu are nimeni grijă de tine?

De cînd „contuzie" înseamnă „leziuni ireparabile ale creierului"?

— Mă simt bine, m-am grăbit să o asigur. M-au externat vinerea trecută. Unchiul Jazz e la birou?

— Bineînţeles că este. E în clădirea cu magazinul.

— Îl sun pe pager, spuse cealaltă femeie, ridicînd telefonul. Apăsă un buton, apoi două numere şi un ţîrîit puternic se auzi afară. După un minut, spuse: te caută cineva. Ascultă răspunsul, apoi închise şi îmi zîmbi. Vine într-un minut.

A durat chiar mai puţin de atît, pentru că magazinul era chiar în spatele clădirii cu biroul şi avea de mers

numai douăzeci de metri. A intrat grăbit. Nu foarte înalt, chel, cu musculatura unui om ce a muncit din greu toată viaţa şi cu multe griji întipărite pe faţă. Înainte de problema cu Sally, se îngrăşase puţin, dar acum dăduse jos kilogramele în plus şi alte cîteva pe lîngă. Se opri brusc la vederea mea, încruntîndu-se din cauza uimirii.

— Blair? spuse într-un sfîrşit.

— Arăţi bine, i-am răspuns şi m-am dus să-l îmbrăţişez. L-am sărutat pe obraz, cum făceam întotdeauna. Putem vorbi o clipă?

— Sigur. Vino la mine în birou. Vrei nişte cafea? Lurleen, avem cafea?

— Pot face, spuse nava de război, zîmbind.

— Nu. Nu e nevoie, dar mulţumesc oricum, i-am zîmbit şi eu.

Jazz mă conduse în birou, un spaţiu deprimant, dominat de praf şi hîrtii. Biroul lui era tot din metal gri, la fel ca acela din prima încăpere. Existau şi două dulapuri verzi, cu sertare, scaunul lui, cîrpit cu bandă adezivă, şi două scaune pentru vizitatori, într-o nuanţă de verde ce se apropia de verdele dulapurilor. Pe birou erau un telefon, o tavă metalică pentru documente, o cană de cafea cu o colecţie de creioane şi o şurubelniţă cu mînerul spart.

Era total dezorientat. Bietul om, fusese moale ca lutul în mîinile Monicăi Stevens cînd a angajat-o pentru redecorarea dormitorului lui Sally.

Închise ușa și zîmbetul îi dispăru de pe față, de parcă nici n-ar fi existat. Mă întrebă cu suspiciune:

— Sally te-a trimis?

— Doamne, nu! am spus, uimită cu adevărat. Nu știe că sînt aici.

Jazz se relaxă un pic și își trecu mîna peste cap.

— Bine.

— De ce bine?

— Ea nu vorbește cu mine, dar trimite mesaje prin persoane cu care știe că voi discuta.

— Îmi pare rău. Nu am niciun mesaj.

— N-are de ce să-ți pară rău. Își trecu, iarăși, mîna peste cap. Nu mai vreau mesaje de la ea. Dacă vrea să vorbească cu mine,se poate comporta ca un adult. Poate să ridice, naibii, receptorul cînd sun. Îmi aruncă o privire vinovată, de parcă aveam tot trei ani. Scuze.

— Cred că am mai auzit cuvîntul, am spus zîmbind la el. Vrei să auzi lista mea de cuvinte urîte? Cînd eram mică, recitam toate cuvintele pe care nu aveam voie să le spun. Chiar și atunci aveam o listă.

Zîmbi și el.

— Cred că și eu le-am mai auzit. Ce pot face azi pentru tine?

— Două lucruri. Unu, mai ai chitanța de la Monica Stevens pentru lucrările din dormitor?

Jazz îmi făcu cu ochiul.

— Normal. Sînt 20.000 de dolari duşi pe apa... irosiţi, vreau să spun.

-20.000? Am fluierat lung.

— Da. Mie-mi spui? mormăi Jazz. Un idiot şi banii lui. O parte i-am primit înapoi din suma cu care a vîndut vechea noastră mobilă.

— O ai aici?

— Sigur. Doar nu era să trimit chitanţa acasă, să o vadă Sally, nu? Era o surpriză pentru ea. Ce mai surpriză! Ai fi zis că i-am tăiat gîtul. Se ridică şi deschise unul dintre sertarele dulapului de lîngă el, răsfoi nişte dosare, apoi scoase un teanc de hîrtii şi-l trînti pe birou. Uite.

Am luat chitanţele şi m-am uitat peste ele. Totalul nu era de exact 20.000, dar se apropia. Jazz plătise cu vîrf şi îndesat pentru mobila avangarde, handmade, urîtă ca iadul şi de două ori mai scumpă. Monica înlocuise şi carpeta din dormitor, punînd în loc ceva nou, ce costase tot o mică avere. Şi ce anume era „Luna"? Ştiam că înseamnă lună, dar agăţase o lună falsă în camera de dormit?

— Ce este „Luna"? am întrebat, fascinată.

— E o vază albă. Înaltă şi subţire. Monica a pus-o pe un suport luminat. Spunea ceva de „efect dramatic".

Jazz plătise mai bine de 1000 de dolari pentru o bucata aceea de dramă. Nu puteam decît să spun că

Monica crezuse cu tărie în „viziunea" sa. Îi plăceau sticla şi oţelul, albul şi negrul, lucrurile ciudate şi scumpe. Era semnătura ei.

— Pot împrumuta astea?am întrebat, cu toate că deja vîram în geantă chitanţele.

— Sigur. Jazz părea uimit. Ce vrei cu ele?

— Informaţii. M-am grăbit să ies înainte ca el să întrebe despre natura informaţiilor. Şi mai poţi face ceva pentru mine? Ştiu că nu e momentul potrivit.

— Nu sînt ocupat. Azi e o zi la fel de bună ca oricare alta. Spune.

— Vino cu mine la un magazin de mobilă.

CAPITOLUL XV

Jazz era nedumerit, dar amabil. Se gîndise că am nevoie să mă ajute cu ceva, aşa că a mers cu mine, fără ca măcar să întrebe de ce nu îi rog pe tata sau pe Wyatt să mă ajute, nu că ar fi ştiut numele lui Wyatt, dar ştia că mă mărit pentru că anunţul de logodnă fusese tipărit în ziarul local şi, probabil, îi spusese şi Tammy. A întrebat cînd va fi evenimentul şi i-am răspuns că va avea loc peste douăzeci şi trei de zile.

Poate, îmi şopti o voce la ureche şi inima mi se strînse de durere şi panică.

Îmi pusesem telefonul pe silenţios ca să nu fiu distrasă în caz că sună. În timp ce conduceam, am scos celularul din geantă ca să verific dacă aveam apeluri. Pe ecran era afişat mesajul că fuseseră trei apeluri nepreluate. Mutînd privirea cînd la telefon, cînd la şosea, da, ştiu, e periculos, am vizualizat apelurile. Sunase mama, mama lui Wyatt şi Wyatt.

Inima îmi tresări, la propriu. Sunase Wyatt. Nu ştiam dacă era bine sau nu.

Nu am returnat apelurile atunci. Trebuia să mă concentrez la Jazz. Eram bucuroasă că mă puteam gîndi la altceva, pentru că nu eram pregătită să fac față problemei mai complicate. Totuși, am fost atentă la mașinile albe. Cît am mers cu Jazz nu a fost nicio mașină albă în spatele meu, dar asta nu însemna că puteam să mă relaxez.

Cînd am intrat în parcarea unui magazin de restaurare mobilier, Jazz aproape că a explodat.

— Nu! În niciun caz! Nu mai cheltuiesc nici un ban pe ceva ce ea oricum nu apreciază. Și așa cum, plină de amabilitate mi-a spus, nu fac nicio diferență între fundul meu și o gaură în pămînt, cînd vine vorba despre decorațiuni.

— Calmează-te. Nu vreau să cumperi nimic. Începeam să-mi pierd răbdarea cu el și Sally, așa că vocea îmi era puțin tăioasă. Mă simțeam destul de ciudat. Jazz și Sally chiar erau ca niște rude, așa că reprezenta o schimbare de atitudine faptul că-mi foloseam vocea de adult cu el. Jazz m-a privit și el uimit, de parcă în mintea lui eram tot copil.

— Scuze, a mormăit. Credeam...

— Și Sally avea dreptate dintr-un punct de vedere. Habar nu ai de decorațiuni. O privire aruncată în biroul tău și puteam să-ți spun asta și eu. De aceea voi avea o lungă discuție cu Monica Stevens.

Jazz a rămas o clipă pe gînduri, apoi în ochi i-a apărut speranţa.

— Crezi că-mi va înapoia mobila lui Sally?

— Nici într-o mie de ani. Era moştenire. Oricine a cumpărat-o din consignaţia Monicăi n-o va returna vreodată.

Jazz oftă şi pe faţă îi reveni tristeţea. Privi la atelierul de recondiţionări. Arăta destul de neîngrijit, cu vechituri îngrămădite la intrare. Lîngă uşă era sprijinită o masă veche de călcat.

— Ai găsit ceva aici ce aduce cu ce am avut noi?

— Nu de asta am venit. Haide.

Ascultător, mă urmă. Începeam să-mi dau seama cum gîndeşte. Fiind încăpăţînat din fire, nu se lăsa influienţat de nimic. Însă, din cauză că o iubea la nebunie pe Sally, îşi dorea cu disperare ca să facă cineva ceva, orice, ca fie el să se simtă forţat să cedeze şi să trăiască cu iluzia că nu a avut de ales, că trebuia să o convingă pe Sally că lui îi părea rău.

Nu-mi păsa cine făcea prima mişcare. Aveam un termen limită şi eram disperată.

Am păşit în dugheana cu vechituri. Înăuntru era la fel de înghesuială ca afară. Un clopoţel de deasupra uşii a sunat la intrarea noastră, avertizîndu-l pe domnul Potts, proprietarul, că venise cineva. El scoase capul din camera din spate, unde lucra.

— Sînt aici! Bună dimineaţa, domnişoară Mallory. Veni spre noi, ştergîndu-şi mîinile cu o cîrpă. Îşi amintise numele meu pentru că de aici cumpărasem ieri un birou şi după aceea stătuserăm ceva vreme la vorbă. Privirea îi exprima un strop de uimire. Arătaţi altfel.

— Părul, am răspuns scurt, mişcînd capul. Un bărbat pe care îl întîlnisem o singură dată observase că m-am tuns iar Wyatt nu. Un junghi îmi trecu iarăşi prin inimă. Am gonit gîndul la el şi m-am concentrat la problema actuală. I-am făcut cunoştinţă lui Jazz cu domnul Potts. Putem vedea ce lucraţi?

L-am informat pe scurt despre situaţie iar el a priceput imediat.

— Sigur, veniţi în spate. Lucrez la acest vechi şifonier, dar trebuie să vă spun, că e mare bătaie de cap. Am muncit şaizeci de ore, deja, numai ca să dau jos vopseaua veche şi lacul. Nu-mi pot imagina de ce ar vopsi cineva o piesă de mobilier ca asta. Conducîndune în atelier a continuat să comenteze.

Camera de lucru era şi mai aglomerată, dar mult mai bine luminată, cu ferestre mare pe fiecare parte. Toate ferestrele erau deschise pentru aerisire, dar mergea şi un ventilator de tavan. Însă mirosul persista. Podeaua era acoperită cu o prelată uriaşă, gigantică adunătură de pete de lacuri şi baiţuri. În mijloc se afla

piesa de mobilier, un şifonier din mahon, înalt de doi metri jumătate, cu uşi duble şi intarsii sculptate de jur împrejur.

Jazz clipi la vederea şifonierului uriaş.

— Cîte ore spuneaţi că aţi lucrat la ăsta?

— Cam şaizeci. E o operă de artă. Domnul Potts îşi trecu mîna aspră peste lemn. Uitaţi-vă la ornamente. Sînt mult mai dificil de restaurat, pentru că trebuie să dai jos vopseaua şi lacul din toate săpăturile, dar ăsta e preţul pentru aşa ceva. Nu se mai fac la fel în ziua de azi.

— Cît vă ia să-l finisaţi?

. Nu pot să spun. Poate încă două săptămîni. Partea dificilă e să scoţi toată mizeria asta fără să strici lemnul.

Jazz se roti în jurul şifonierului, punînd mai multe întrebări, apoi trecu la alte piese din atelier, majoritatea în diferite faze de restaurare. Cunoştinţele lui Jazz despre antichităţi, recondiţionare şi mobilă, în general, erau egale cu zero. Ştia numai că pe scaune te aşezi, în paturi dormi şi tot aşa, deci domnul Potts a putut să dezvolte subiectul după pofta inimii. Cînd Jazz a aflat că şifonierul avea două sute şaptezeci şi nouă de ani, s-a răsucit să-l privească plin de uimire.

— Chestia asta era aici cînd s-a născut George Washington.

Am ţinut minte multe lucruri, dar data naşterii lui Washington nu se afla printre ele. Domnul Potts nici măcar nu clipi.

— Cu siguranţă că era. Cunoaşteţi familia Evers?

Şi eu şi Jazz am dat din cap în semn că nu.

— Şifonierul a fost moştenit din generaţie în generaţie. Emily Tylo l-a moştenit de la bunica sa... A continuat să ne explice cum a ajuns masiva piesă de mobilă în locuinţa lui Emily Tylo, oricine ar fi fost ea.

Într-un sfîrşit Jazz ajunse la ce îl interesa cel mai mult.

— Cît valorează aşa ceva?

Domnul Potts scutură capul.

— Nu ştiu pentru că nu e de vînzare. Nu ştiu ce preţ i-ar pune un colecţionar de antichităţi, dar Emily Tylo îl adoră pentru că a fost al bunicii ei. Dacă eu l-aş vinde, n-aş cere mai puţin de cinci mii, numai pentru orele de muncă depuse cu el.

Vedeam numerele formîndu-se în capul lui Jazz. Cinci mii! Nimic nu atrage atenţia unui afacerist ca numerele cu multe zerouri. Partea dificlă a fost de a-l lua de lîngă domnul Potts, care profita de o audienţă atît de interesată de munca lui. Într-un sfîrşit, am apucat braţul lui Jazz şi am început să-l trag spre uşă.

— Mulţumesc, domnule Potts. V-am reţinut destul, am spus peste umăr.

El ne făcu semn cu mîna de rămas bun şi se întoarse la frecat şifonierul din mahon. Jazz nu era prost. Ştia exact de ce l-am dus să-l cunoască pe domnul Potts. Cînd am ajuns la maşină, spuse:

— Vizita asta mi-a deschis ochii.

Eu nu am comentat, mai ales pentru că se descurca foarte bine şi singur la priceput situaţia.

— N-am ştiut că e atît de multă muncă la recondiţionare, şopti el. Sally era mereu la subsol, aşa că nu am dat atenţie. Nu părea să lucreze prea mult la chestiile alea.

— Nu lucra atunci cînd erai acasă. Spunea mereu că preferă să petreacă timpul cu tine. Sarea e bună pentru răni. Le ajută să nu se infecteze.

Jazz tresări şi preţ de cîteva minute privi afară, pe geam. Eram aproape înapoi la biroul lui cînd vorbi iarăşi.

— Adora mobila aia veche, nu?

— Da. Căuta luni de zile piesa perfectă.

Buzele îi tremurară o clipă. După ce înghiţi de cîteva ori în sec, spuse pe un ton agresiv:

— Presupun că eşti de părere că ar trebui să-mi cer scuze.

— Nu.

Mă privi uimit.

— Nu?

— Aşa am crezut înainte. Nu ştiu. Acum cred că ea ar trebui să-şi ceară scuze prima. După aceea va trebui să te scuzi şi tu. Bine. Şi eu eram surprinsă de mine. Dar era adevărat. Jazz greşise că nu-i dăduse mai multă

atenţie soţiei, apoi greşise din ignoranţă, dar nu încercase să o rănească intenţionat. Sally încercase deliberat să-l lovească cu maşina. Wyatt avea dreptate. Erau două feluri de greşeli. Sentimentele lezate nu erau echivalentul unui trup rănit.

Pe de altă parte, aş fi preferat o contuzie în locul a ce simţeam acum. Aveam senzaţia că sînt în cădere liberă. Durerea de inimă are o denumire foarte pertinentă. N-aş muri dacă m-aş despărţi de Wyatt. Nu miaş neglija afacerea, nu m-aş călugări. Păstrez gesturile dramatice pentru lucruri mai puţin importante, cum ar fi să obţin ce doresc, ceea ce e destul de important pentru mine, dar nu reprezintă o situaţie de viaţă sau moarte. Însă, fără el, nu aş fi la fel de fericită şi, poate, n-aş fi fericită din nou multă vreme.

În acest moment nu puteam face nimic în privinţa asta, dar puteam face progrese cu Sally şi Jazz.

Am parcat în faţa clădirii unde avea biroul şi am stat uitîndu-ne la ea.

— Nu i-ar strica un pic de amenajare, am spus, într-un sfîrşit.

El mă privi fără expresie.

— Clădirea, am precizat. E ca o cutie urîtă. Ai nevoie de nişte plante. Şi pentru numele lui Dumnezeu, scapă de canapeaua aia!

Atît eram în stare într-o singură zi, iar dimineaţa era pe sfîrşite. Dar am încercat să o prind pe Monica Stevens şi am oprit la „Sticks and Stones".

Cum am mai spus, sticla şi oţelul erau preferatele ei, amprenta ei şi era un designer destul de cunoscut. Eu nu îi înţeleg stilul, dar nici nu e nevoie. „Sticks and Stones" era decorată în stilul personal. Am intrat şi am rămas un moment nemişcată ca să mă opresc din tremurat înainte de a vorbi cu cineva.

O femeie foarte slabă şi foarte şic, la vreo patruzeci de ani, a venit spre mine.

— Vă pot ajuta cu ceva?

I-am dăruit un zîmbet de majoretă, larg şi alb.

— Bună. Numele meu este Blair Mallory, proprietara de la *Great Bods.* Aş dori să vorbesc cu doamna Stevens, dacă e liberă.

— Îmi pare rău, dar este la un client. Îi pot spune să vă sune?

— Vă rog. I-am dat o carte de vizită şi am plecat. Nu mai aveam nimic altceva de făcut pînă nu vorbeam cu Monica în persoană şi dacă ea tot nu era acolo, acum aveam timp să iau prînzul şi să le telefonez celor care mă sunaseră.

Mai întîi am mîncat, pe principiul că dacă aş vorbi cu Wyatt înainte mi-aş putea pierde pofta de mîncare. Dacă urma să fiu nefericită, aveam nevoie să fiu puternică.

Cînd m-am întors la maşină, da, trăgeam de timp, am sunat-o mai întîi pe mama. Apoi pe Roberta. Mama m-a anunţat că reuşise, în cele din urmă, să stea de vorbă cu cofetarul şi era în negocieri pentru o ofertă de urgenţă. Roberta mi-a spus că florile erau ca şi luate. Avea o prietenă floristă şi ea ne va face aranjamentele în timpul liber. Mai trebuia să mă hotărăsc în legătură cu buchetul de mireasă.

După ce am terminat de vorbit cu ele, eram aproape în lacrimi, pentru că nu ştiam dacă nunta va avea sau nu loc, însă trebuia să mă prefac că totul e în regulă. Nu voiam să-mi permit să plîng, pentru mi-ar fi curs nasul şi, vorbind cu Wyatt, vocea mi-ar fi sunat ca şi cum aş fi plîns, ceea ce nu ar fi fost adevărat şi... nu contează. E complicat.

Speram să nu răspundă. Să fie în mijlocul unei şedinţe cu şeriful Gary sau cu primarul şi să aibă telefonul închis, dar ştiam că nu-l închide niciodată. Doar îl pune pe vibraţie. Am sperat că poate scăpase telefonul în closet. Era evident că nu reuşisem să pun în ordine gîndurile din seara trecută.

Dar l-am sunat. La al treilea semnal, speram deja că nu va răspunde. Apoi a răspuns.

— Blair.

Plănuisem pe jumătate ce voi spune, însă cînd i-am auzit vocea am uitat ce planuri făcusem. Aşa că am spus ceva total inteligent.

— Wyatt.

— Acum că ştim fiecare cine e la telefon ar trebui să stăm de vorbă, spuse el sec.

— Nu vreau să stăm de vorbă. Nu sînt pregătită să stau de vorbă. Încă mă gîndesc.

— Voi fi la tine cînd ajungi acasă de la muncă. Încheie convorbirea la fel de abrupt cum răspunsese.

— Măgarule! am ţipat, începînd să tremur de furie. Am aruncat telefonul pe podeaua maşinii, ceea ce nu a avut niciun rezultat. Acum trebuia să-l pescuiesc de unde căzuse. E un lucru bun că sînt flexibilă, pentru că e o maşină mică.

Nu voiam să vorbesc cu el încă. Cele patru puncte pe care încă nu le atacasem erau atît de importante că nu le puteam face faţă deocamdată. Cel mai teamă mi-era că Wyatt mă va convinge să uităm de ceartă şi să depăşim momentul, doar pentru ca mai tîrziu aceste probleme mari să revină şi să ne dea peste cap relaţia. El ar fi putut să mă convingă, pentru că îl iubeam. Şi el va dori să mă convingă, pentru că şi el mă iubea.

Asta mă îngrijora. Pentru prima oară de cînd realizasem că Wyatt mă iubeşte, şi ştiam de ceva timp că îl iubescşi eu, măgarul, nu eram sigură că putem face o căsnicie să meargă.

Doar iubirea nu e suficientă. Niciodată. Mai sînt şi alte aspecte, cum ar fi respectul şi simpatia, pentru că

altfel iubirea va obosi în fața realităților zilnice. Îl iubeam pe Wyatt. Îl adoram. Chiar și în ciuda tendinței agresive de a cîștiga întotdeauna, cea care îl ajutase să fie un jucător bun de fotbal. Wyatt era destul de puternic încît să nu fie nevoie să-mi strunesc pornirile dominatoare. Făcea față tuturor reacțiilor mele.

Una dintre problemele pe care nu o înfruntasem încă ieșea brusc la suprafață. Poate Wyatt *nu dorea* să facă față reacțiilor mele.

În urmă cu doi ani, ne-am despărțit după doar trei întîlniri pentru că decisese că sînt greu de mulțumit. Asta era, nu merita efortul! Cînd, pentru scurt timp, crezuse că eu sînt victima, cînd fusese ucisă Nicole în fața sălii de fitness, fusese nevoit să admită că ce era între noi era ceva special, ca un fulger într-un borcan. Așa că s-a întors și m-a convins că mă iubește și nu ne-am mai despărțit de atunci. Dar, și ăsta e un „dar" uriaș, doi ani trăise foarte bine fără să fie cu mine. Asta mă iritase întotdeauna, ca o eczemă iar acum înțelegeam motivul.

Eu nu mă schimbasem. Eram la fel de greu de mulțumit cum fusesem întotdeauna.

Nici el nu se schimbase. Am făcut niște compromisuri la unele aspecte, ne-am adaptat altora, dar, fundamental, eram aceleași persoane de acum doi ani, cînd pentru el, nu meritam efortul. În aceste ultime

două luni, poate ce mie mi se păruse o delicios de amuzantă cursă pentru poziție, pentru el reprezentase un efort.

Evident, erau multe despre mine care fie nu îi plăceau, fie nu le știa. Și mi se rupea inima că trebuia să fac față acestei probleme.

CAPITOLUL XVI

— Compania de securitate a sunat pentru a programa instalarea, îmi spuse Lynn cînd am ajuns la *Great Bods*, dîndu-mi lista apelurilor telefonice. Şi am scris un anunţ pentru ziar, pentru secretară a asistentului manager. Mi-am imaginat că din cauza pregătirilor vei fi prea ocupată. E la tine pe birou.

— Mulţumesc. Au fost plîngeri astăzi?

— Nu. Toţi sînt mulţumiţi. Şi tu? Îmi aruncă o privire subtilă. Te-a urmărit cineva azi?

— N-am văzut.

Ceea ce era enervant. După ce mă urmărise două zile la rînd, ai fi crezut că cine conducea blestematul de Malibu alb va apare şi după ce m-am certat cu Wyatt, dacă mă urmărea sau nu pe mine, nu? Atunci aş fi putut s-o pun pe Lynn să verifice dacă era acolo şi să-i noteze numărul. Dar nu există un ciudat care să fie dispus să te ajute.

După ce Lynn a plecat, m-am străduit să mă concentrez la muncă. Eram furioasă pe Wyatt şi asta era

bine aşa că mi-am centralizat atenţia la asta, nu la faptul că aveam inima frîntă. Oamenii furioşi îşi îndeplinesc sarcinile. Oamenii cu inima frîntă stau degeaba, ceea ce cred că era în regulă pentru cei ce doreau să le plîngă de milă cei din jur.

Eu preferam să fiu supărată. Restul zilei a trecut repede. Mi-am terminat sarcinile şi mi-am îndeplinit responsabilităţile. Nu se ştie de ce, au fost puţini clienţi în acea după amiază şi am avut răgazul să pun la punct actele, plus un pic de timp liber.

Pentru prima oară de cînd aproape fusesem pusă la pămînt am făcut exerciţii. Nimic brusc, fără gimnastică sau alergare. Nu doream ca durerea de cap infernală să revină. Exerciţii yoga obişnuite, am ridicat cîteva greutăţi fără să exagerez, apoi am înotat. Mi-era destul de teamă că supărarea îmi va trece de la efort, dar era la fel de sănătoasă şi cînd am terminat.

Nu mă grăbeam să închid şi să plec acasă. Nu trăgeam de timp în mod deliberat. Doar nu mă grăbeam. Am făcut tot ce era necesar şi m-am simţit conştiincioasă.

Niciodată nu m-am simţit în nesiguranţă să plec singură, noaptea, de la sală, dar în seara aceea am deschis uşa şi m-am uitat în jur înainte de a ieşi, asigurîndu-mă că nu e nimeni prin preajmă. Mulţumesc nebun ciudat, că mă faci să mă tem la locul meu de

muncă. Teama nu e o stare naturală pentru mine şi nu o gestionez foarte bine. Mă calcă pe nervi.

Maşina mea era singură sub copertină, aşa cum fusese şi alte o mie de nopţi. Nu-mi plac oamenii care numără orice, cum ar fi cîte nopţi au lucrat, dar în seara asta sînt nervoasă şi profund recunoscătoare luminilor puternice care dezvăluiau fiecare centimetru al parcării. După ce am încuiat uşa, m-am grăbit la maşină. De cum m-am suit am încuiat uşile şi aici. Cînd porneşti motorul, portierele se blochează automat, dar pînă atunci sînt cinci secunde în care eşti vulnerabil, nu? Se pot petrece multe în cinci secunde, mai cu seamă cînd ai de-a face cu nebuni. Ca grup, sînt foarte rapizi. Cred că din cauză că nu-i trage în jos conştiinţa.

Spre casă nu am mers pe ruta obişnuită. Cînd am ieşit din parcare, în loc să o iau spre dreapta ca să mă încadrez pe drumul principal, am întors spre stînga, traversînd o zonă rezidenţială, unde aş fi putut observa imediat dacă mă urmărea cineva. Apoi am mers spre casă pe un drum ocolit. Nimic. Nimeni în urma mea. Sau, cel puţin, nu un Chevrolet alb.

Cînd am ajuns în cartierul meu, Beacon Hill, am observat cîteva maşini albe parcate în faţa unor clădiri, dar aşa cum Wyatt scosese în evidenţă, maşinile albe nu sînt ceva neobişnuit şi, da, aceste maşini albe sînt parcate, probabil, mereu pe timp de noapte pentru că

nimeni altcineva nu le dă atenţie. O doamnă dintr-un apartament de lîngă al meu, are o abordare mai diferită atunci cînd cineva necunoscut parchează pe locul ei. Le dezumflă cauciucurile. Un tip dintr-o altă clădire îşi parchează camioneta chiar în spatele intrusului, aşa că respectivul nu poate pleca fără a fi remarcat. După cum vedeţi, parcarea urbană e ca un război de guerilă. În seara asta nu vedeam ostilităţi, deci nu exista niciun intrus.

Avalanche-ul lui Wyatt staţiona în faţa casei mele. Locuiesc în cea de-a treia clădire, primul apartament din capăt. Aceste apartamente au mai multe ferestre şi un spaţiu de parcare mai generos, cu copertine, deci şi preţul este pe măsură. Eu consideram că merită. A avea apartamentul în capăt însemna şi că ai vecini doar pe o parte, ceea ce poate fi o binecuvîntare, mai ales dacă ai discuţii care ajung la ţipete.

Am urcat treptele şi am intrat pe uşa laterală. Puteam auzi televizorul din sufragerie. Wyatt nu reprogramase alarma pentru că ştia că vin acasă şi, cu toate că am încuiat uşa, nu am reprogramat-o nici eu pentru că el urma să plece plece. Simţeam că nu venise ca să rămînă peste noapte. Va spune ce avea de spus şi va pleca. Şi nici nu aveam de gînd să-l opresc.

Am lăsat geanta cu lucrurile transpirate de la gimnastică pe podea, în faţa maşinii de spălat şi m-am

dus în camera de zi trecînd prin bucătărie. De acolo puteam vedea în sufragerie, unde Wyatt era tolănit pe canapea, uitîndu-se la un meci de baseball. Avea o atitudine relaxată şi deschisă. Picioarele lungi erau întinse, braţele de-a lungul spatelui canapelei. Făcea asta. Devenea stăpînul unei piese de mobilier, a unei camere, a unei scene, datorită prezenţei fizice şi a atitudinii plină de încredere. Altădată, m-aş fi dus în camera de zi şi m-aş fi ghemuit lîngă el, simţindu-mă bine în braţele care m-ar fi ţinut strîns. Dar azi, am rămas pe loc, încremenită pe podea.

Cumva, nu puteam intra în propria cameră de zi ca să mă aşez pe canapeaua mea. Nu acum, nu cu el aici. Am pus geanta pe masa din sufragerie şi am rămas acolo, la o distanţă sigură, privindu-l.

Mă auzise intrînd, normal, probabil observase farurile luminînd ferestrele. Înainte de a mă privi, a dat sonorul televizorului mai încet, apoi a pus telecomanda pe măsuţa de cafea.

— Nu te aşezi?

— Nu.

Ochii i s-au întunecat. Nu i-a plăcut răspunsul. Atracţia sexuală dintre noi deja invadase aerul în ciuda... „Înstrăinarii" e un cuvînt prea dur? Cît mă urmărise se folosise de atracţia sexuală dintre noi fără milă, aruncînd în luptă toate armele, ca să-mi distrugă

apărarea. Atingerea e un lucru puternic şi el era învăţat să mă atingă, oricînd dorea, oriunde dorea.

Se ridică, umerii largi părînd a bloca toată încăperea. Fusese acasă şi se schimbase. Purta blugi şi o cămaşă verde, cu mînecile suflecate.

— Îmi pare rău, spuse.

Mi-am simţit stomacul aşteptînd să încheie fraza cu „Nu pot face asta. Nu mă pot căsători cu tine". Mintea mi s-a clătinat şi am apucat tăblia mesei, în caz că trupul se lua după minte.

Dar Wyatt n-a adăugat nimic altceva. Doar aceste două cuvinte. Au trecut cîteva clipe pînă să realizez că îşi cerea scuze.

Nedreptatea m-a plesnit drept în faţă.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze! am izbucnit. Nu atît timp cît crezi că ai dreptate şi o spui numai ca să mă împaci!

Sprîncenele i s-au ridicat de neîncredere.

— Blair, cînd vreodată am încercat să te împac?

— Niciodată, a trebuit să admit. Conştientizarea m-a făcut să mă simt mai bine, cu excepţia acelei mici dive din mine care, uneori, dorea să fie împăcată. Atunci pentru ce îţi ceri scuze?

— Pentru că te-am rănit.

Să-l ia naiba! Să-l ia naiba! M-am întors cu spatele înainte ca el să poată vedea lacrimile care-mi ardeau

ochii. Chiar de la început, reuşise să se strecoare pe sub mecanismul meu de apărare cu simplul adevăr. Nu voiam să ştie că m-a rănit. Preferam să creadă că sînt furioasă.

Nu spunea că-şi dăduse seama că greşise cu tot ce-mi spusese seara trecută, doar că îi părea rău că m-a rănit. Şi nici nu spusese toate acele lucruri ca să fie răutăcios. Nu era un bărbat răutăcios. Spusese ce spusese pentru că era convins că ăla e adevărul şi, da, asta mă rănise atît de mult.

Mi-am stăpînit lacrimile, gîndindu-mă intenţionat la ceva dezgustător, cum ar fi oameni care merg la cumpărături desculţi. A funcţionat. Încercaţi. Mi-a dispărut total nevoia de a plînge şi am fost capabilă să mă întorc spre el, cu sentimentele sub control.

— Atunci, mulţumesc pentru scuze, dar nu era necesar.

Mă privea intens.

— Nu mă mai îndepărta. Trebuie să vorbim despre asta.

Am scuturat capul.

— Nu. Nu încă. Tot ce-ţi cer e să laşi lucrurile să meargă de la sine pentru o vreme. Lasă-mă să mă gîndesc.

— La asta? întrebă, aplecîndu-se să ridice carnetul deschis de pe canapeaua pe care stătuse. L-am recu-

noscut imediat. Era cel pe care scrisesem vorbele lui Wyatt şi ştiam că-l lăsasem pe noptieră.

M-am îngrozit.

— Ai spionat sus! l-am acuzat. E lista mea, nu a ta! A ta e pe bufet! Am arătat cu degetul spre lista cu păcatele lui, listă care nu se mişcase de unde o pusesem şi pe care o ignora. Nu-mi plăcea că ştie că stătusem trează noaptea trecută, preocupată de acuzaţiile pe care mi le adusese, cu toate că, probabil, nu avea nevoie să vadă lista ca să-şi dea seama că nu prea dormisem.

— Mă eviţi, spuse. Trebuia să iau informaţii de undeva. Şi pentru că nu rezolv problemele fugind de ele...

Acuzaţia era evidentă.

— Nu fug de nicio situaţie. Încerc să triez totul în capul meu. Dacă aş fugi de situaţie, nu m-aş gîndi deloc la ea.

Era adevărat şi ştia. Sînt foarte talentată la a evita diverse. Ce nu am spus e că avea dreptate şi erau multe cărora nu reuşisem să le fac faţă încă, pentru că dacă le luam la bani mărunţi ar fi însemnat sfîrşitul nostru, ca pereche.

— Dar mă eviţi.

— Trebuie. I-am întîlnit privirea. Nu pot gîndi cînd eşti în preajmă. Ştiu cum eşti tu. Ştiu cum sîntem noi. Ar fi prea simplu să ajungem împreună în pat, să trecem peste asta şi să nu rezolvăm nimic.

— Nu te poți gîndi cînd ești la muncă?

— Sînt ocupată cînd sînt la muncă. Tu îți petreci tot timpul gîndindu-te la mine cînd ești la serviciu?

— Mai mult decît ar trebui, spuse sumbru.

Recunoașterea m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Dar numai un pic.

— Sînt prea multe întreruperi la muncă. Am nevoie de tăcere, de timp petrecut singură, să sortez lucrurile și să-mi dau seama cum stăm. Atunci vom vorbi.

— Nu crezi că e ceva ce ar trebui să rezolvăm împreună?

— Cînd voi ști ce anume e de rezolvat, da.

Frustrat, își frecă fața cu mîna.

— Ce vrei să spui? Asta e de rezolvat, spuse ridicînd carnetul, ca pe o probă la un proces.

Am dat din umeri, incapabilă să iau punct cu punct lista, ceea ce era, de fapt, ceea ce-și dorea el.

— Te-ai gîndit la diverse noaptea trecută, evident, altfel nu ai fi scris.

— La unele. La cele trei evidente.

— Și ai avut toată dimineața la dispoziție să te gîndești la celelalte patru.

Hei, eram suspect într-o triplă omucidere? Cît de curînd îmi va aprinde o lumină în ochi.

— Din întîmplare, azi dimineață am fost ocupată. Am fost cu Jazz.

Expresia i se schimbă, îmblînzită cumva. Dacă am fost cu Jazz însemna că încă făceam eforturi pentru nuntă.

— Şi?

— Şi voi fi ocupată şi mîine dimineaţă.

Căutînd material pentru rochia de mireasă şi, dacă va fi posibil, întîlnindu-mă cu Monica Stevens.

— Nu asta am vrut să spun.

— Dar atît sînt eu dispusă să-ţi spun ţie.

În tot acest timp, am stat unul în faţa celuilalt, ca soldaţi inamici, el în camera de zi, în timp ce eu rămăsesem în sufragerie, la cîţiva metri distanţă. Dar tot nu era destul de departe pentru că încă simţeam atracţia dintre noi şi căldura din privirea lui, ceea ce însemna că se gîndea să facem dragoste. Aş fi fost foarte fericită să-i cedez. În ciuda tuturor divergenţelor nerezolvate dintre noi, îl doream.

Tentaţia de a mă duce în braţele lui şi de a uita era puternică. Mă cunosc. Ştiu cît de patetic de slabă sînt cînd e vorba de Wyatt, aşa că mi-am ferit privirea. Lumina roşie care pîlpîia pe unitatea telefonului fix mi-a atras atenţia şi, automat, am mers şi am apăsat butonul ca să aud mesajul.

— *Ştiu că eşti singură.*

Şoapta abia dacă se auzea, dar mi-a răscolit toate terminaţiile nervoase şi mi-a ridicat părul. Am sărit în spate, de parcă atinsesem un şarpe.

— Ce este? întrebă Wyatt, ajuns brusc lîngă mine,

sprijinindu-mă cu o mișcare fermă. De unde stătuse, nu auzise mesajul.

Primul impuls, a fost să nu-i spun. Nu după ce mă acuzase că îl sun pentru orice lucru mărunt ce-mi vine în minte. Mîndria rănită poate determina oamenii să facă gesturi prosteşti. Cu toate astea, cînd sînt speriată, mîndria poate să meargă să se spînzure iar povestea cu oamenii care mă urmăreau mă speriase.

Am arătat cu degetul robotul telefonic.

Wyatt apăsă butonul de replay şi se auzi, iarăşi, şoapta:

— *Ştiu că eşti singură.*

Expresia de pe faţa lui deveni dură şi de nepătruns. Fără o vorbă, se întoarse în camera de zi, ridică telecomanda şi închise televizorul. Apoi se întoarse lîngă telefon şi puse mesajul încă o dată.

— *Ştiu că eşti singură.*

Ecranul micuţ afişă data şi ora mesajului, ca şi numele şi identitatea apelantului. Mesajul fusese lăsat de persoana din Denver, la 12:04, azi noapte.

Wyatt accesă identitatea apelantului. Cînd aceeaşi persoană sună de mai multe ori, aparatul afişează numărul total de apeluri de la acel număr. Nebuna din Denver sunase de patruzeci şi şapte de ori, ultima oară la 3:27 dimineaţa.

— De cînd durează chestia asta? întrebă, cu buzele strînse, în timp ce îşi scotea telefonul de la centură.

— Ştii de cînd. La al doilea apel ai răspuns chiar tu,

vinerea trecută, după ce am ajuns acasă de la spital, în timp ce mîncam pizza.

Wyatt dădu din cap în timp ce forma un număr pe telefonul lui.

— Foster, aici e Bloodsworth, spuse, încă ţinîndu-mă lîngă el cu mîna liberă petrecută în jurul meu. Am o situaţie. Cineva a sunat-o pe Blair de patruzeci şi şapte de ori, începînd de vineri. Se opri şi se uită la mine. Sau ai şters jurnalul de cînd ai ajuns acasă?

Am dat din cap. Ştersul jurnalului telefonic era ultima mea grijă.

— Bine. De patruzeci şi şapte de ori. Noaptea trecută, apelantul a lăsat un mesaj care mă face să cred că locuinţa lui Blair e supravegheată.

— Supravegheată? am spus, complet iritată de gînd. Sfinte!

Wyatt mă strînse mai tare lîngă el, pentru a mă calma sau ca să nu vorbesc prea tare. Alegeţi. Eu am preferat dorinţa de a mă calma.

— Jurnalul arată un număr din Denver, Colorado, ceea ce mă face să cred că e vorba de o cartelă, continuă el. Putem urmări aceste numere? Aşa gîndeam şi eu. La naiba. Bine. Ascultă o clipă, apoi privi aparatul meu telefonic. E digital. Bine. Îl aduc.

Închise celularul şi îl puse înapoi la centură, apoi deconectă aparatul meu telefonic de la toate prizele şi înfăşură firele în jurul unităţii ca să ţină fixat receptorul.

— Îmi arestezi telefonul? am întrebat.

— Da. La naiba, aş fi vrut să fi spus ceva pînă acum. Ei, asta a pus capac.

— Scuză-mă! m-am răţoit, indignată. Cred că te-am sunat prima oară cînd ea a spus ceva. Îţi aminteşti duminica trecută şi femeia care mi-a şoptit: *Păcat că am ratat*? Ai spus ceva cum că ar fi o farsă. Cît despre celelate apeluri, cred că au fost noaptea trecută, pentru că n-am văzut nimic afişat la identitatea apelantului şi nici nu a existat un mesaj pînă acum. Azi noapte, după al patrulea apel, am închis soneria la toate unităţile.

Se întoarse să mă privească.

— Vrei să spui că e aceeaşi voce ca la primul apel?

— Da, exact, am spus pe un ton beligerant. Da, ştiu că e o şoaptă. Şi data trecută şoptise. Nu, nu pot fi sută la sută sigură, dar sînt nouăzeci şi nouă convinsă că e aceeaşi voce şi, da, cred că e o femeie! Poftim! Matură şi rezonabilă. Aşa sînt eu.

— Şi nu doar asta, am continuat, dacă tot mă pornisem. O femeie m-a urmărit! Poftim verificare, locotenente! O femeie a încercat să mă calce cu maşina în parcarea de la mall, o femeie mă hărţuieşte cu telefoane, care sînt şansele ca *trei femei diferite* să aibă, dintr-o dată, ceva împotriva mea? Nu prea mari, nu? Doamne, crezi că poate fi *aceeaşi femeie?*

Cineva ar putea adăuga „sarcastică" la lista cu trăsăturile mele.

— Se poate, spuse Wyatt sumbru. Pe cine ai călcat pe nervi de data asta?

CAPITOLUL XVII

— Altcineva în afară de tine? am întrebat suav.

— În caz că n-ai verificat în ultima vreme, nu sunt femeie. Şi a dovedit-o. M-a prins cu mîna liberă, încă ţinînd telefonul în cealaltă. Mă aşteptam să mă sărute şi eram pregătită să muşc, ceva ce n-am mai făcut de cînd m-a dus mama prima oară la dentist. Asta dacă nu punem la socoteală muşcătura... nu contează. Probabil că mi s-a citit pe faţă intenţia, pentru că Wyatt începu să rîdă şi mă trase cu totul lîngă el. I-am simţit erecţia.

M-am tras din mîna lui, privindu-l fix, cu gura căscată de uimire.

— Nu pot crede! Tocmai ai aflat că cineva mă urmăreşte şi te-ai excitat? Asta e perversitate!

El ridică din umăr.

— E criza asta micuţă cînd te enervezi. Mă înnebuneşte de fiecare dată.

— Nu fac nicio criză! am ţipat. Sunt furioasă pe bună dreptate!

— Îmi plac crizele mult mai mult decît privirile de parcă te-aş fi plesnit. Acum, ascultă.

Nu aveam chef să „ascult". Cu paşi mari, am intrat în camera de zi şi m-am aşezat pe unul dintre scaune, ca el să nu se poată aşeza lîngă mine.

Wyatt puse telefonul pe măsuţa pentru cafea şi se aplecă prinzînd braţele scaunului cu mîinile, ţintuindumă în loc. Privirea îi strălucea.

— Blair, o să mă asculţi. Îmi cer, sincer, scuze. Eşti tu multe, dar nu eşti paranoică. Trebuia să te fi ascultat şi să fi pus lucrurile cap la cap.

Mi-am strîns buzele, aşteptînd urmarea comentariului. Dacă ar fi avut toate detaliile, ar fi pus lucrurile cap la cap mai devreme. Dar nu a mai spus nimic. Wyatt nu simte nevoia să afirme ceva evident, aşa cum, deseori, mi se întîmplă mie.

— Cu astea fiind zise, continuă, există posibilitatea ca această ţîcnită să-ţi supravegheze apartamentul. Altfel, de unde să fi ştiut că noaptea trecută erai singură? De obicei sîntem împreună.

— N-am văzut nicio maşină suspectă în drum spre casă.

— Ştii ce conduce fiecare din complexul ăsta de apartamente? Nu cred. Dacă te-ar fi ameninţat nu te-aş lăsa singură, dar s-a oprit la limită.

— Nu crezi că încercarea de a mă lovi cu maşina e o ameninţare?

— Acea persoană conducea un Buick crem, nu un Chevrolet alb. Nu exclud cu totul posibilitatea unui

scenariu, dar e foarte posibil ca acela să fi fost un incident separat şi pînă cînd nu va apare o dovadă că şoferul Buick-ului este acelaşi cu cel al Chevrolet-ului, îl voi considera un incident separat. Apelurile de hărţuire sunt infracţiuni de gradul doi şi dacă îl găsesc pe cel care a sunat, poţi depune plîngere. Dar pînă atunci...

— Ce spui este că nu pare destul de serios ca să fie în atenţia poliţiei.

— Tu ai toată atenţia mea, spuse. Nu tratez asta superficial. Vreau să-ţi iei nişte haine şi să mergi acasă cu mine. Nu are rost să fi hărţuită şi sîcîită cînd nu e cazul.

— Dar aş putea să-mi schimb numărul şi să-l trec la secret.

— Oricum te vei muta cînd ne vom căsători. De ce nu de acum?

Pentru că nu sunt sigură că ne vom căsători. Scuza pentru că nu mă crezuse în legătură cu femeia care mă urmărea şi presupusa mea paranoia erau satisfăcătoare, dar nu aveau legătură cu celelalte probleme.

— Pentru că, am spus. Poftim. Scurt şi la obiect.

El se îndreptă de spate. Părea teribil de iritat, avînd în vedere că eu eram partea vătămată.

Pentru un minut, am crezut că va insista, dar a preferat să nu mă contrazică şi a schimbat subiectul.

— Îţi duc telefonul la secţie. Poate unul dintre tehnicieni scoate ceva de pe înregistrare, poate un zgo-

mot în fundal sau, poate, îmbunătăţeşte calitatea audio a vocii. Nu răspunde la telefon decît dacă sînt eu. De fapt, deschide celularul. Te voi suna pe el. Dacă vine cineva în vizită, nu deschide uşa. Sună la 911. Ai priceput?

— Am priceput.

— Există posibilitatea să nu te supravegheze nimeni, ci doar să treacă să verifice dacă maşina ta e aici, aşa că o voi lua eu şi voi lăsa camioneta parcată în faţă.

— De unde ar putea şti că avem o relaţie dacă nu m-ar urmări?

— Dacă ştie unde lucrezi, atunci mi-a văzut camioneta parcată la *Great Bods* în serile cînd închizi. E un vehicul care iese în evidenţă. Ar fi putut să ne urmărească pe amîndoi pînă aici.

Brusc, am realizat ceva şi n-am mai avut aer.

— Ea mi-a zgîriat maşina!

— Probabil. Rapiditatea cu care m-a aprobat îmi spunea că deja se gîndise la asta.

— Ăsta e vandalism! Sper că măcar asta e infracţiune de grad A. Eram un pic bosumflată că reprezentam numai un grad B.

— Infracţiune de gradul unu, mă corectă. Şi da, aşa este. *Dacă* această persoană chiar a comis infracţiunea, sau a pus pe altcineva să o comită.

— Da, da, ştiu, am spus repede. nevinovat pînă la proba contară şi toate prostiile astea. Fundul meu.

Wyatt rîse scurt şi se aplecă să ia telefonul de pe măsuţa de cafea.

— Sunt impresionat de simţul tău de dreptate. Şi îţi ador fundul.

Asta o ştiam deja.

Am făcut schimb de chei sau, mai bine spus, Wyatt le-a schimbat între ele. Eu i-am dat cheia de rezervă de la Mercedes, care nu era pe un port-chei, în timp ce cheia de la Avalanche trebuia scoasă de pe inel, cea de rezervă fiind la el acasă. I-am atras atenţia, cîndva, că nu era bine ca rezervele să fie acasă, în cazul în care pierdea originalele, la care el a răspuns cu îngîmfare că nu-şi pierde niciodată cheile.

— Am închis cu cheia uşa de la intrare, spuse în timp ce ieşea pe uşa laterală. Nu uita să pui alarma.

— N-o să uit.

— E deja tîrziu şi nu am aici haine pentru mîine, aşa că nu mă întorc în seara asta decît în cazul că vezi sau auzi ceva, dar dacă se întîmplă sună la 911 înainte de mă suna pe mine. Priceput?

— Wyatt.

— Sună la 911 pe linia cu prefix ca să vadă adresa şi foloseşte celularul ca să mă suni pe mine.

— Wyatt! am spus tot mai iritată cu fiecare vorbă care îi ieşea pe gură.

Se opri și se întoarse.

— Da?

— Alo, expert în telefoane aici! Am crescut cu unul atașat de ureche. Și știu să folosesc serviciul de urgențe. Cred că mă descurc.

— Alo, polițist aici, răspunse el, imitîndu-mi tonul. Eu le spun oamenilor ce să facă. E meseria mea.

— Minunat, am bombănit. Te transformi în mine.

El rînji, mă apucă de după gît și mă trase aproape, pentru un sărut rapid și înfometat. N-am avut timp să mușc.

— Trei chestii, spuse. Pentru luare aminte.

— Ce?

— Unu: nu doar toanele tale mă excită. Deocamdată, orice legat de tine are efect.

Nu m-am uitat la pantalonii lui, deși aș fi vrut.

— Doi: nu credeam că se va petrece, dar ador noua tunsoare. Ești drăguță foc.

Mi-am atins părul involuntar. Observase!

— Și trei...

Am așteptat, aproape pierzîndu-mi răsuflarea.

— Încă îmi ești datoare cu o partidă de sex oral.

Am verificat de două ori fiecare ușă și fereastră și m-am asigurat că am pus alarma. Am tras draperiile peste ușile duble dintre sufragerie și veranda acoperită.

Mica mea curte din spate avea un gard de aproape doi metri şi o poartă ce putea fi deschisă numai din interior, dar gardul nu era insurmontabil. Zidul era pentru intimitate, nu pentru protecţie.

Dacă ar fi fost să pătrund eu prin efracţie undeva, aş fi ales partea din spate, ca şansele de a fi observată să fie minime. Cu asta în minte, am aprins luminile care împodobeau pomii şi pe cele de pe verandă. Apoi am aprins-o şi pe cea de deasupra uşii din lateral. M-am simţit un pic exagerată aprinzînd luminile ca pentru Crăciun, dar nu voiam ca vreo intrare să fie în întuneric.

Pe cît eram de obosită, pe atît eram şi de agitată. Şi mai trebuia să mă gîndesc la Wyatt, să-mi dau seama ce se rezolvase în seara asta şi ce nu, dar să şi fiu atentă la o nebună într-un Malibu. Nu ştiam dacă pot fi, în acelaşi timp, super vigilentă şi pertinentă în privinţa problemelor. Cred că nu.

Am făcut un compromis rămînînd trează fără să mă uit la televizor şi fără să-mi pun căştile iPad-ului ca să pot auzi orice zgomot neobişnuit. M-am apucat să fac treburi normale care nu aveau nevoie de concentrare. Am scos hainele pe care uma să le port în ziua următoare. Am scos din debara pantofii cei noi şi i-am mai probat încă o dată. Erau la fel grozavi cum fuseseră şi cu o joi în urmă, cînd îi cumpărasem. Am făcut cîţiva paşi, să mă asigur că sînt confortabili. Erau. Mă aflam în Raiul pantofilor.

Asta mi-a amintit de cizmele albastre de la Zappos. Ar fi trebuit să fi ajuns, dar coletele erau lăsate afară, la uşă şi nu fusese nimic acolo. Cred că un curier recent angajat ar fi putut să le lase şi pe verandă, dar, în acest caz, le-ar fi adus Wyatt în casă. Deci nu fuseseră livrate.

Purtam, încă, geanta de vară şi era timpul să fie schimbată cu una de toamnă, aşa că mi-am luat geanta de la parter, am dus-o sus şi am golit-o pe pat. Chitanţele lui Jazz, de la Sticks and Stones, mi-au atras, bineînţeles, atenţia. M-am uitat din nou peste ele, foaie cu foaie. O parte din mine, era indignată de Monica Stevens, dar o altă parte o admira. Îţi trebuia curaj să supraevaluezi obiectele atît de mult.

Am pus totul într-o geantă din piele iar geanta de vară am aşezat-o pe raftul de sus, în debara. Apoi am verificat ecranul aparatului fără fir de la etaj, să văd dacă mai apăreau apeluri din Denver. Nimic.

În cele din urmă, nu am mai reuşit să mă gîndesc la lucruri obişnuite şi pentru că începusem să casc, m-am băgat în pat. De îndată ce am făcut asta, bineînţeles că n-am reuşit să adorm. Orice sunet părea ciudat, chiar şi cele familiare.

M-am dat jos, am aprins luminile şi am coborît în bucătărie, unde am ales cel mai mare cuţit pe care l-am găsit. Liniştită de armă, oricum era mai bună decît nimic, am urcat iarăşi. Cinci minute mai tîrziu, eram din

nou la parter, scotocind în debaraua de sub scări, de unde am scos umbrela uriaşă, achiziţionată, parcă, din Mary Poppins. Închisă, părea foarte solidă. Mi-am imaginat că putea ţine la distanţă o nebună în timp ce o tăiam cu uriaşul cuţit de bucătărie. Cu umbrela odihnind pe pat şi cuţitul pe noptieră, mă simţeam cît se putea de pregătită. Mai rămînea să cumpăr o puşcă.

Am stins luminile, m-am întins pe pat şi, imediat, m-am ridicat. Nu va avea efect. M-am dat jos şi am aprins luminile din hol şi de pe scări. În acest fel, aveam lumină, dar nu bătea direct spre mine, plus că aş fi văzut umbra oricui ar fi încercat să intre pe uşa dormitorului, fără ca eu să fiu văzută. Un plan bun.

În timp ce adormeam, m-am întrebat de ce nu am o puşcă. Femeie singură, locuind singură. Posesia unei puşti avea sens. Fiecare femeie singură are nevoie de o puşcă.

M-am trezit, o oră mai tîrziu şi m-am răsucit să privesc ceasul. Două şi un sfert. Era linişte peste tot. Am verificat, din nou, telefonul. Nu sunase nimeni.

M-am gîndit că ar fi trebuit să mă duc la părinţii mei. Sau la Siana. Măcar acolo aş fi putut dormi. Mîine voi fi extenuată.

Am aţipit şi m-am trezit puţin după ora trei. În lumină, nu se vedea silueta nici unei nebune. N-am mai verificat telefonul. La ora asta nu-mi mai păsa dacă

cineva dus cu capul a sunt. Pe jumătate adormită, am încercat să mă aşez mai confortabil în pat. Cu genunchiul am lovit umbrela. Mi-era cald şi incomodă poziţia iar lumina intermitentă era agasantă.

Lumină intermitentă? O pană de curent m-ar fi adus în pragul nebuniei.

Am deschis ochii şi am privit spre hol, unde lumina părea constantă. Cu toate astea, lumina din dormitorul meu licărea enervant.

Doar că nu lăsasem lumina aprinsă în dormitor. M-am ridicat în capul oaselor şi am privit spre fereastră. Dincolo de draperiile trase, dansau lumini roşii.

De undeva, de jos, s-a auzit un zgomot puternic, ca şi cînd ceva ar fi spart ferestrele şi alarma a început să sune cu precauţie, avertizînd că va erupe într-un sunet asurzitor. „Rahat!". Am sărit din pat, apucînd umbrela şi cuţitul şi am dat buzna în hol, doar ca să dau înapoi din cauza căldurii şi a scînteilor care mă întîmpinaseră.

— Rahat, am spus iarăşi, retrăgîndu-mă în dormitor şi trîntind uşa în faţa valului de căldură şi fum.

Am apucat telefonul şi am format 911, dar nu s-a petrecut nimic. Serviciul nu mai era disponibil. Ce mai plan! Trebuia să ies de aici! Nu aveam intanţia să fiu arsă de vie. Am înşfăcat celularul şi am format 911 în timp ce fugeam spre fereastra din faţă.

— 911. Care e natura urgenţei dumneavoastră?

— Casa mea e în flăcări! am ţipat La naiba! Întreaga parte din faţă a clădirii era în flăcări. Adresa este trei-unu-şapte, Bacon Hill!

Am fugit spre cealaltă fereastră, cea care dădea spre verandă. Flăcările mîncau, deja, din acoperişul înclinat. La naiba!

— Am trimis un echipaj spre dumneavoastră, spuse operatoarea, calmă. Mai este cineva în casă?

— Nu, sînt singură, dar e un complex şi sînt patru apartamente în clădire. Căldura şi flăcările creşteau într-un ritm alarmant şi toate ferestrele erau blocate de foc. Nu puteam coborî să ies pe uşile duble din spate, pentru că orice fusese aruncat prin ferestre aprinsese întreaga cameră de zi iar scările sfîrşiseră la uşa din faţă.

Al doilea dormitor! Ferestrele de acolo dădeau spre spatele clădirii care era protejat de gard.

— Puteţi ieşi afară ca să direcţionaţi echipajul spre clădirea corectă?

— Mă aflu la etaj şi tot parterul e în flăcări, dar voi încerca, am spus tuşind din cauza fumului. Mă duc la fereastră. La revedere.

— Vă rog, rămîneţi la telefon, spuse operatoarea rapid.

— Poate nu aţi înţeles, am ţipat. Voi ieşi pe fereastră. Nu pot face asta şi să vorbesc la telefon în acelaşi timp.

Echipajul de pompieri va reuşi să localizeze clădirea, bine mersi. Spuneţi-le să se uite după cea pe ferestrele căreia ies flăcări!

Am închis telefonul şi l-am pus în geantă, apoi am intrat în baie şi am udat un prosop pe care mi l-am legat peste gură şi nas, apoi mi-am înfăşurat capul cu un altul.

Toţi experţii recomandă să nu-ţi faci probleme pentru geantă sau altele, doar să ieşi, pentru că ai numai cîteva secunde la dispoziţie. Nu i-am ascultat. Nu am luat doar geanta, în care erau portofelul, mobilul şi chitanţele lui Jazz de la Sticks and Stoes, chitanţe care păreau extrem de importante, am mai apucat şi cuţitul şi l-am pus în geantă. Plănuiam ca atunci cînd voi ieşi din această capcană mortală, să mă uit după o nebună cu un Malibu alb şi să îi iau gîtul.

Am reuşit să ajung la uşa dormitorului, de unde m-am întors şi am plonjat spre debara. Am apucat pantofii pentru nuntă şi i-am îndesat şi pe ei în geantă. După aceea, desculţă, am deschis uşa dormitorului. Cu un vîjîit infernal, flăcările din camera de zi păreau să se năpustească în sus, pe scări. Scîntei dansau în aer şi un fum negru întuneca, deja, holul. Cu toate astea, ştiam exact unde mă aflu şi unde este uşa celuilalt dormitor. M-am lăsat în patru labe, cu baretele genţii pe umăr, şi m-am tîrît cît am putut de repede spre capătul holului. Focul îmi ardea ochii ca în iad, aşa că i-am închis.

Oricum nu vedeam pe unde merg. Am ştiut din instinct cînd am ajuns la uşa dormitorului şi m-am ridicat în genunchi să caut clanţa. Am găsit-o şi am împins, apoi am simţit aerul relativ curat din dormitor.

Relativ curat. Fumul năvălea pe uşa deschisă şi m-am grăbit să o închid, tuşind, în timp ce rotocoalele întunecate se strecurau pe sub marginile prosopului ud şi prin ţesătură. Bine că nu era atît de dens încît să nu văd silueta luminată a ferestrei. M-am tîrît spre ea, am dat perdelele la o parte şi am tras zăvoarele. „La naiba!" am blestemat cînd unul dintre el nu a cedat. Nu aveam de gînd să mă las arsă de vie de nebună.

Mi-am dat geanta jos de pe umăr, am băgat mîna în ea şi, ca prin minune, nu m-am tăiat în lama cuţitului. L-am apucat de mîner şi am început să lovesc zăvorul încăpăţînat.

De la parter auzeam cum se sparg alte geamuri din cauza căldurii. Am lovit mai tare şi zăvorul a început să cedeze. Încă două lovituri şi s-a deschis.

Încercînd să respir, tuşind, am deschis larg ferestrele duble şi m-am aplecat peste pervaz, încercînd să stau sub fumul care ieşea din cameră şi să respir aer curat. Plămînii mă ardeau în ciuda prosopului ud care-mi proteja gura şi nasul.

Am auzit sirene. Putea fi alarma mea care încă suna. Poate alarma vecinilor se oprise. Poate ajunsese

echipajul de pompieri. Nu-mi dădeam seama, dar nu aveam de gînd să aştept.

Am dat la o parte pătura de pe patul cu două saltele şi am tras cearşafurile cu atîta putere că am ridicat şi una dintre saltele. Mişcîndu-mă cîte de repede puteam, am înnodat unul dintre aşternuri de piciorul patului, apoi am legat şi celălalt cearşaf de capătul primului şi sfoara astfel improvizată ajungea la fereastră şi în jos, peste pervaz.

Nu m-am oprit să văd dacă funia e destul de lungă. Mi-am aruncat geanta peste geam şi, apucînd materialul, am coborît.

E ciudat cum funcţionează corpul uman. Nu m-am gîndit la cum voi ieşi pe fereastră, dar corpul a ştiut ce trebuie să facă de la exerciţiile de gimnastică. Mai întîi am coborît picioarele, apoi, în mod automat am apucat pervazul şi m-am răsucit ca să fiu cu faţa spre clădire şi mi-am sprijinit tălpile de perete.

Ţinînd cu putere cearşaful am început să mă las în jos, punînd mînă peste mînă, în timp ce picioarele mergeau pe perete. La un moment dat, am ajuns la capătul cearşafului şi al peretelui. Am rămas atîrnată un minut şi m-am panicat. Spre stînga, flăcările şerpuiau prin fereastra bucătăriei. Dormitorul pentru oaspeţi era construit în afara parterului, podeaua sa fiind copertina verandei. Nu mai aveam perete pe care să merg şi sub mine era un gol de doi metri jumătate.

Fusesem la înălţimi mai mari cînd eram în vîrful piramidei majoretelor. Şi, corectaţi-mă dacă greşesc, aveam 1.60 înălţime. Cu braţele întinse deasupra capului ajungeam la doi metri. Ceea ce însemna că mai aveam aproximativ jumătate de metru pînă la pămînt, nu?

Nu am făcut aceste socoteli atîrnînd acolo. Doar am gîndit privind în jos: Cît de departe poate fi? şi mi-am lăsat picioarele să atîrne. Cînd braţele au fost perfect întinse, am dat drumul cearşafului.

Cred că era ceva mai mult decît estimasem.

Am aterizat cu genunchii flexaţi, aşa cum fusesem antrenată iar iarba jilavă a preluat o parte din impact, apoi m-am rostogolit.

M-am ridicat în genunchi şi am privit spectacolul din faţa mea. Scînteile fulgerau prin aer ca artificiile. Focul vuia ca şi cînd ar fi fost un organism viu. Nu mai auzisem un foc pînă atunci, nici nu fusesem vreodată în aproprierea unei clădiri arzînd, dar e acest... acest fenomen în sine, ceva cu o nouă identitate. Pentru moment, arzînd, trăia şi va muri fără luptă.

Încă eram prinsă în curtea micuţă cu gard, cu flăcările care îmi devorau locuinţa, înnegrind pereţii ce ameninţau să se prăbuşească. Am aruncat o privire în jur şi am localizat geanta, dar de data asta mi-am pus baretele în diagonală, peste piept. Apoi am fugit spre

poartă. Am deschis zăvorul, am împins şi nu s-a întîmplat nimic. Nu se urnea.

Nemernico! am ţipat cu glas răguşit, cumplit de furioasă. Lasă cuţitul. Dacă pun mîna pe idioata nebună, nu voi avea nevoie de nimic tăios. O voi ucide cu mîinile goale. Îi voi sfîşia gîtul cu dinţii. Îi voi da foc la păr şi voi face bezele la el.

Nu, staţi. Ar fi un miros scîrbos. Uitaţi de bezele.

După ce am coborît pe fereastra de la etaj, un zid de doi metri nu-mi va sta în cale. M-am prins de marginea zidului şi m-am legănat destul cît să ajung cu piciorul drept sus, apoi m-am împins peste gard, am rotit piciorul stîng şi am sărit pe pămînt.

Peste tot licăreau lumini roşii. Oameni în costume galbene se mişcau cu scopuri precise, întinzînd furtunuri groase şi ataşîndu-le la pompe şi hidrante. Alţi oameni în haine de casă ieşeau în stradă, unii cu pantalonii traşi în grabă peste pijamale, în timp ce focul şi luminile roşii aruncau umbre şi forme ciudate peste ei. Un pompier m-a apucat de braţ şi a ţipat ceva, dar nu l-am înţeles pentru că maşinile cu apă făceau, la rîndul lor, îngrozitor de mult zgomot adăugat la mugetului flăcărilor şi sirenelor de la ambulanţele care se grăbeau spre noi.

Cred că mă întreba dacă sînt rănită, aşa că am ţipat:

— Sînt bine! Acela e apartamentul meu! şi am arătat spre el.

Cu o mînă, pompierul m-a săltat de pe pămînt şi m-a dus departe de foc, de avalanşa de scîntei şi geamuri care explodau, departe de şuvoaiele de apă, departe de linii electrice topite. Nu mi-a dat drumul decît atunci cînd am fost în siguranţă, pe cealaltă parte a străzii.

Încă mai aveam prosopul ud legat peste nas şi gură. Pe celălalt îl pierdusem undeva între sărituri şi rostogoliri. Am dat prosopul la o parte, m-am lăsat pe genunchi şi am tras aer în piept, pe cît de adînc puteam, tuşind şi înnecîndu-mă în acelaşi timp. Cînd tusea s-a mai domolit şi am reuşit să stau în picioare, mi-am făcut loc prin mulţimea de oameni, împingînd cînd era cazul, strecurîndu-mă şi cu ochii în patru după o nebună care, evident, trebuia să fie îmbrăcată cu haine de stradă în loc de pijama sau cămaşă de noapte.

CAPITOLUL XVIII

Wyatt!

Numele lui mi-a venit în gînd şi m-am oprit din căutare ca să scot telefonul din geantă. De data asta, mi-am tăiat degetul în cuţit. Mormăind, am pus cuţitul într-un buzunar al genţii, cu lama în jos. De ce nu m-am gîndit la asta înainte? A, da. Fusesem ocupată să scap dintr-o clădire în flăcări. Am vîrît degetul în gură. Cînd l-am scos ca să-l examinez, pe deget era numai o dungă roşie, subţire cît un fir de păr. Nimic de nesuportat.

Am găsit telefonul şi cînd l-am deschis, pe ecran mi-a apărut un mesaj. Aveam patru apeluri nepreluate. Erau, probabil, de la Wyatt pentru că fie cineva recunoscuse adresa şi îl anunţase, fie adormise cu radioul poliţiei alături. I-am format numărul.

— Blair! ţipă furios, în semn de salut. De ce nu răspunzi la blestematul de telefon?

— Nu l-am auzit sunînd! am ţipat la rîndul meu. Vocea îmi era aşa de răguşită că nici eu nu am recunoscut-o. O casă în flăcări şi sirenele alarmelor fac

mult zgomot, ştii tu! Ş-apoi, am fost ocupată să cobor pe fereastra de la etaj.

— Dumnezeule mare! spuse el, părînd şocat. Eşti rănită?

— Nu, sînt bine. Dar apartamentul meu a decedat. Am privit peste drum la scena distrugerii şi, brusc, am mai realizat ceva. O, nu! Camioneta ta!

— Dă-o în acolo, sînt asigurat. Eşti sigură că te simţi bine?

— Sînt sigură. Am înţeles de ce insista. Cu recenta mea istorie, fără îndoială că se aştepta să fiu în stare critică. În afară de o tăietură la deget de la cuţitul din geantă, nu cred că am alte răni.

— Găseşte un ofiţer de poliţie şi stai lipită de el, comandă el. Aproape că am ajuns. Încă cinci minute, cel mult. Pun pariu că nu a fost un accident şi cine te urmăreşte e chiar în spatele tău.

Uimită, m-am întors şi am dat nas în nas cu un domn în vîrstă care stătea în spatele meu privind incendiul cu ochii măriţi de oroare şi interes. Sări şi el în spate, surprins.

— De asta am cuţitul, am spus, invadată iarăşi de furie. Cînd o voi găsi pe nemernică... Ochii domnului se măriră şi mai mult în timp ce se tot dădea mai în spate.

— Blair, lasă cuţitul şi fă ce-ţi spun, se răsti Wyatt. E un ordin.

— N-ai fost în focul ăla, am început să mă apăr, dar liniștea de la celălalt capăt al firului îmi spunea că el închisese deja.

Aiurea! Voiam să fiu față în față cu ea. Am închis telefonul, l-am lăsat să cadă în geantă și mi-am reluat drumul prin mulțimea de privitori, cu ochii la hainele lor, nu la fețe. Bărbații erau excluși din start. S-ar putea ea să nu fie aici. Se poate să fi plecat imediat după ce a aruncat bomba incendiară sau orice o fi aruncat pe fereastră, dar am citit că, deseori, ucigașii și incendiatorii rămîn la locul faptei, amestecați în mulțimea de privitori, ca să se bucure de efectul crimei.

Cineva mă atinse pe braț și m-am întors. În fața mea stătea ofițerul DeMarius Washington. Am fost colegi de școală, așa că ne știam de mult.

— Blair, ești bine? întrebă el. Chipul lui întunecat era tensionat sub șapca de baseball.

— Sînt bine, am spus pentru a mia oară în acea noapte, cu toate că vocea îmi răgușea tot mai mult.

— Vino cu mine, spuse, luîndu-mă de braț și privind continuu în jur. Probabil Wyatt anunțase prin radio că sînt în pericol. Am cedat cu un oftat. Puteam să caut nebuna și cu DeMarius lîngă mine, pentru că, în mod sigur, mă va împiedica să o strîng de gît. Polițiștii sînt ciudați din punctul ăsta de vedere.

Mă duse departe de mulțime, spre o mașină de patrulare. Încercam să pășesc cu grijă din cauza resturilor de pe asfalt, eu fiind desculță, dar cu el trăgîndu-

mă de mînă nu prea avem de ales. Talpa stîngă călcă pe ceva ascuţi şi am ţipat de durere. DeMarius se întoarse. Mîna i se îndreptă spre armă în timp ce privea în jur, căutînd pericolul.

— Ce s-a întîmplat? Era nevoit să ţipe din cauza gălăgiei.

— Am călcat pe ceva.

El privi în jos şi observă pentru prima oară picioarele mele goale.

— La naiba, spuse, nu foarte profesional din partea lui, dar cum am precizat, ne cunoşteam de multă vreme. De cînd aveam şase ani. Am mai făcut un pas şi am scîncit din nou, de îndată ce piciorul stîng a atins pămîntul. Susţinută de mîna lui, am răsucit talpa ca să mă uit la ea. Nu puteam decît să văd că era neagră. Dumnezeu ştie în ce călcasem.

— Ţine-te de mine, spuse DeMarius şi aproape mă cără pînă la maşina de poliţie. Deschizînd una dintre portierele din spate, mă aşeză banchetă, cu picioarele afară apoi scoase lanterna şi se lăsă pe vine.

La lumină talpa mea era roşie şi udă. Un ciob mi se înfipsese în podul piciorului.

— Aduc trusa de prim ajutor, spuse. Nu te mişca.

Reveni cu trusa dar şi cu o pătură pe care mi-o puse pe umeri. Nu realizasem că mi-e frig. Cînd te lupţi pentru viaţa ta, sîngele începe să-ţi clocotească. Acum

că nivelul adrenalinei începea să scadă, începeam să simt răcoarea dimineţii şi pentru prima oară mi-am dat seama că am braţele goale. La fel şi umerii. Nu purtam decît obişnuitul tricou scurt şi pantalonii de pijama care lăsau buricul la vedere. Nu m-aş fi gîndit că o să ajung să scap dintr-o clădire în flăcări, dar nu avusesem timp să-mi schimb hainele. Abia dacă apucasem să-mi salvez pantofii pentru nuntă.

Acum erau singurii pantofi pe care-i aveam.

Am strîns pătura în jurul meu şi m-am întors să mă uit la casa mea în flăcări. Graba de a scăpa fusese prioritară, dar acum realizam că pierdusem tot: hainele, mobila, vesela, aparatele de bucătărie, toate lucrurile mele.

DeMarius fluieră lung. Am ridicat privirea şi l-am văzut făcîndu-i semn unui medic. Am spus:

— E numai o bucăţică de sticlă. Probabil o pot scoate cu unghiile.

— Nu te mişca, spuse el din nou.

A venit medicul DeMaruis a ţinut lanterna în timp ce tipul, care nu era nici Dwayne, nici Dwight, a turnat antiseptic pe talpa mea şi a scos, cu o pensetă, aşchia de sticlă. Puse un leucoplast pe rană şi spuse:

— Acum e bine.

— Mulţumesc, răspunse DeMarius, aplecîndu-se să-mi pună picioarele în maşină. Apoi închise portiera.

Pentru o clipă, am stat acolo, mult prea obosită şi n-am putut decît să mă afund în banchetă, bucuroasă că nu mă aflu în aerul rece, incapabilă, încă, să înţeleg gravitatea incendiului şi urmările lui.

Am privit cum o mică maşină neagră s-a apropiat de intrarea în complexul de apartamente, a oprit la semnul unui poliţist, apoi un chip cunoscut a apărut la geamul portierei. Poliţistul a făcut un pas în spate şi i-a semnalizat că poate trece iar Wyatt l-a depăşit cu mica mea decapotabilă, parcînd-o pe iarbă, la distanţă de foc. Pe cînd el îşi scotea picioarele lungi din maşină, m-am întins spre mînerul portierei ca să ies şi să-l întîmpin. Brusc, nu-mi doream nimic mai mult decît braţele lui în jurul meu.

Degetele mele nu au găsit nici mînerul şi nici altceva.

Mă rog, era o maşină de poliţie. Ideea era ca oricine ar fi fost în spate să nu poată ieşi.

Am ciocănit în geam. DeMarius se întoarse şi mă privi cu sprîncenele ridicate.

— Lasă-mă să ies, am mimat şi am arătat spre Wyatt. El se întoarse şi, jur, o expresie uşurată i se întipări pe chip. Îi făcu semn lui Wyatt, acesta l-a văzut şi pe el şi pe mine, şi omul meu adorat, a înclinat capul înainte de a se întoarce cu spatele.

Gestul m-a lăsat fără vorbe. Înţelegeam, în sfîrşit. Wyatt vorbise cu colegii prin radio şi le spusese să mă

urce într-o mașină de patrulă și să mă țină acolo. Șarpele! Un șarpe desăvîrșit! Cum îndrăznea? Mă rog, umblam desculță, înarmată cu un cuțit de bucătărie, căutînd-o pe măgărița care încercase să mă transforme în scrum, dar era o reacție de înțeles, nu? Una este să întorci celălalt obraz și cu totul alta să-ți incendieze cineva casa. Ce ar trebui să faci? Să întorci cealaltă casă? Nu prea cred.

Am bătut, iarăși, în geam, mai tare. DeMarius nici nu s-a uitat.

— DeMarius Washington! am spus cît mai tăios posibil, avînd în vedere că îmi simțeam gîtul ca un șmirghel. Dacă mă auzise, nu schițase niciun gest, dar făcuse cîțiva pași, depărtîndu-se de mașină și întorcînd spatele.

Furioasă, m-am trîntit la loc pe banchetă și, bombănind, am tras pătura, mai strîns, în jurul meu. M-am gîndit să-l sun pe Wyatt și să-i cer socoteală, dar ar fi însemnat să vorbesc cu el și în clipa asta eram hotărîtă să n-o fac. Nu voi vorbi cu el toată săptămîna.

Nu-mi venea să cred că dăduse ordin să fiu închisă în mașina de poliție. Să mai vorbești de abuzul putere! Dar nu era ilegal? Reținere ilegală. Numai criminalii trebuiau închiși în spatele unei chestii din astea, într-o zonă care, dacă mă gîndeam bine, mirosea a infractori.

Am strîmbat din nas și am ridicat picioarele de pe podea, ținîndu-le în aer. Numai Dumnezeu știe ce fel de

microbi mişunau pe acolo. Oamenii vomită pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, nu-i aşa? Eram destul de sigură că simt şi iz de urină. Şi fecale. Wyatt ştia ce chestii se petrec aici şi tot mă închisese în locul ăsta. Cruzimea gestului mă indignase. Şi aveam de gînd să mă mărit cu acest om care era capabil să pună în pericol sănătatea viitoarei soţii doar pentru că putea profita de situaţie?

Doamne, ce de puncte puteam adăuga la lista lui de păcate.

Pentru că fusesem atît de îngrijorată de lista asta, gîndul că o pot readuce la viaţă aproape că m-a înveselit. Aproape. Situaţia era atît de îngrozitoare că nici măcar lista nu o putea remedia.

Am bătut în geam cu pumnul.

— DeMarius! am ţipat, sau mai bine zis, am gîjîit. Vocea îmi suna îngrozitor. DeMarius! Îţi pregătesc o gogoaşă cu cremă de budincă dacă mă laşi să ies de aici.

Din mişcarea umerilor ştiam că mă auzise.

— Numai pentru tine, am promis, vorbind cît puteam de tare.

Abia dacă întoarse capul, dar i-am văzut privirea îndurerată.

— Te las să alegi: rom, lapte bătut sau caşcaval.

DeMarius rămase nemişcat cîteva secunde, apoi, cu un oftat adînc, veni la uşă. Da! Bucuroasă, am început să mă pregătesc să ies din închisoare care puţea.

Dar el lăsă geamul şi mă privi cu ochi trişti.

— Blair, spuse destul de tare ca să-l aud, oricît aş iubi gogoşile tale, nu le iubesc destul ca să-l contrazic pe locotenent şi să fiu retrogradat. Apoi îmi întoarse spatele, reluîndu-şi poziţia.

La naiba. Meritase să încerc să-l mituiesc, dar nici nu-l puteam învinovăţi că nu cedase.

Nemaiavînd nimic altceva care să-mi distragă atenţia de la lucruri la care nu voiam să mă gîndesc, am aranjat pătura sub mine, m-am aşezat în genunchi şi m-am întors să-mi privesc casa, pe geamul din spate. Pompierii depuneau un efort uriaş să nu lase focul să ajungă la apartamentul vecin, dar ştiam că fumul gros şi apa îl vor deteriora grav. Camioneta lui Wyatt şi maşina alăturată erau pîrjolite, atît de puternică fusese dogoarea. În timp ce eu priveam, zidul din faţă se prăbuşi cu un muget, trimiţînd scîntei în toate părţile, ca artificiile de la Disney World.

Flăcările strălucitoare luminară, brusc, un chip. Un chip de femeie, în mijlocul mulţimii. Purta un hanorac, avea mîinile îndesate în buzunare şi gluga trasă pe cap. Mai întîi am observat blondul pal al părului, apoi i-am privit faţa. Un fior de nelinişte m-a cutremurat. Era ceva vag familiar în legătură cu ea, ca şi cînd aş mai fi văzut-o undeva, dar fără să pot preciza unde.

Însă nu privea la spectacolul creat de foc. Privea fix la maşina de poliţie şi la mine şi, pentru o clipă, pe faţă i se citi triumful.

Era *ea*.

CAPITOLUL XIX

Am început să bat iarăşi în geam, cît de tare puteam, ţipînd:

— DeMarius! Uite-o! Spune-i lui Wyatt! Fă ceva, la naiba! Opreşte-o! De fapt, *încercam* să ţip.

Spatele lui DeMarius rămase întors, cu încăpăţînare şi, cu toate că auzea loviturile din geam, era clar că nu putea auzi nimic din ce spuneam, pentru că vocea aproape că-mi dispăruse. M-am înnecat şi am început să tuşesc violent, forţa spasmului aducîndu-mi lacrimi în ochi.

Asprimea din gît devenise dureroasă. Mă simţeam ca dată cu şmirghel pe dinăuntru, de la rădăcina nasului pînă în plămîni. Mă durea fiecare respiraţie. Probabil, inhalasem mai mult fum decît îmi imaginasem, chiar şi cu prosopul ud pe faţă. Nici ţipatul nu mă ajutase.

Cînd am reuşit să stau dreaptă din nou, m-am uitat după nemernica ce îmi incendiase casa, dar ea dispăruse. Normal că plecase. Dorise să-şi admire opera, să se bucure puţin, dar nu avea de gînd să rămînă prea mult în preajmă.

Pe față începură să-mi curgă lacrimi de furie și durere. Le-am șters cu un gest violent. Nu o voi lăsa pe nemernică să mă facă să plîng.

Am luat telefonul și l-am sunat pe Wyatt.

Pe jumătate, mă așteptam să nu răspundă și asta ar fi intensificat supărarea pe el atît de mult încît nu eram sigură că-mi va trece pînă să depunem actele. Stînd în genunchi pe banchetă, m-am uitat după el, în timp ce ascultam soneria telefonului. Apoi l-am văzut. Mai înalt decît majoritatea bărbaților din jur, cu capul puțin înclinat ascultîndu-l pe șeful pompierilor țipînd ca să acopere zgomotul. L-am văzut luînd telefonul. Probabil îl lăsase pe vibrație, un gest inteligent avînd în vedere gălăgia din jur. Îi mai spuse ceva șefului, verifică cine sună, apoi deschise telefonul și îl puse la o ureche în timp ce o apăsa cu mîna pe cealaltă.

— Mai ai puțină răbdare! zbieră în telefon.

Am deschis gura să explodez la el, să urlu că o lasă să scape și n-am putut scoate niciun sunet. Nici măcar un scîncet.

Am încercat din nou. Nimic. Vocea îmi dispăruse complet. Am început să bat frenetic cu unghiile în microfonul telefonului, încercînd să-l fac să se uite la mine. Nu avea cum să audă din cauza zgomotului. Frustrarea mi-a oferit o clipă de inspirație și am început să dau cu aparatul în geamul portierei.

De luat aminte: telefoanele celulare nu sînt foarte robuste.

Blestemăţia s-a dezmembrat în mîna mea, bateria a căzut, capacul a zburat pe podea, unde, din punctul meu de vedere, putea să rămână o veşnicie, pentru că nu aveam de gînd să pipăi după el. O altă componentă micuţă s-a făcut şi ea nevăzută, una peste alta, fusese un efort inutil.

L-am privit pe Wyatt închizînd telefonul şi punîndu-l înapoi la centură. Nu a privit nici măcar o dată în direcţia mea. Măgarul!

Ce altceva mai aveam în geantă? Cuţitul, normal, dar tăind tapiseria nu aş fi rezolvat nimic şi m-ar şi costa destul pentru sînt destul de sigură că municipalitatea nu trece cu vederea distrugerea unei maşini de poliţie. Cuţitul nu-mi era de folos. Mai era portofelul, carnetul de cecuri, rujul, şerveţele, pixuri, carnetul de programări... Minunat! Acum ajungem undeva. Am rupt o foaie din carnet, am luat un pix şi la lumina nefirească şi pîlpîitoare am scris: SPUNE-I LUI WYATT CĂ CEA CARE MĂ URMĂREŞTE E AICI. AM VĂZUT-O ÎN MULŢIME.

Am lipit biletul de geam, apoi am început din nou să bat, frenetic. Şi am bătut, şi am bătut insă DeMarius, fir-ar el de încăpăţînat, refuza să se întoarcă şi să se uite la mine.

Mîna începea să mă doară. Dacă nu mi-ar fi fost teamă de o altă contuzie, aş fi dat cu capul de geam. Deja mă simţeam ca şi cînd aş fi lovit un perete. Dacă aş fi fost încălţată, aş fi dat cu picioarele în sticlă. Erau o mulţime de „dacă" şi toţi împotriva mea.

Am pus biletul jos şi am început să zgîlţîi grilajul ce separa partea din faţă a maşinii de partea din spate, care îi proteja pe poliţişti. Nu era făcut să se mişte, altfel o mulţime de oameni, mai puternici decît mine l-ar fi scos deja. Efort inutil.

Nu puteam face nimic. Am pus iarăşi biletul pe geam, am pus fruntea peste el, am închis ochii şi am aşteptat. În cele din urmă, cineva mă va lăsa să ies şi vor afla toţi ce idioţi erau.

La cîtă atenţie mi se dădea, nebuna putea veni pe cealaltă parte a maşinii de poliţie şi să tragă în mine prin fereastră. L

La acest gînd, m-am ridicat şi m-am uitat în jur, dar nu se vedea nimeni.

Mi-am amintit că în geantă pusesem şi nişte gumă de mestecat. Am căutat orbeşte pînă am găsit pachetul, am scos o bucată şi am început să mestec. Cioflăind, am mai rupt o foaie din carnet şi am scris: UITĂ DE JAZZ ŞI SALLY! NUNTA NU VA MAI AVEA LOC!!!! Cînd guma a fost destul de moale, am scos-o din gură şi cu jumătate am lipit biletul despre nebună iar sub el, cu cealaltă jumătate, am pus biletul despre nuntă.

Apoi am mai luat o bucată de gumă şi am mai rupt o foaie de hîrtie.

Pentru că geamul era alunecos, am avut nevoie de întreaga bucată de gumă ca să lipesc. Pe bilet scria: NEMERNICILOR.

Pachetul de gumă avea zece lame. Le-am folosit pe toate.

Pînă să mă observe cineva, tencuisem cu mesaje toate geamurile părţii din spate a maşinii. Şi pe cele din laterale şi pe cel din spate.

Printr-unul din locurile rămase goale, nu că ar fi fost multe, am văzut un ofiţer de patrulă aruncînd o privire spre maşină, ceva de genul: Ce naiba? Apoi a atenţionat pe altcineva şi a arătat cu degetul. Au observat şi alţii gestul şi s-au întors să privească. Asta a băgat-o de seamă pînă şi DeMarius, cu toate că ţipetele, cît încă mai putusem să ţip, şi bătăile în geam le ignorase. S-a întors şi a văzut biletele. Începu să rînjească, dădu din cap şi, scoţînd lanterna, se apropie de maşină.

I-am întors spatele şi am încrucişat braţele peste piept. A naibii să fiu dacă mă voi ruga să mă lase să ies cînd, oricum, nu mai avea rost.

DeMarius lumină biletele cu lanterna sau, cel puţin, pe cele două de pe portieră. O clipă mai tîrziu, l-am auzit ţipînd. Deschise portiera brusc, smulse biletul despre

nebună şi trînti portiera, închizînd-o la loc. Chiar dacă aş fi putut protesta, nu m-ar fi auzit pentru că alerga spre Wyatt.

Locul gol de pe geam era inestetic. Nu se terminaseră lucrurile pe care le aveam de spus, aşa că am scris alt bilet şi l-am lipit pe geam. A trebuit să folosesc aceeaşi gumă de la biletul anterior, dar era încă elastică. Ceea ce era bine. Nici în ruptul capului n-aş mai fi băgat în gură guma de pe geam.

Nu m-am uitat la Wyatt să-i văd reacţia. Nu-mi păsa, pentru că orice ar fi făcut acum, era prea tîrziu. Nebuna dispăruse de mult iar eu eram atît de supărată că vorbele erau de prisos.

L-am văzut pe Wyatt venind spre maşina de poliţie, cu chipul întunecat. M-am tras spre mijlocul banchetei şi am strîns pătura în jurul meu.

El a venit pe partea stîngă. În timp ce deschidea portiera, m-am tras cît mai mult spre partea opusă. Wyatt se aplecă şi ţipă la mine:

— Eşti sigură? Poţi să o descrii? Unde era?

Voiam să spun atît de multe, începînd cu: la ce bun acum? A plecat de mult. Mulţumesc că eşti un măgar. Dar nu puteam scoate niciun sunet, aşa că nici nu am încercat. Dar am apucat carnetul şi am scris furioasă: blondă, purta un hanorac, ERA în mulţime. Am smuls pagina şi i-am dat-o. A o căuta acum era un efort inutil.

Nu rămăsese în preajmă, dar el nu mă va putea acuza că nu cooperez. Ea scăpase, era, total, vina lui şi intenţionam să menţin situaţia aşa.

Uneori, a fi superior din punct de vedere moral era singura cale.

Wyatt citi rapid biletul, i-l dădu lui DeMarius şi începu să dea ordine *în timp ce închidea, din nou, portiera.*

Nu existau destule cuvinte pentru indignarea mea.

CAPITOLUL XX

În cele din urmă, Wyatt se întoarse la maşina de poliţie, dar cerul începuse să se lumineze, semn că stătusem în blestemata de maşină ore întregi. Din apartamentul meu nu mai rămăsese nimic în afară de resturi, duhoare, fum şi cenuşă. Camioneta lui Wyatt era pîrjolită. La fel şi maşina parcată lîngă ea. Familia din apartamentul vecin stătea împreună. Copiii cu ochii măriţi şi feţe serioase, părinţii ţinîndu-se de mînă şi ţinînd copiii. Casa lor nu era total distrusă, dar nu vor locui în ea multă vreme.

Ce făcusem ca cineva să mă urască atît de mult încît, nu numai să nu-i pese că mă ucide pe mine, dar să nu-i pese că ucide şi persoane nevinovate? Adică *şi alte* persoane nevinovate, pentru că nu reuşeam să găsesc ceva de care aş fi atît de vinovată încît uciderea mea să fie justificată. Încerc să nu încalc legi importante. Îmi plătesc taxele iar dacă cineva îmi dă restul mai mult decît trebuie, întotdeauna returnez banii în plus. Dau bacşiş. Nu exista un motiv logic pentru această răutate şi distrugere.

Ceea ce înseamnă că motivaţia este una ilogică, nu? Aveam de-a face cu o psihopată. Nebunii au o gîndire întortocheată.

Wyatt se plimbă cu paşi mari prin resturi. Furia şi frustrarea îi erau evidente. Lovi cu piciorul o bucată de lemn. Ştiam că nu au prins-o pe blondă pentru că nu văzusem pe nimeni escortat la o altă maşină de poliţie. Nu, această onoare îmi era rezervată. *Mie, victimei!* Dar nici nu mă aşteptam să fie găsită, pentru că plecase de mult, înainte ca cineva să-mi dea atenţie. Insigna lui Wyatt era prinsă la curea, era înarmat iar faţa şi braţele îi erau înnegrite de fum. Un incendiu nu e ceva curat. Îmi imaginam cum arătam eu. În definitiv, fusesem în mijlocul flăcărilor. Să zicem că era o minune că DeMarius mă recunoscuse în mulţime, cu toate că era posibil ca tocmai funinginea să mă fi dat de gol.

Deschizînd portiera, Wyatt întinse mîna spre mine.

— Hai. Mergem acasă.

Eu nu mai aveam casă, mulţumesc şi nici intenţia de a merge la el. Nu aveam intenţia de merge nicăieri cu el. Mă gîndeam să merg la secţie, cu DeMarius, că tot eram în maşina de poliţie.

Bineînţeles, nu am spus nimic, pentru că nu puteam scoate niciun sunet. M-am tras spre partea dreaptă a banchetei, înfăşurată în pătură privind, fix, înainte.

— Blair. Tonul îi era ameninţător, dar se abţinu să spună ceva. Se aplecă şi mă trase, cu tot cu pătură, afară

din mașină, apoi mă luă în brațe. Din cauza păturii nu puteam să mă opun, așa că am continuat să privesc fix.

— Să dea cineva jos biletele astea, ordonă și DeMarius începu să tragă hîrtiile din suporturile de gumă care au rămas pe geamuri. A strîns și bucățile telefonului meu mobil și a luat și geanta care căzuse cînd Wyatt m-a tras afară. Le-a dat pe toate unei femei ofițer pe care nu o cunoșteam

— Ce s-a întîmplat cu telefonul tău? se încruntă Wyatt.

DeMarius se ridică din mașină, cu cuțitul meu de bucătărie în mînă.

— Sfinte! comentă scurt.

Probabil cuțitul căzuse din geantă. Un grup de polițiști, unii în uniforme alții în haine civile, se adunară privind cuțitul. Lama lată avea vreo douăzeci de centimetri și, cu tot cu mîner, cuțitul măsura cam treizeci. Eram mîndră pentru că arăta impresionant.

Wyatt oftă.

— Pune-l în geantă, spuse.

Polițista care avea geanta mea o deschise ca DeMarius să depoziteze în ea cuțitul, apoi spuse:

— Stai puțin. Scoase din geantă pantofii pentru nuntă.

Erau frumoși. Scînteiau de la strasuri iar baretele arătau ca niște opere de artă. Nu erau niște încălțări pe

care să le porţi la muncă, doar dacă erai dansatoare în Las Vegas. Numai privindu-i şi te rupeai de realitate. Erau magici. Erau o fantezie trezită la viaţă, ca şi cînd Tinker Bell apăruse, brusc, în mîna poliţistei.

— Nu vreau să riscăm să stricăm minunile astea, spuse ea pe un ton plin de admiraţie. Pune cuţitul la fundul genţii.

Doamne, nici nu-mi trecuse prin cap. Dacă, fără să vreau, mi-aş fi zgîriat pantofii?

DeMarius aşeză cuţitul în geantă, apoi poliţista puse, cu atenţie, pantofii deasupra. DeMarius începu să răsfoiască biletele. Răsăritul era foarte aproape, aşa că putea citi fără lumina lanternei. Ochii i se măriră şi scoase un sunet ca şi cînd s-ar fi înecat.

— Ce este? întrebă cineva pe care l-am recunoscut. Era detectivul Forester care se întinse să ia hîrtiile. Le răsfoi la rîndul lui, i se măriră şi lui ochii şi încercă să-şi acopere rîsul, tuşind.

Wyatt oftă iarăşi.

— Dă-le încoace, spuse obosit. Pune-le în geantă alături de armă şi articolul de modă. Mă ocup mai tîrziu de ele.

DeMarius apucă biletele şi le îndesă grăbit în geantă iar Wyatt se răsuci să o ia cu mîna de sub genunchii mei. Le-am aruncat o privire lui DeMarius şi detectivului Forester. Îmi spusesem părerea în biletele

acelea şi ei se amuzau? Era bine că nu puteam scoate niciun sunet, pentru că dacă aş fi spus ce gîndeam, mai mult ca sigur aş fi fost arestată.

— Succes, reuşi să spună Forester, bătîndu-l pe Wyatt pe umăr. Nu a spus şi „O să si nevoie", dar sînt convinsă că asta a gîndit.

În timp ce Wyatt mă ducea la maşină, refuzam să privesc în sus, spre el, aşa că m-am uitat la pompierii care îşi strîngeau furtunurile, în timp ce doi oameni pe a căror uniforme scria „Inspector Pompieri" căutau indicii prin resturile înnegrite. Mulţimea de privitori se împrăştia. Unii mergeau la muncă, alţii îşi pregăteau copiii pentru şcoală. Şi eu ar fi trebuit să fac diverse, dar majoritatea dintre ele necesitau haine şi discuţii, aşa că intuiam că vor fi probleme.

Nu doream să vorbesc cu Wyatt, dar, deocamdată, era singurul meu mijloc de comunicare, cel puţin pînă ajungeam în faţa unui computer. Va fi nevoie să-i scriu bilete.

Cînd am ajuns la maşină, m-a lăsat jos, ţinînd mîna stîngă în jurul meu în timp ce deschidea portiera cu mîna dreaptă. Am rearanjat pătura ca să mă pot sui singură în automobil, dar a trebuit să mă lupt un pic cu materialul. Pînă ce Wyatt s-a aşezat la volan, îmi eliberasem mîinile şi m-am întins după geantă.

El a tras-o ca să nu ajung la ea.

— Nu prea cred, spuse. Am văzut cît de mare e cuţitul ăla.

Aveam nevoie de carnet, nu de cuţit. Nu că nu ar fi fost tentant. Acceptînd inevitabilul, am întins palma stîngă şi am minat scrierea. Apoi am arătat spre geantă.

— Cred că ai scris destule bilete, mormăi Wyatt, punînd cheia în contact.

L-am lovit peste braţ, nu tare, doar cît să-i atrag atenţia. Am arătat spre gît, am scuturat capul, apoi am folosit gesturi de rugăminte pentru carnet şi pix.

— Nu poţi vorbi?

Am clătinat capul. În sfîrşit pricepuse!

— Deloc?

Am scuturat capul iarăşi.

— Minunat, spuse cu satisfacţie, pornind motorul şi punînd maşina în mişcare.

Pînă să ajungem acasă la el, eram aşa de furioasă că abia puteam sta pe loc. De îndată ce a oprit, mi-am desfăcut centura de siguranţă şi am pornit, rapid şi hotărît, spre casă, unde am ajuns înaintea lui. Am intrat glonţ în jalnicul lui birou şi am apucat un carnet şi un pix. Wyatt era chiar în urma mea, încercînd să mi le ia din mînă, dar s-a oprit văzînd că scriu instrucţiuni, nu insulte.

SUN-O PE MAMA! A fost prima directivă. Am subliniat de trei ori şi am pus patru semne de exclamare.

Mă privi, îngustîndu-şi ochii, dar înţelese înţelepciunea cererii. Aprobă din cap şi luă telefonul.

În timp ce el vorbea, punînd-o pe mama la curent cu veştile proaste despre apartamentul distrus de foc, dar şi cu cele bune, nu eram rănită, eu am continuat să scriu.

În primul rînd şi cel mai important, aveam nevoie de haine, doar ceva ce să port azi ca să pot merge la cumpărături. Am înşirat: sutien, chiloţi, blugi, pantofi şi o bluză, dar şi un foehn şi o perie de păr. I-am dat lista lui Wyatt iar el i-a citit-o mamei. Mai departe ştiam că se va ocupa ea.

Următorul telefon era pentru Lynn, la *Great Bods*. S-ar fi putut să întîrzii azi.

— Crezi? pufni Wyatt, dar formă numărul.

Următoarea pe listă era compania de asigurări, dar nu era încă deschis. Pentru că doream să fu corectă, am scris şi compania de asigurări a lui Wyatt. Şi el avea lucruri de care trebuia să se ocupe. Apoi am început să fac o listă cu ce aveam nevoie să cumpăr. Abia începusem pagina a doua, cînd Wyatt îmi trase carnetul din mînă şi mă ridică de pe scaun.

— Îţi poţi organiza cumpărăturile mai tîrziu, spuse, împingîndu-mă spre scări. Ar trebui să te vezi. Amîndoi avem nevoie să facem duş.

Nimic de contrazis aici. Dar nu aveam nevoie de un duş alături de el. M-am tras din mîna lui, aproape căzînd

din pricina efortului, şi am ridicat palma, ca un poliţist în trafic. Cu fălcile strînse, am arătat spre el, apoi spre mine şi am dat din cap în semn de negaţie.

— Nu vrei să faci duş cu mine? întrebă cu inocenţă. Să-l ia naiba, ştia ce furioasă sînt şi profita de laringita mea.

Bine, atunci. Să vedem dacă pricepe. Am arătat, din nou, cu degetul spre amîndoi şi am făcut cu mîinile semne rapide care descriau o partidă de sex, apoi am scuturat capul mai hotărît decît înainte. El rînji.

— Habar n-ai cum arăţi, altfel nu ai crede că mă gîndesc la sex. Hai să te speli, apoi vom merge la secţie unde vei putea răspunde la nişte întrebări şi vei da o declaraţie. Se corectă imediat. Vei scrie o declaraţie.

Aveam idee despre cum arătam pentru că îl vedeam pe el. Asta nu mă făcea să fiu mai puţin îngrijorată de intenţiile lui. Ăsta era Wyatt. Continuu în călduri. Ştiam cum operează. Nu de puţine ori făcuserăm sex la duş.

La etaj existau trei băi, dar conform ideilor lui despre decorare, doar în una singură existau prosoape. Am mers înainte, am apucat din dulapul din baia principală două prosoape, şampon şi balsam, una dintre cămăşile lui şi un halat şi am ieşit.

— Hei! Unde te duci?

Am arătat în direcţia unei alte băi şi l-am lăsat să-şi facă singur duş. Trebuia să mediteze la imensitatea

păcatelor pe care le comisese.

Dar avea dreptate despre cum arătam. Odată ajunsă în siguranţă în spatele uşii încuiate a băii, m-am privit în oglindă şi, dacă aş fi avut grai, aş fi gemut. Pleoapele îmi erau umflate şi roşii, eram acoperită de ceva lipicios iar nările şi zona din jurul gurii erau negre ca iadul. Părul se întărise de la cenuşă. În niciun caz săpunul şi şamponul obişnuite nu puteau scoate mizeria.

Am coborît şi m-am oprit o clipă cîntărind. Detergent de vase sau detergent de rufe? Am decis că cel de vase era mai puţin corosiv, dar destul de puternic încît să scoată cenuşa uleioasă. Am luat sticla de sub chiuveta din bucătărie şi m-am întors la etaj.

O jumătate de oră mai tîrziu, cu toate că folosisem doar apă călduţă şi o oprisem de tot în timp ce mă frecam cu buretele, apa caldă se terminase. Nici nu era de mirare. Ne spălam amîndoi. Palmolive-ul făcuse o treabă minunată. Îndepărtase toată funinginea, chiar dacă părul îmi arăta ca o claie de paie. Nu era o problemă. Aveam şamponul şi balsamul cu care am consumat şi mai multă apă. Ştergîndu-mă cu prosopul, mi-am cercetat faţa în oglindă. Ochii erau în continuare roşii, dar fără urmă de negreală. Pe picioare şi pe mîini mai erau puncte întunecate, dar nu voiam să-mi iau pielea de pe mine încercînd să le îndepărtez.

Bineînţeles, nu aveam lenjerie intimă. Nu lăsasem

niciun fel de haine la Wyatt în nopţile petrecute acolo. Cu senzaţia că sînt ridicolă dezbrăcată, mi-am pus cămaşa lui şi halatul pe deasupra. În cele din urmă, mi-am înfăşurat părul ud cu un prosop şi am coborît să aştept să apară cineva cu hainele cerute.

Wyatt era în bucătărie. Se bărbierise, îmbrăcase un costum şi îşi pusese cravată. Erau hainele obişnuite pentru muncă. Pusese la făcut cafea şi l-am binecuvîntat pentru asta, chiar dacă eram supărată pe el. Stătea în picioare, cu biletele mele în mînă, răsfoind printre ele.

Cînd am ajuns în dreptul uşii, ridică privirea, uimit. Ochii i se întoarseră la unul dintre bilete.

Chiar şi de unde mă aflam puteam vedea ce scrie, pentru că folosisem majuscule. Pe acea hîrtie declarasem:

WYATT E UN MĂGAR

CAPITOLUL XXI

L-am ocolit de departe şi m-am dus să-mi pun o cană de cafea, în timp ce el continua să citească biletele. Alese altul, întinse mîna şi citi:

— „Am nevoie de o puşcă". E, ăsta e un gînd care, probabil, mi-a pus tot departamentul pe jar.

Eu credeam că e o idee bună. În clipa asta, aveam nevoie de una. A-i face fundul varză cu gloanţe cu sare m-ar fi binedispus. I-am întors spatele şi m-am cufundat în visare, sorbind cafeaua, îndeletnicire mult mai dificilă decît mă aşteptam. Gîtul nu dorea să coopereze. Nu voia să înghită. Alunecînd în jos, licoarea neagră înmuie durerea cu căldură. De obicei, lichidele calde ajută la durerile de gît şi îmi doream vocea înapoi. Aveam multe de spus!

Trebuia să scriu o listă cu tot ce doream să exprim, ca să nu uit nimic. Şi mai trebuia să revin la lista cu păcatele lui Wyatt, pentru că va fi una lungă şi satisfăcătoare.

Mă înconjură cu braţele pe la spate şi-şi odihni obrazul pe prosopul cu care îmi înfăşurasem părul.

— Vorbeai cu mine la telefon şi acum, dintr-o dată, nu mai scoţi un sunet. Chiar e ceva în neregulă cu gîtul tău sau doar nu vorbeşti cu mine?

Am sorbit din cafea cu grijă. Ce era să fac, să-i răspund?

M-am gîndit să-i trag un cot în coaste, dar antrenamentul de poliţist îl făcea periculos, plus că nu mă lăsa niciodată să cîştig. O aroganţă din partea lui pentru că ar fi fost politicos să mă lase din cînd în cînd să cîştig. Ş-apoi, nu eram îmbrăcată decît cu cămaşa lui şi halatul, amîndouă prea largi pentru mine. Dacă ne încăieram, halatul ar fi căzut imediat, cămaşa s-ar fi ridicat pînă la gît şi ştiţi ce s-ar fi petrecut mai departe.

Am preferat, pentru că ştiam că îl va necăji mai tare, să pun cana jos şi, calm, să-i dau braţele la o parte. După ce mi-am mai pus cafea, am luat cana cu mine şi m-am aşezat la masă. Atenţia mi-a fost distrasă de geanta pusă în mijlocul mesei. N-o observasem pînă atunci pentru că fusesem preocupată să mă lupt cu Wyatt deci vă puteţi da seama ce efect oribil avea el asupra mea. Nu uitasem de geantă sau de pantofi în timp ce mă luptam pentru viaţa mea, dar adăugaţi-l pe Wyatt ecuaţiei şi-mi pierd total puterea de concentrare. Înfricoşător.

O clipă, m-am întrebat dacă lăsase cuţitul acolo sau mă dezarmase. Voi verifica mai tîrziu. Acum aveam ceva

de comunicat. Am tras carnetul spre mine și am început să scriu. După ce am terminat, am răsucit carnetul și l-am împins spre cealaltă parte a mesei.

Își mai puse și el cafea și se apropie de masă, încruntîndu-se un pic în timp ce citea.

Și una și alta. Am tușit mult de la fumul inhalat, apoi mi-am forțat și mai mult gîtul țipînd ca să atrag atenția CUIVA cînd am văzut-o pe blondă în mulțime. Plus că nu vorbesc cu tine și nunta nu va mai avea loc!!

— Da, spuse el pe un ton mucalit. Am văzut biletul despre nuntă. Ridică privirea. Ochii verzi se îngustară și începură să lucească în timp ce mă privea fix. Să lămurim ceva. Orice ar trebui să fac pentru a te proteja, voi face, indiferent cît de tare te superi. A te pune în mașina poliției *și a te ține acolo* a fost cea mai bună modalitate de te feri de pericole și probleme. Nu-mi voi cere scuze pentru asta. Niciodată. Pricepi?

Avea un real talent de a răsuci situațiile, recunosc. Putea susține un punct de vedere și putea răsuci o frază astfel încît doar cineva mic și meschin l-ar fi contrazis. Nu-i nimic. Nu mă deranjează să fiu meschină. Am întins mîna și am tras carnetul spre mine.

Nu mai sînt problema ta. De îndată ce ajunge cineva aici cu haine pentru mine, plec fără să mă uit înapoi.

— Asta o crezi tu, spuse calm, după ce citi. Fundulețul tău rămîne aici, unde pot fi cu ochii pe tine.

Nu poţi sta cu nimeni din familie pentru că i-ai pune şi pe ei în primejdie. Cineva încearcă să te omoare şi nu-i pasă dacă răneşte şi pe altcineva atît timp cît ajunge la tine.

La naiba! Avea dreptate. Am scris:

Voi sta la hotel.

— Nicidecum. Vei sta aici.

Era ceva de scos în evidenţă în legătură cu asta.

Şi dacă mă urmăreşte cineva aici? Ai fi la fel de mult în pericol ca oricine altcineva. Şi eşti chemat destul de des noaptea.

— Mă voi ocupa de aspectul ăsta, spuse după ce făcu o pauză ca să citească ce scrisesem, dar nu destul de lungă, deci nici măcar nu se gîndise bine. Trebuie să ai încredere în mine. Un incendiator lasă indicii în urmă, plus că e o procedură obişnuită ca privitorii de la locul unei crime sau al unui incendiu să fie filmaţi şi le-am explicat tuturor cînd veneam spre tine că, mai mult ca sigur, era vorba despre un foc pus intenţionat. Un poliţist filma mulţimea cu mult înainte ca tu să o descoperi pe blondă. Tot ce ai de făcut e să ne-o arăţi pe film şi, mai departe, ne ocupăm noi.

Asta era o uşurare. Wyatt habar nu avea cît de mare, pentru că nu fusese cu mine în apartamentul plin de flăcări. Totuşi, aş fi fost mult mai uşurată dacă blonda s-ar fi aflat deja în arest, unde ar fi şi fost dacă el nu m-ar fi închis în maşina aceea mizerabilă.

Am scris:

Îi cunosc chipul. Am mai văzut-o undeva, dar nu-mi dau seama unde.

— Atunci, poate cineva din familia ta sau unul dintre angajaţi o va recunoaşte. Bineînţeles, ai văzut-o cînd te urmărea, aşa că poate de aceea ai recunoscut-o.

Era logic ce spunea, dar... greşea. Am scuturat capul. După ce mă urmărise, nu aş fi putut spune despre ea decît că era femeie.

Zgomotul unei maşini pe alee ne-a atras atenţia şi Wyatt s.a ridicat în picioare. Sunetul a continuat în spate, ceea ce însemna că e fie un membru de familie, fie un prieten. Oricine altcineva folosea uşa din faţă. El deschise uşa dinspre garaj şi spuse:

— E Jenni.

Wyatt o sunase pe mama cu mai puţin de o oră în urmă, aşa că eram uimită că cineva ajunsese, deja, aici, cu haine. Jenni dădu buzna în bucătărie cu două plase de la Wal-Mart.

— Ai o viaţă foarte interesantă, comentă ea, punînd plasele pe masă.

— Niciun moment de plictiseală, aprobă Wyatt sec. Şi mai are şi o laringită totală de la fumul inhalat, aşa că scrie bilete.

— Înţeleg, spuse Jenni ridicînd unul pe care scrisesem NESIMŢIŢILOR. Îl studie o clipă. Şi e şi foarte

supărată. Era cu spatele la Wyatt aşa că el nu văzu cînd ea făcu, maliţios, cu ochiul.

Singurul lui răspuns a fost un pufnit.

— Să depăşim momentul, spuse Jenni degajat, deschizînd plasele. Eram trează şi îmbrăcată cînd a sunat mama, aşa că m-am oprit la Wal-Mart. Sînt doar obiecte de bază, dar nu ai nevoie de mai mult astăzi, nu? Blugi, două bluze drăguţe, două seturi de lenjerie, un foehn şi o perie rotundă, rimel, o periuţă şi pastă de dinţi. Şi o cremă hidratantă. A, şi o pereche de mocasini. Nu pot garanta că sînt comozi, dar sînt simpatici.

Am luat chitanţa, aprobînd din cap cumpărăturile şi apoi am scos carnetul de cecuri ca să-i înapoiez banii. Pentru că stătea în picioare, observă pantofii pentru nuntă şi trase aer în piept.

— Doamne! Luă unul în mînă. De unde i-ai luat?

M-am oprit din scris cecul şi am trecut la carnet pe care am notat numele magazinului. Nu m-a întrebat cît au costat şi nici eu nu am spus. Unele lucruri sînt irelevante. Erau pantofii pentru nunta mea. Preţul nu era un factor în decizia de a-i cumpăra.

— Eşti aşa de norocoasă că îi aveai în geantă, spuse Jenni.

Am terminat de scris cecul şi i l-am dat. Apoi am scuturat capul şi am scris:

Nu erau. A trebuit să mă întorc şi să-i iau.

Bineînţeles că Wyatt a văzut gestul şi a venit să citească. M-a privit uimit pentru o clipă, apoi a izbucnit:

— Ţi-ai riscat viaţa pentru o pereche de pantofi?

L-am privit exasperată şi am explicat în scris:

Erau PANTOFII MEI DE MIREASĂ. La vremea aia mai credeam că mă voi mărita cu tine. Acum ştiu mai bine.

— Biiine, spuse Jeni, apucînd cecul şi răsucindu-se pe călcîie continuă. Am plecat.

Niciunul dintre noi nu i-am dat atenţie cînd a ieşit pe uşă. Wyatt era de-a dreptul furios.

— Te-ai întors într-o idioată de clădire în flăcări ca să iei o pereche de pantofi? Nu-mi pasă nici dacă sunt placaţi cu aur!

Am luat carnetul şi am scris:

La drept vorbind, nu. Eram încă ÎN DORMITOR cînd mi-am amintit de pantofi aşa că m-am dus la debara şi i-am luat.

Am aruncat pixul pe masă, mi-am adunat hainele şi accesoriile şi am dus totul sus. Şi nu în dormitorul principal.

În siguranţă, încuiată în baia pe care o folosisem şi mai devreme, i-am mulţumit în gînd lui Jenni că-şi amintise de mărunţişuri. Mi-am periat dinţii, m-am dat cu crema hidratantă, pielea mea avea mare nevoie după expunerea la atîta căldură şi funingine şi de la frecatul

cu detergentul de vase, apoi mi-am uscat părul. După ce m-am îmbrăcat m-am simţit iarăşi om. Foarte obosită, dar om.

Cînd am coborît, Wyatt încă mă aştepta, nu că aş fi crezut că va pleca fără mine. Privirea îi era, încă, întunecată dar spuse:

— Trebuie să mănînci ceva.

Stomacul meu era de acord, dar gîtul refuza categoric. Am dat din cap şi am arătat spre gît.

— Atunci bea nişte lapte. Asta poţi. Wyatt avea întotdeauna lapte în casă, pentru cereale. Sau nişte fulgi de ovăz. Aşează-te şi eu fac nişte ovăz cu lapte.

Era hotărît şi, probabil, avea dreptate. Amîndoi aveam nevoie să mîncăm după noaptea de coşmar. Părea că trecuseră zile întregi de cînd dusese la circă, pentru analiză, aparatul meu telefonic, dar trecuseră doar douăsprezece ore. Timpul zboară cînd sări de la etajul unei clădiri în flăcări, escaladezi garduri şi eşti închis într-o maşină de poliţie mizerabilă ore în şir în timp ce o nebună se strîmbă la tine.

Wyatt îşi scoase haina şi pregăti două boluri de ovăz instant, adăugînd în al meu destul zahăr şi lapte ca să aibă consistenţa unei supe. Cu grijă, am gustat. Era bun şi fierbinte şi destul de moale ca să pot înghiţi chiar dacă mă făcea să tuşesc. Tuşitul nu era distractiv. M-am abţinut pînă am mîncat jumătate din porţia de ovăz, dar

tusea care urma fiecărei înghiţituri mă irita pe gît şi fiecare îmbucătură părea şmirghel, aşa că am renunţat. Poate ar trebui să supravieţuiesc următoarele zile doar cu lapte, iaurturi şi jeleu.

Am curăţat masa împreună, nu că reprezenta vreun efort cine ştie ce. Două boluri, două linguri, două căni de cafea. Cînd totul a ajuns în scurgătorul de vase, mi-am luat geanta, da Wyatt scosese cuţitul, apoi l-am privit mimînd cheia răsucindu-se în contact.

— Sînt încă în maşină, spuse el, referindu-se la Mercedesul meu. El va merge cu maşina de serviciu, un Crown Vic. Uram ce se petrecuse cu Avalanche-ul. Văzusem cum unul dintre cauciucurile din faţă luase foc. Chiar dacă pompierii l-ar fi udat imediat, daunele erau mult prea mari. Flăcările fiind atît de aproape, vopseaua se scorojise, farurile şi motorul se topiseră şi tot aşa. Wyatt era calm în ce priveşte maşina, dar cred că asta se datora faptului că fusese la destule incendii ca să-şi dea seama că nu mai era nimic de făcut.

Dă-o încolo de camionetă, spusese. *Tu eşti bine?*

La naiba. Nu era simplu să stai supărată pe un bărbat care te iubea la fel de mult cum îl iubeai şi tu.

Şi şarpele continua să mă submineze trăgîndu-mă aproape de el pentru un sărut lung şi înfometat. Apoi ridică fruntea să mă privească, zîmbi cu jumătate de gură şi mă sărută iarăşi.

— A, da, spuse. Nunta va avea loc.

CAPITOLUL XXII

Wyatt a stat în spatele meu tot drumul pînă la secţie, nu că ar fi existat prea multe şanse de a fi urmărită de acasă de la el. Nimeni nu ne urmărise după ce am plecat de la scena incendiului iar Wyatt nu avea telefonul înregistrat în cartea de telefon, aşa că era la fel de simplu de localizat ca mine. Eu nu avusesem niciodată un număr neînregistrat, niciodată nu încercasem să mă ascund de cineva. Bineînţeles, dacă cineva ştia unde lucrezi, el sau ea ştia unde şi cînd să te găsească.

Ceea ce mă determina să mă întreb dacă nu cumva toate astea nu au cumva legătură cu *Great Bods.* Femeia pe care o văzusem în mulţime era o persoană pe care o mai văzusem înainte. Nu era complet străină. Avea o legătură cu mine. Doar că nu puteam localiza chipul ei, nu-i puteam da un nume. Nu îi cunosc personal pe toţi membrii *Great Bods,* dar le recunosc feţele ceea ce, dacă mă gîndeam bine, elimina centrul ca legătură între mine şi ea. Cînd vezi pe cineva care ţi se pare cunoscut, dar nu ştii de unde, e din cauză că respectivul nu se află în

mediul său. Asociind fața blondei cu *Great Bods* nu apărea nicio revelație, nici un indiciu că aș cunoaște-o, ceea ce însemna că oriunde aș fi văzut-o înainte, acel loc nu era centrul meu.

Și mai însemna că lucra undeva în altă zonă a contactelor pe care le aveam: băcănie, mall, bancă, poștă, poate chiar la UPS. Oricît aș fi încercat, nu reușeam să o asociez cu o locație familiară.

Cînd am ieșit din lift în camera aglomerată și zgomotoasă a departamentului, s-au întors capete spre noi și rînjete largi au înflorit pe majoritatea fețelor. Cei care erau încătușați de scaune nu rînjeau și nici cei care depuneau plîngeri. Rînjeau doar polițiștii.

Eram un pic rănită. Ce era atît de amuzant la faptul că apartamentul meu fusese transformat în cenușă?

Am aruncat o privire spre Wyatt, să văd dacă el observase amuzamentul general. Privirea lui era ațintită spre ușa biroului și pe ea se afla un bilet. Nu s-a oprit pînă nu am ajuns destul de aproape ca să-l poată citi: WYATT E UN NESIMȚIT ȘI NUNTA NU VA MAI AVEA LOC! Nu era unul dintre biletele mele, dar, în mod cert, includea elemente din două dintre ele.

M-am răsucit pe călcîie privind spre camera largă. Unii dintre polițiști aproape că se înecaseră încercînd să-și stăpînească rîsul. Făceau haz de biletele mele.

— Niciunul dintre voi, am spus tare, nu m-a lăsat să

ies din maşina aia.

Mai bine zis, am încercat să vorbesc tare, pentru că uitasem că nu puteam. Din gură nu mi-a ieşit niciun sunet. Era umilitor să stau acolo, cu gura deschisă.

Dar intenţionam să fac o listă cu rataţi şi să îi trec pe toţi.

Calm, Wyatt scoase biletul.

— Nunta a revenit în plan, anunţă el şi aplauze se auziră pentru că, majoritatea fiind bărbaţi, credeau că-mi schimbase părerea făcînd sex. L-am privit, dar el zîmbi şi, deschizînd uşa, mă împinse în birou.

— Am nevoie de filmarea de la locul incendiului, spuse Wyatt peste umăr, înainte de a închide uşa.

Biroul lui nu era foarte mare, dar era plin de dulapuri cu sertare şi dosare. La vederea dosarelor m-am înviorat puţin. Doar dacă m-ar lăsa singură aici! Aş putea să-mi reiau cititul clandestin.

Îmbufnată, m-am aşezat pe unul dintre scaunele pentru vizitatori iar el pe scaunul mare, din piele, din spatele biroului.

— Uimitor, spuse, strîmbînd un pic buzele, ca şi cînd ar fi vrut să zîmbească.

Am ridicat amîndouă mîinile într-un gest nerăbdător de „Ce e?".

— Îţi spun mai tîrziu, răspunse el, trîntind biletul pe masă. În clipa asta avem multă treabă.

Nu glumea. Mai întîi, a trebuit să dau o declaraţie

despre ce se petrecuse noaptea trecută sau, mai degrabă, dimineaţa asta. Nu Wyatt mi-a luat declaraţia, ci detectivul Forester şi, ca să fiu, mai precisă, am scris declaraţia. Detectivul fusese ocupat, dar inspectorii de la pompieri au concluzionat că incendiul fusese o acţiune deliberată. Bineînţeles, nu se făcuse nicio încercare de a ascunde asta. Cîinele antrenat special descoperise urme de benzină peste tot în partea exterioară dreaptă a apartamentului meu. Cînd focul a fost aprins, flăcările mi-au blocat imediat ieşirea spre ambele uşi aflate acolo. Existau şi uşile duble, franţuzeşti, dar cînd bomba cu benzină fusese aruncată pe fereastra camerei de zi şi focul se extinsese la tot parterul, îmi fusese împiedicată şi calea spre scări. Ca asigurare, poarta grădinii fusese şi ea blocată, intenţia incendiatorului fiind ca eu să fiu prinsă în capcană din toate părţile. La cît de repede se extinseseră flăcările spre perii din grădina micuţă, dacă nu aş fi reuşit să trec dincolo de gard, aş fi murit.

Probabil că ea nu se aşteptase să fiu capabilă să scap de la etaj. Fumul se ridică şi ai foarte puţin timp la dispoziţie să ieşi dintr-o clădire în flăcări înainte ca fumul să te doboare. Ştiam pentru că mă uitasem la un documentar despre incendii şi cît de rapid se extind. Acoperindu-mi nasul şi gura cu un prosop ud, am cîştigat minute preţioase. Celălalt prosop, pus pe cap şi

umeri, m-a ferit de scîntei şi cenuşă aprinsă. Restul, coborîrea de la etaj şi căţăratul peste gard ţineau de faptul că eram furioasă şi disperată, dar şi că aveam o condiţie fizică de invidiat.

Nu se ştie niciodată cînd îţi este de ajutor că ai fost majoretă.

Pentru a schiţa evoluţia evenimentelor, au coroborat declaraţia, cu apelul la 911, după care aveau o copie, deci, fiecare poliţist din clădire mă auzise spunîndu-i operatoarei de la urgenţe că pompierii pot găsi locul incendiului uitîndu-se după flăcările care ies pe ferestre. Şi, nu ştiu din ce cauză, fusese necesar ca fiecare dintre ei să asculte apelul de mai multe ori.

După aceea a trebuit să privesc filmarea cu mulţimea de oameni de la locul incendiului.

Am stat în biroul lui Wyatt cu el şi detectivii Forester şi MacInnes urmărind caseta video pe un monitor micuţ. Wyatt ceruse caseta înainte de a vorbi cu mine, aşa că m-am văzut, arătînd la fel de oribil pe cît îmi aminteam, apărînd şi ieşind din imagine pe măsură ce camera se muta, încet, de la stînga spre dreapta şi înapoi. Dar nu am văzut nicio blondă purtînd un hanorac.

Eram extrem de dezamăgită. Am scris:

Nu o văd. Nu e aici.

— Continuă să te uiţi, spuse Wyatt. Mulţimea a fost

filmată de mai multe ori.

Asta am şi făcut. În cele din urmă, camera a prins o parte din femeia blondă, pentru că avea faţa întoarsă, cu gluga pe cap şi doar cu o şuviţă de păr blond ieşind de sub acoperămînt şi odihnind pe claviculă. Deci se vedea numai o parte din linia feţei, pe partea ei dreaptă. Femeia se afla în spatele unui bărbat într-o cămaşă roşie, aşa că exista posibilitatea de a mări imaginea pentru o poză mai clară.

Am reluat în gînd imaginile din noaptea precedentă, analizînd momentul în care mi-am dat seama că ea era cea care mă urmărea, în momentul cînd îmi zîmbea maliţios. Da, era acelaşi individ care sătea lîngă ea. Mi-am amintit cămaşa roşie. Probabil, filmarea fusese făcută cu cîteva secunde înainte sau după ce o descoperisem, pentru că pe casetă avea faţa întoarsă, ca şi cînd ar fi fost pe picior de plecare. MacInnes era de părere că femeia văzuse camera.

— Tipul în cămaşă roşie e un punct de pornire, spuse Wyatt. Poate şi-o aminteşte sau, poate, chiar o cunoaşte.

— Încă verificăm cartierul, spuse şi Forester. Voi duce poza băieţilor. Cineva îl va recunoaşte.

Toată dimineaţa băusem cîte ceva fierbinte pentru durerea din gît. Wyatt chiar ceruse un pliculeţ de ceai de la cineva şi îmi pregătise o cană. Nu ştiu care este

diferenţa, dar se părea că ceaiul îmi făcea mai bine decît cafeaua. Cîteva aspirine au ajutat şi ele împotriva durerii, dar tot nu puteam scoate o vorbă. Vorbind cu mine, Wyatt propusese o vizită la Urgenţă pentru un control, o idee pe care am exclus-o cu un imens NU!!! pe o întreagă foaie de hîrtie.

Pentru o vreme, lucrurile păreau să treneze. În timpul unei pauze, Wyatt vorbise şi cu asiguratorul meu şi cu al lui. O sunase şi pe mama, ceea ce adăugase bile albe în favoarea lui, şi îi dăduse raportul. Apoi a vorbit cu mama lui, asigurînd-o că sîntem bine amîndoi.

La prînz, eram deja obosită de toată scena. Eram obosită, punct. Trebuia să merg la cumpărături ca să-mi refac garderoba, însă, pentru prima oară în viaţa mea, nu mă simţeam entuziasmată de perspectivă. Îmi plăcuseră vechile mele haine. Le voiam înapoi. Îmi voiam cărţile, muzica, vesela. Îmi voiam lucrurile. Abia acum începeam să conştientizez că toate posesiile mele erau, cu adevărat şi irevocabil, pierdute.

Jenni, fie ea binecuvîntată, îmi adusese două seturi de lenjerie şi două bluze. Nu era absolut necesar să merg astăzi la cumpărături. Puteam amîna pentru mîine. Poate, mîine voi putea vorbi. Azi, doream să fac lucruri normale, Voiam să merg la muncă.

Dădusem declaraţia poliţiei, mă uitasem la caseta video şi o identificasem pe nebuna blondă. Nu vedeam niciun motiv pentru care să mai stau la poliţie.

I-am scris lui Wyatt un bilet, spunîndu-i că mă duc la serviciu.

El se lăsă pe spate în scaun cu o privire severă.

— Nu cred că e o idee bună.

Am scris alt bilet.

Eu cred că este. Ea ştie că mă poate găsi acolo.

— Şi din acest motiv aş prefera ca o femeie ofiţer să meargă cu tine.

Atunci, să facem mîine asta. Îmi vreau viaţa înapoi. Singurul lucru normal, în clipa asta, e să merg la muncă. Aşa că asta voi face.

— Blair. Se aplecă şi în ochii verzi se citea hotărîre. Abia acum cîteva ore a încercat să te ucidă. Ce te face să crezi că nu va încerca acelaşi lucru şi la *Great Bods*?

Doamne, la asta nu mă gîndisem. *Great Bods* era în pericol oricum, dar era posibil ca ea să creadă că doar lucrez acolo, nu că eram patroana. În definitiv, nu răspund la telefon cu: aici, Blair şi sînt proprietarea centrului *Great Bods*. Se poate ca majoritatea membrilor să nu ştie că locul e al meu pentru că nu e o informaţie căreia să-i fac reclamă. Puteam fi managerul, funcţie pe care, de altfel, o îndeplineam.

Singura deosebire faţă de ceilalţi angajaţi era că eu conduceam un Mercedes, însă nici acest aspect nu reprezenta o ciudăţenie. Keir, unul dintre angajaţii mei avea un Porsche.

Mi-am ciupit baza nasului, cugetînd. Poate nu gîndeam foarte limpede, mă întreb de ce oare, dar nu o puteam lăsa iarăşi singură pe Lynn. Avea o viaţă şi în afară de *Great Bods* şi, cu toate că făcuse o treabă bună cît îmi ţinuse locul, nu puteam profita de ea sau voi sfîrşi pierzînd o asistentă grozavă.

Am scris toate astea, explicîndu-i lui Wyatt situaţia pe cît puteam de bine. Obosisem de atîta scris.

Spre uimirea mea, el citi, apoi mă privi o vreme. Nu ştiu ce a văzut pe chipul meu, poate că aveam, cu adevărat, nevoie să merg la muncă sau, poate, reflectînd la situaţie îmi dădea dreptate că la *Great Bods* riscul nu era atît de mare.

— Bine, spuse, într-un final. Dar voi desemna pe cineva să fie cu tine tot timpul. Stai aici cît mă duc să vorbesc cu Gray, şeful departamentului.

Se putea să fie o păcăleală. O mai făcuse înainte. Dar am stat. Cînd s-a întors, şi-a luat haina din cuierul de pe uşă şi a spus:

— Să mergem.

Mi-am luat geanta şi m-am ridicat, expresia mea cerînd explicaţii în locul meu.

— Eu sînt bodyguardul tău pentru restul zilei, mă lămuri.

Eram mulţumită şi cu atît.

CAPITOLUL XXIII

Lynn a fost extrem de uşurată cînd am apărut la muncă, nu doar la timp, ci chiar puţin mai devreme. Cînd vorbise cu ea, Wyatt nu pomenise de faptul că nu aveam voce iar ea a fost atît de îngrijorată încît, înainte de a pleca a trecut pe la magazinul cu mîncare bio şi mi-a luat nişte ceaiuri care să mă ajute cu inflamaţia şi durerea din gît. Chiar s-a oferit să rămînă pînă mai tîrziu, dar am trimis-o acasă. Dacă aveam nevoie să vorbesc cu cineva, Wyatt era acolo.

Una peste alta, era o zi normală la *Great Bods.* Fără vreun Malibu alb parcat peste drum, fără blonde nebune care să arunce bombe incendiare prin uşa de la intrare. Era o zi pe placul meu, exact ce aveam nevoia ca să-mi revin. Totuşi, mi se părea că sînt într-un echilibru precar pe marginea disperării, aşa că îmi ţineam mici discursuri de încurajare. Da, îmi arsese casa, dar nu murise nimeni. Da, îmi pierdusem toate lucrurile, dar părul nu-mi luase foc. Da, violenţa necunoscutei care mă urmărea şi dorea să mă ucidă era

înfricoşătoare, dar acum ştiam cum arată şi eram extrem de furioasă pe ea, aşa că în clipa în care o voi vedea voi sări pe ea, caz în care Wyatt mă va închide iarăşi în vreo maşină infectă de poliţie.

Îmi era foarte dificil să trec peste resentimentele iscate de acest episod.

El făcea ture pentru că era poliţist, supraveghind permanent strada şi parcarea sau verificînd clădirea. I-am dat sarcină unei antrenoare din tura de după amiază să răspundă la telefon în locul meu, ceea ce a fost mană cerească, pentru că atunci cînd am pomenit, cu ajutorul biletelor, că sîntem în căutarea unei secretare pentru asistenta manager, s-a entuziasmat şi a întrebat dacă poate aplica pentru ocuparea postului.

Cine ar fi ştiut? Ea, pe nume JoAnn, era cea mai puţin populară dintre instructori, pentru avea o atitudine de om de afaceri. Pe de altă parte, era unul dintre cei mai informaţi instructori. Nu avea experienţă cu munca de birou, dar îmi plăcea cum răspundea la telefon. Cînd nu ştia ce trebuia să facă, lăsa impresia că ştia, aşa cum fac politicienii. Sigur voi vorbi cu Lynn despre ea.

Fie că ceaiul din plante ajutase, fie că îmi odihnisem complet coardele vocale, pînă la sfîrşitul zilei îmi era mai simplu să înghit. Dar eram ameţită de foame, aşa că JoAnn a mes la un fast food şi a luat un

hamburger cu cartofi prăjiți pentru Wyatt și un milk shake pentru mine. Din căpșuni, favoritele mele. Licoarea rece a fost la fel de apreciată de bietul meu gît ca și ceaiurile calde.

Era joi, aproape fix o săptămînă de la prima întîlnire cu nebuna pe roți. Mi-am amintit că azi ar fi trebuit să-mi scot copcile. Mi-am pipăit capul și le-am simțit. Păreau uscate și dure iar pielea din jurul lor era țepoasă de la firele de păr care creșteau la loc.

Cît de greu era să scoți niște copci? Mai scosesem și altele și nu mă duruse. Poate usturase un pic, așa că nu putea fi mare lucru. În birou aveam forfecuța pentru manichiură și o pensetă în trusa de prim ajutor. Trebuia să scot firele. Trebuia să las acest episod în urma mea. Da, ca urmare aveam o coafură nouă care era peste așteptări.

Am luat uneltele cu mine la toaletă doar ca să descopăr că părul nu voia să se dea la o parte. Voia să se așeze în forma dată de Shay. Nu aveam agrafe de păr, însă aveam elastice în birou. Am ieșit în grabă de la toaletă și am intrat în birou, am apucat un elastic și am ieșit la loc. Wyatt m-a văzut și m-a strigat, dar i-am făcut cu mîna și mi-am continuat drumul. El a crezut că, probabil, am mare nevoie să ajung la toaletă.

Doar că a intrat peste mine exact cînd eram la al treilea fir.

— Sfinte!

Am sărit ca arsă, ceea ce nu era indicat avînd în vedere că aveam în mînă o mică forfecuţă ascuţită, îndreptată spre o rană abia vindecată. M-am strîmbat la imaginea lui din oglindă, apoi am aplecat din nou capul ca să văd exact unde era firul următor.

— La naiba, bombăni el, venind lîngă mine. Opreşte-te înainte să te înjunghii cu chestia asta. Aş întreba ce faci, dar pot să văd. Însă nu înţeleg motivul. N-ar trebui să mergi la un medic ca să le scoţi?

Am aprobat dînd din cap şi am continuat ce făceam.

El îsi puse mîna peste mîna mea.

— Dă-mi astea. Doamne. Le tai eu.

I-am dat forfecuţa, dar m-am strîmbat dînd din cap.

— Nu crezi că sînt în stare? întrebă Wyatt.

Am scuturat capul iarăşi, convinsă că nu poate.

După o clipă, află motivul. Degetele lui groase nu încăpeau în găurile micuţe ale mînerului forfecuţei. Le privi plin de frustrare iar eu, triumfătoare, am luat obiectul tăios şi am trecut iarăşi la treabă. Bine, era o victorie mică, dar m-a făcut să mă simt bine. Nu cîştigasem prea multe în ultima vreme şi le duceam lipsa.

Am tăiat copcile iar Wyatt a tras firele cu penseta. Ici şi acolo se formau mărgele mici de sînge,

așa că am deschis cutia cu tampoane antiseptice și le-am șters. N-au reapărut. Mi-am scuturat părul după ce am scos elasticul.

— Dacă trebuie, trebuie, mormăi Wyatt, apoi redeveni polițist și deschise ușile tuturor sălilor goale și le verifică. Cred că nu se putea abține.

Am închis la timp, adică la ora nouă iar JoAnn a rămas să vadă ce implica securizarea locului pentru noapte. Cu ajutorul ei, treaba a mers de două ori mai repede și la nouă și douăzeci eram toți gata de plecare. Însă, înainte, Wyatt verifică împrejurimile.

Am preferat, din nou, o rută ocolitoare, cu Wyatt în urma mea. Dar nu mergeam acasă și gîndul ăsta era ca un junghi. Nu voi mai merge acolo, niciodată și nici nu voi mai fi, vreodată, acasă. Trebuia să merg să văd. Ceva în mine cerea asta. Cred că e ca vederea unui decedat în ziua înmormîntării. Ai o ultimă amintire, un final. Ai crede că mintea și creierul nostru înțeleg moartea și o acceptă, dar nu, avem nevoie să vedem persoana decedată și să înlocuim amintirea vieții ei cu cea a morții. Sau ceva de genul ăsta.

Dacă eu și Wyatt ne vom căsători, casa aceasta va deveni casa mea, începînd de astăzi. Dacă nu ne vom căsători, trebuia să aflu repede ca să pot face alte aranjamente. Cînd voi putea vorbi din nou va trebui să avem o discuție despre acest subiect.

La naiba, trebuia să pun lucrurile în mişcare! Dacă ne vom căsători, asta se va petrece peste douăzeci şi două de zile. Doar trei săptămîni! Şi nici nu am încă materialul pentru rochia de mireasă! Plus că trebuia să vorbesc cu Monica Stevens şi cu Sally şi să-i împac pe Sally şi Jazz în timp ce, cumva, eram nevoită să-mi înlocuiesc lucrurile distruse. Nu mai aveam destule zile la dispoziţie!

Şi, un sfat prietenesc, nu recomand organizarea unei nunţi în timp ce sînteţi urmăriţi de un nebun. E prea complicat.

Wyatt m-a învăţat cum să scapi de cineva care e pe urmele tale şi, înainte de a ajunge acasă la el, a virat spre parcarea staţiei de poliţie, lăsîndu-mă singură. Inima a început să-mi bată mai repede din cauza senzaţiei de vulnerabilitate, dar nu am văzut niciun vehicul suspect în urma mea, adică niciun Chevrolet alb. Totuşi, era destul trafic în spatele meu aşa că însemna că nu sînt tocmai în siguranţă. Blonda putea să fi schimbat maşina şi să conducă una total diferită. MacInnes şi Forester verificau numerele de înregistrare al ultimelor modele de Malibu, dar nu era chiar o treabă simplă şi pînă acum, nu descoperiseră nimic. Între timp, ea putea conduce o Mazda.

A trebuit să opresc la un semafor şi, semnalizînd stînga, am aşteptat să treacă maşinile care veneau. O

dată cu mine au mai făcut stînga alte trei automobile. Dar am mai virat o dată, tot spre stînga, spre parcarea poliției, am traversat-o și am revenit pe strada din care intrasem, mergînd acum în sens opus. Oricine m-ar fi urmărit ar fi trebuit să facă aceleași manevre ca să nu mă piardă iar asta ar fi fost ușor de observat.

Nu mă urmărea nimeni. Răsuflînd ușurată, am mers spre locul unde mă aștepta Wyatt.

După asta, am mers acasă. Acasă la el.

În clipa în care am ajuns în garaj, oboseala și-a spus cuvîntul. Noaptea trecută dacă dormisem două ore și cred că nici Wyatt nu se odihnise mai mult de atît, plus că amîndoi consumaserăm o mulțime de adrenalină. Am mers la masă și am scris: *Dacă nu te deranjează, sună la părinții mei și spune-le că sîntem bine. Mă duc să fac un duș.*

El acceptă cu un gest al capului și rămase privindu-mă cum mă duc, împiedicat, spre scări. Ajunsă sus, am intrat în dormitorul principal, unde petrecusem cu el atît de multe nopți. Am realizat eroarea abia în baia principală. Am ieșit și m-am dus spre ceea ce era acum baia mea. După un duș rapid, spălat pe dinți și uns cu crema hidratantă, rutina obișnuită, mi-am pus halatul lui Wyatt și l-am înfășurat în jurul meu, apoi am legat cordonul cît am putut de strîns. Doamne, speram să fie cearșafuri pe patul din dormitorul pentru oaspeți,

pentru că nu aveam energia necesară să pun aşternuturi şi va trebui să dorm pe cuvertură.

Doar că, la ieşirea din baie, mă aştepta Wyatt, sprijinit răbdător de peretele opus uşii. Purta o pereche de boxeri albastru militar şi mirosea a apă şi săpun, ceea ce-mi spunea că duşul lui fusese mai rapid decît al meu, dar el nu trebuia să-şi dea cu cremă, şi asta făcea comparaţia incorectă.

Am ridicat mîna imediat, iar el a luat-o ca să mă tragă aproape. Înainte de a-mi da seama, m-a ridicat în braţe şi m-a dus în dormitorul principal.

— Nu dormi singură, spuse scurt cînd l-am bătut cu pumnul peste umăr şi l-am împins. Nu în noaptea asta. Vei avea coşmaruri.

Probabil, avea dreptate, dar sînt adult şi pot să mă descurc singură cu un coşmar. Pe de altă parte, cred în simplificarea situaţiilor. M-am oprit din ripostat şi l-am lăsat să mă pună pe patul regal.

Wyatt trase de un capăt al cordonului şi blestemăţia se deznodă. Halatele astea! Nu poţi avea încredere în ele. Eram goală sub halat, ceea ce nu era o mare surpriză, de parcă l-aş fi purtat dacă aş fi avut pijama aici. Mă dezbrăcă de tot, apoi îşi scoase boxerii. În ciuda convingerii că n-ar trebui să facem sex înainte de lămuri toate problemele, în ciuda faptului că eram atît de obosită, dar şi a faptului că eram încă supărată

pentru că mă închisese în maşina de patrulă, ei bine, totuşi nu mai eram atît de supărată pe cît ar fi trebuit să fiu. Dezbrăcat fiind, avea pielea delicioasă, umeri largi şi era plin de muşchi.

Cînd se aşeză în pat, a trebuit să-mi impun să nu mă cuibăresc în braţele lui. A căscat şi a întins un braţ ca să stingă lampa, cufundînd camera în întuneric. M-am învelit repede, pentru că, aşa cum obişnuia, pusese aerul condiţionat la o temperatură care aproape te îngheţa. Ghemuită sub pături, cu trupul lui alături, răspîndind, deja, căldură spre mine, m-am întors pe o parte şi am adormit.

Avusese dreptate în privinţa coşmarurilor. Întotdeauna subconştientul avusese grijă de situaţiile neplăcute în locul meu. De obicei, nu aveam coşmaruri adevărate, ci vise tulburătoare şi destul de realiste, dar în acea noapte am avut un coşmar adevărat.

Nu era niciun mister de elucidat, niciun simbolism, doar o reluare pe faţă a terorii prin care trecusem. Eram prinsă în foc şi nu găseam calea spre ieşire. Încercam să-mi ţin respiraţia, dar fumul negru şi uleios îmi intra în nas, în gură, în gît şi plămîni şi greutatea lui sufocantă mă apăsa. Nu puteam să văd, nu puteam să respir iar căldura devenea tot mai intensă pînă cînd am ştiut că flăcările sînt pe cale să ajungă la mine şi că voi arde...

— Blair, sstt, sînt cu tine. E în regulă. Trezeşte-te.

Era cu mine, am realizat somnoroasă. Eram în braţele lui, sprijinită de corpul lui cald şi spectrul flăcărilor se estompa în imaginaţie. Lampa împrăştia lumină gălbuie în dormitor.

M-am relaxat cu un oftat, simţindu-mă în siguranţă, pentru prima dată de zile întregi.

— Sînt bine, am şoptit. O clipă mai tîrziu am realizat ce se petrecuse. Am şoptit!

— Aşa am auzit şi eu. Gura i se arcui într-un zîmbet. Cred că vremurile liniştite s-au dus. Îţi aduc nişte apă. Ai tuşit puţin.

Eliberîndu-se de pături, Wyatt intră în baie şi-mi aduse un pahar cu apă pe care l-am băut cu grijă. Da, înghiţitul încă durea. După ce am sorbit de cîteva ori, i-am înapoiat paharul iar el l-a golit în drum spre baie.

Apoi s-a întors în pat, mi-a apucat şoldurile, m-a tras la marginea saltelei şi a pătruns în mine.

CAPITOLUL XXIV

Respirația mi s-a tăiat și întreg corpul mi-a tresărit din cauza invaziei neașteptate. El mă ridică, inversînd pozițiile, așezat pe marginea saltelei cu mine deasupra lui, susținîndu-mă cu brațele în timp ce mă arcuiam spre spate, în abruptă și copleșitoare plăcere.

— Îți amintești de sexul tantric pe care doreai să-l încerci? șopti cu voce scăzută și întunecată. Am căutat informații. Fără mișcări. Cît timp crezi că poți sta fără să te miști? Mă ridică pînă cînd gura îi ajunse în dreptul sînilor, supse puternic sfîrcurile, întărindu-le, înainte de a continua suișul și a ajunge la gît.

Poate era din cauză că mai făcuserăm dragoste de o săptămînă, poate era din cauză că moartea era cît pe ce să ne despartă pentru totdeauna. Motivul nu mai conta, nu cînd senzația trupurilor noastre înlănțuite și a buzelor lui pe gîtul meu mă înfiorau. Nu îmi place în mod deosebit să-mi fie atinși sînii. Fie e plictisitor, fie dureros. Dar era ceva în gestul lui, în acea singură mișcare cu care îmi supsese sfîrcurile, care îmi electriză

corpul. Iar gîtul, Doamne, gîtul meu... Cînd mă săruta în acea zonă îmi explodau artificii în spatele pleoapelor închise.

— Crezi că te pot face să ai un orgasm doar sărutîndu-te pe gît? şopti Wyatt, înainte de a muşca blînd locul unde gîtul îmi întîlnea umărul. Gitlejul încă era prea iritat ca să pot ţipa, dar nu mă oprea nimic să gem, cu un sunet ce aducea a scîncet. Corpul mi se arcuia de valul plăcerii intense, şoldurile desfăcîndu-se ca să-l primească mai adînc.

Dinţii lui îmi eliberară gîtul iar respiraţia caldă îmi mîngîia pielea.

— Nu, fără mişcare. Trebuie să stăm neclintiţi.

Era nebun? Cum aş putea să stau nemişcată? Dar gîndul ăsta tenta şi incita. Senzaţia era incredibil de erotică, fără penetrare, fără grabă de a atinge punctul culminant, doar asta. Trupul lui cald şi puternic lipit de corpul meu, penisul lui, prezenţă solidă, intrînd în mine, fluiditatea corpului meu în jurul lui. Îi simţeam inima bătînd cu putere lîngă sînii mei şi propriul meu puls gonind nebuneşte. Mă întrebam dacă îmi poate simţi pulsul cînd era în mine, dacă penisul lui era înconjurat şi mîngîiat de vibraţiile corpului meu.

Capul îmi căzu pe umărul lui şi mi-am sprijinit fruntea de pielea caldă şi jilavă. Din instinct, am întors faţa şi l-am muşcat de gît, cum făcuse şi el cu mine,

simțind răspunsul în pulsația penisului.

Gîndurile începură să-mi fugă prin minte, lucruri pe care nu le luasem în calcul mai devreme evaluînd nevoile imediate. Pastilele anticoncepționale arseseră în acea dimineață. În clipa asta șansele de a rămîne însărcinată erau minime sau chiar inexistente, știam. Mai întîi, corpul meu trebuia să revină la ciclul natural. Ceea ce făceam deveni, brusc, un noian de posibilități. Îmi simțeam trupul ciudat de abundent, magic de feminin. Doream să am copilul lui Wyatt, doream tot ceea ce corpurile noastre promiteau.

Mi-am vîrît unghiile în umerii lui și am ridicat gura să-i muşc lobul urechii.

— N-am mai luat anticoncepționalele, am șoptit, cuvintele părînd mai mult o răsuflare.

I-am simțit răspunsul adînc, în mine, o arcuire, o căutare. Brațele i se strînseră în jurul meu și o mînă mi se afundă în păr, aplecîndu-mi capul pe spate, ca gura să-i poată ajunge la a mea, limba lui testînd, mișcîndu-se și luînd. Și am luat și eu. I-am luat respirația, gura, în timp ce, adînc în mine, mușchii se întăreau și se flexau ca să-l rețină, să-l mîngîie și să-l aducă în pragul exploziei.

Îmi părăsi gura ca să atace, brutal, gîtul, ținîndu-mi părul departe de zona la care dorea acces complet. Pulsația intensă de plăcere care mă zguduia aproape că

m-a adus la capăt şi valuri de căldură îmi invadau terminaţiile nervilor.

— Nu te mişca, gemu el lîngă gîtul meu. Nu te mişca.

Voiam să mă mişc. Avem nevoie disperată să mă mişc, să mă ridic şi să mă prăbuşesc pe acea parte a corpului lui care mă penetra, încheind această tortură. Aş fi avut nevoie de o singură apăsare, doar una. Şi, totuşi, pentru că supliciul era splendid, nu-mi doream să sfîrşească. Voiam să palpit aici, la limită şi să-i simt vibraţiile corpului în timp ce el se lupta cu aceeaşi dorinţă.

— Nu te mişca, i-am şoptit, la rîndul meu iar el mi-a apucat disperat fundul.

Trupurile noastre erau calde, umede. Transpiraseră, acolo unde pielea ni se unise, dar o adiere a aerului condiţionat îmi atinse spatele, ca o răsuflare îngheţată. Îmi frămînta fundul cu mînile lui mari, trăgîndu-mă şi desfăcîndu-mă, astfel că simţeam atingerea răcoroasă în locuri care altfel erau protejate. Contrastul dintre fierbinte şi rece era derutant, ameţindu-mi simţurile. Degetele îi alunecară de-a lungul fundului, tot mai jos, pînă ajunseră, mîngîiind, locul unde el intrase în mine.

Aş fi ţipat. Am încercat să ţip, dar gîtul meu se împotrivi efortului, refuzînd să mă asculte. Am încercat

să nu mă mişc. Tremuram şi vibram, capul îmi căzuse pe o parte în timp ce gura lui se ocupa de gîtul meu. L-am strîns puternic, încercînd să-l ţin şi să-l primesc mai adînc şi începu să tremure la rîndul lui. Îmi plăcea acest sentiment, îmi plăcea să-l simt răspunzînd. Iubeam expresia pătrunzătoare din ochii lui verzi, felul în care mă privea, abandonul total şi complet al îmbrăţişării noastre.

Apoi am cedat, tremurînd, plîngînd, mişcîndu-mă cu întregul corp şi simţind cea mai copleşitoare senzaţie de contopire. Convulsiile se răspîndeau în mine ca nişte valuri. L-am simţit gemînd, l-am simţit vibrînd cu tot corpul şi în clipa în care m-am prăbuşit, inertă, el a schimbat poziţia, ţintuindu-mă pe saltea, cedînd la rîndul lui.

Am dormit în această poziţie, fără să stingem lampa, fără să mergem la duş. Iar dacă am visat, nu-mi aduc aminte.

Dimineaţă, am făcut dragoste la duş. Amîndoi aveam nevoie. Trebuia, la propriu, să ne dezlipim unul de celălalt cu ajutorul apei calde. Pe cît de intensă fusese noaptea, pe atît a fost de plăcută dimineaţa. Coborînd scările, străluceam.

Îmi ia întotdeauna mai mult timp să fiu gata, aşa că Wyatt se apucase, deja, de micul dejun. A întors capul şi mi-a făcut cu ochiul în timp ce mă duceam spre cafea.

— Crezi că poţi mînca ceva solid?

Am luat prima înghiţitură de cafea şi am făcut un semn cu mîna, poate da, poate nu.

— Atunci e tot lapte cu ovăz. Nu încerca nimic ce te face să tuşeşti.

Mă străduisem să vorbesc şi reuşisem să scot unele sunete. Din păcate, păreau ale unei broaşte pe moarte. Dar era o uşurare că puteam să şoptesc. Aveam o zi infernală înaintea mea.

În timp ce mîncam, Wyatt spuse încruntîndu-se:

— Azi nu pot sta cu tine, aşa că prima oprire va fi pentru un telefon mobil. Pricepi? Trebuie să poţi comunica.

Eram perfect de acord.

— Însă tot trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat cu cel vechi.

Doar pentru că puteam să şoptesc, nu însemna că şi trebuia să o fac. Cu cît îmi forţam mai puţin vocea, cu atît mai repede o voi avea înapoi. Am mimat felul în care am bătut cu celularul în fereastră.

— Aşa m-am gîndit şi eu, spuse Wyatt după o clipă.

Ai fi crezut că nimeni nu-şi mai spărsese pînă atunci mobilul.

— Acum, ce vreau de la tine astăzi, e să nu te duci la muncă. Nu merge în locurile obişnuite, locuri în care

ea se aşteaptă să te găsească. Nu merge acasă la părinţii tăi sau la Siana. Ai o grămadă de cumpărături de făcut. Te voi duce la o agenţie de închirieri maşini şi vei merge cu ceva total diferit de minunea aia din garaj. Devenise poliţist, ochii i se îngustaseră, mintea îi funcţiona la capacitate maximă. Voi trimite pe cineva după Mercedes. Vom pune o femeie ofiţer, blondă, să-l conducă prin diverse locuri. La *Great Bods*, la bancă, acolo unde iei prînzul de obicei. S-ar putea ca aceea care te urmăreşte să stea potolită o vreme, o zi, două, dar în cele din urmă va veni iar după tine. Însă nu vei fi tu. Şi toate astea nu sînt negociabile.

Am luat carnetul şi am scris:

Am o problemă cu asta.

Da, dacă aş fi pus mîna pe ea în noaptea incendiului, ar fi pătit-o, dar la lumina zilei, capul îmi era mai limpede şi realitatea mă privea în faţă. Trebuia să mă ocup de nuntă şi nu-mi puteam permite întîrzieri. În seara asta, chiar dacă va trebui să scriu fiecare cuvînt eu şi Wyatt vom avea conversaţia pe care o tot amînam.

Mulţumită abilităţilor promiţătoare ale lui JoAnn, ea şi Lynn se puteau descurca la centru pînă cînd cineva se va ocupa de nebuna blondă. Între timp, eu voi face o cursă contra cronometru pentru organizarea nunţii. Cîte zile pierdusem deja pentru femeia aceasta, presupunînd că e aceeaşi care încercase să dea cu

maşina peste mine în parcare? Exista probabilitatea să nu fie vorba tot de ea, dar dacă tot era disponibilă, să dăm vina pe ea.

Mă voi simţi în siguranţă mergînd cu maşina închiriată să vorbesc cu Monica Stevens, să caut material, să-mi cumpăr haine noi, dar de la alt mall, şi să mă văd cu Sally. Blonda nu ştia unde sînt sau cum să mă găsească şi asta mă făcea să mă simt grozav.

După micul dejun, Wyatt mi-a cumpărat alt telefon mobil. Spre mirarea mea, nu m-a dus la agenţia mea, ci la a lui şi m-a adăugat la contul personal. Mi-am păstrat numărul, bineînţeles, dar combinarea conturilor crea o senzaţie de uimitoare permanenţă.

Asta mi-a reamintit de alte detalii de care trebuia să mă ocup, cum ar fi anularea contractelor pentru utilităţi. Eram destul de sigură că atît compania de telefonie cît şi cea de cablu vor continua să mă taxeze, chiar dacă apartamentul nu mai exista. Şi trebuia să duc un inventar la compania de asigurări. Credeam că-mi planificasem ziua, dar apăreau din ce în ce mai multe detalii cărora eram nevoită să le fac faţă şi pe care să le rezolv.

Următoarea oprire a fost în apropiere de aeroport, acolo unde îşi aveau sediul majoritatea agenţiilor de închirieri maşini. Am luat un Taurus, au suspensii grozave, dar ia ghiciţi. Era alb. Albul părea să

fie culoarea predominantă pentru mașinile de închiriat. Eu nu eram chiar mulțumită, dar Wyatt se arătase total împotriva unui roșu măr.

— Se observă prea ușor, spusese.

Cred că avea dreptate.

Apoi m-a sărutat și ne-am despărțit pentru restul zilei.

Era abia ora nouă, prea devreme pentru ca la Sticks and Stones să fie deschis. Avînd timp la dispoziție, am mers la alt magazin de materiale. Nici aici nu am avut noroc. Era descurajant, dar pînă să termin de răscolit prin rafturi, trecuse o oră, așa că am condus spre biroul Monicăi Stevens.

Aceeași femeie slabă a venit să mă întîmpine, zîmbetul devenind un pic mai neprietenos la vederea blugilor și a jerseului.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Nu exista alternativă, trebuia să vorbesc. Mai bine zis, să șoptesc.

— Sînt Blair Mallory. Am lăsat alaltăieri cartea de vizită, dar doamna Stevens nu a sunat. I-am observat expresia în timp ce se dădea un pic mai în spate, ca și cînd aș fi fost contagioasă. Da, am o laringită severă. Nu, nu se ia. Mi-a ars casa ieri dimineață și asta e de la fumul inhalat, ceea ce înseamnă că nu sînt într-o dispoziție prea grozavă, așa că aș dori să o văd pe Monica. Acum, dacă e posibil.

Fuseseră multe de spus şi chiar şi şoptitul era un efort. Pînă am apucat să termin, m-am încruntat. Nu-mi plăcea femeia aia.

Destul de ciudat, ea se luminase la faţă auzind că îmi arsese casa. A trecut o clipă pînă să realizez că, pentru ea, o casă nouă însemna redecorare. Mă întreb dacă nu cumva răsfoia ziarele căutînd ştiri despre case incendiate, aşa cum avocaţii dubioşi căutau accidentele de maşină.

M-a condus prin magazin spre partea din spate unde erau birourile. Aici, totul era diferit. Rame uriaşe susţineau suluri cu mostre de materiale, piese diferite de mobilier erau puse alandala, tablouri înrămate se sprijineau de pereţi. Zona asta îmi plăcea mai mult. Aici se făcea treabă. Era plin de energie, spre deosebire de răceala stilizată a salonului de prezentare.

Femeia ciocăni la uşa unui birou şi la invitaţia de a intra, deschise uşa.

— Doamnă Stevens, aceasta e Blair Mallory, spuse ca şi cînd m-ar fi prezentat reginei Elisabeta. Are laringită deoarece i-a ars casa ieri şi a inhalat fum. După aceste informaţii, se reîntoarse la salonul de prezentare, lăsîndu-ne singure.

Nu o mai văzusem pe Monica Stevens, cu toate că auzisem despre ea. Într-un fel, era aşa cum mă aşteptam, dar nu în totalitate. Avea în jur de patruzeci

de ani, părul negru şi lins aranjat într-o tunsoare asimetrică, subţire, stilată, cu o atitudine studiată şi brăţări mari şi zgomotoase la încheieturi. Îmi plac brăţările doar dacă le port eu. E o diferenţă între a fi iritat şi a fi cel care irită.

— Îmi pare rău de casa dumneavoastră, spuse ea. Vocea avea un ton cald care o făcea să pară abordabilă. Dar nu mă aşteptasem la expresia amicală din ochii ei.

— Mulţumesc, am şoptit, scoţînd din geantă chitanţele lui Jazz şi punînd-le în faţa ei în timp ce mă aşezam.

Le privi, nedumerită, apoi citi numele.

— Domnul Arledge, spuse cu voce caldă. E o dulceaţă de bărbat. Atît de nerăbdător să-i facă o surpriză soţiei. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu el.

Nu lucrase nimeni „cu" Jazz, care nu avea nici un strop de talent la decorare. Jazz îi dăduse mînă liberă, semnase cecurile şi atît.

— Din cauza asta căsnicia lui s-a dus pe apa sîmbetei, am spus cu greutate.

— Dar de ce? păru ea uimită.

— Soţiei îi plăcea dormitorul aşa cum era. Urăşte stilul cel nou şi refuză să doarmă acolo. E aşa de supărată pe el pentru că a dat antichităţile încît a încercat să-l calce cu maşina.

— Doamne, glumiţi! Nu-i place dormitorul? Dar e superb!

Nici măcar nu clipise cînd pomenisem că Sally încercase să-l facă terci pe Jazz, dar era total neîncrezătoare că stilul ei putea să nu placă.

Admir realitatea virtuală la fel de mult ca oricine altcineva, dar cucoana era total ruptă de realitatea în care trăia.

— Încerc să le salvez căsnicia, am spus. Şoptitul devenea un efort tot mai mare. Iată ce doresc să faceţi: mergeţi şi recuperaţi mobilierul şi puneţi-l la consignaţie sau, avînd în vedere că nu a fost folosit, vindeţi-l ca fiind nou. Din punct de vedere tehnic, poate nu e aşa, dar pentru că nu aţi primit aprobarea finală a lucrării, aş spune că redecorarea e încă un proces nefinalizat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că persoana care plăteşte e nemulţumită.

— Am primit plata în întregime, deci aş spune că a fost mulţumit. Obrajii începeau să i se îmbujoreze.

— Jazz Arledge ea ca un copil rătăcit în pădure cînd e vorba de decoraţiuni. Nu ştie nimic despre subiect. Aţi fi putut prinde capete de sconcşi pe pereţi şi el n-ar fi protestat. *Nu cred* că aţi profitat de el intenţionat şi *cred* că sînteţi o femeie de afaceri destul de inteligentă ca să vedeţi avantajul redecorării acestui dormitor, dar de data asta împreună cu doamna Arledge, care e îngrozitor de nefericită.

Ea mă privi gînditoare.

— Dezvoltați, vă rog.

Am făcut un semn cu mîna spre salonul de prezentare.

— Reputația vă precede. Persoanele care admiră stilul avant garde, vă adoră personalitatea, dar potențialii clienți care caută ceva mai tradițional nu vin la dumneavoastră pentru că au impresia că nu realizați și așa ceva.

— Ba da, spuse ea automat. Aspectul nu este ceea ce eu prefer, nu este neapărat semnătura mea, stilul meu. Țelul îl reprezintă satisfacerea cerințelor clientului.

— Asta e bine de știut. Și cred că am uitat să menționez, mama este prietena cea mai bună a doamnei Arledge. Se ocupă de proprietăți imobiliare, așa că poate ați auzit de ea. Tina Mallory.

Ochii i s-au mărit cînd a înțeles ce spuneam printre rînduri. Mama fusese Miss Carolina de Nord și vindea o mulțime de locuințe. Dacă ar fi început să o recomande pe Monica, potențialul afacerii ar fi crescut vertiginos.

A luat un carnet de schițe și a desenat dormitorul lui Sally, cu o uimitoare acurateță. Lucra repede, creioanele colorate zburau pe hîrtie.

— Ce părere aveți? a întrebat, întorcînd carnetul ca să văd rezultatul.

Arăta mai mult decît confortabil, materialele aveau culori bogate iar mobilierul era din lemn.

— Îmi amintesc antichităţile de acolo. Aveau o calitate excepţională. Nu le pot aduce la loc, dar, probabil, pot găsi una sau două de dimensiuni mai mici, piese foarte bune, care creează acelaşi gen de interior.

— Doamna Arledge îl va adora, am spus. Dar vă spun de la bun început, Jazz nu mai e dispus să dea niciun ban. Întreaga experienţă i-a lăsat un gust amar.

— Va simţi altfel cînd voi termina, zîmbi ea. Şi nu voi pierde nici un sfanţ. Vă promit.

Avînd în vedere că văzusem sumele de pe chitanţe, o credeam.

Două treimi din misiunile zilei de azi erau îndeplinite. Acum să trecem la partea cea mai dificilă. Sally.

CAPITOLUL XXV

Cu toate că, în mod logic, urmăritoarea mea nu avea de unde să știe unde mă aflu, plecînd de la Sicks and Stones, am privit în jur, precaută. Totul era bine. Nu credeam să mai pot vedea vreodată un Chevrolet alb fără să simt, automat, un fior de panică, ceea ce ar reprezenta o neplăcere. Așa cum spusese și Wyatt, existau mii și mii de Chevroleturi albe. Nu puteam sta în permanență ca pe ace.

Aveam nevoie să beau ceva cald pentru gît și de material pentru rochia de mireasă. Și, la naiba, mai trebuia să sun la companiile de cablu și de telefon. Dar tot ce se poate să fie necesar să mă duc personal, pentru a-mi dovedi identitatea. Nu aveam numerele de la conturi. Și mai trebuia să-mi cumpăr haine. Și cizmele mele! Frumoasele mele cizme albastre! Vor fi returnate deoarece adresa nu mai era valabilă iar eu le doream. Din nefericire, nu aveam numărul ordinului de comandă. Arsese odată cu casa, deci nici nu puteam lua legătura cu cei de la Zappos ca să le trimită la altă adresă.

Brusc, m-am înseninat. Puteam comanda altele de pe computerul lui Wyatt.

Cînd eram în drum spre al doilea mall de pe lista preferinţelor, a sunat Siana.

— Mama spunea că nu poţi vorbi deloc. Bate în microfon dacă e aşa.

— Ieri era adevărat, am şoptit.

— Te-am auzit! Cum te simţi?

— Mai bine. M-am uitat după un MacDonald. O ceaşcă de cafea ar îmbunătăţi lucrurile.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu încă. În acea clipă eram încă în faza în care trebuia să rezolv singură diverse.

— Ai idee cine a pus focul?

— I-am văzut faţa, am reuşit să mîrîi, şi e cunoscută, dar nu ştiu de unde să o iau.

În mod logic, Siana spuse:

— Pentru că toate astea s-au petrecut recent şi s-au succedat rapid, trebuie să aibă legătură cumva cu unul dintre locurile unde ai fost de curînd. Încearcă să reiei în minte ultimele zile şi pînă la urmă va apare ceva.

— Aşa am gîndit şi eu. Am tot reluat rutina zilnică, dar nu o pot localiza nicăieri.

— Atunci poate e un loc unde nu te duci în mod obişnuit.

Trecînd în revistă magazinele din mall, m-am tot gîndit la asta. Totul începuse la mall-ul celălalt, unde intrasem într-o grămadă de prăvălii. Acolo să o fi văzut?

Am încercat să-mi amintesc dacă undeva se petrecuse ceva neobişnuit, un motiv pentru care faţa ei să-mi rămînă în minte. Această idee mi-a distras atenţia de la faptul că probam pantofi, ceea ce nu era în regulă. Cumpăratul pantofilor e una dintre marile bucurii ale vieţii. Trebuia să fiu capabilă să-mi dedic toată atenţia acestui ritual.

Nu am încercat să-mi înlocuiesc toată garderoba într-o singură zi. Ar fi fost imposibil. Dar am încercat să acopăr toate posibilele necesităţi. Haine pentru muncă, haine de joacă, haine elegante. La lenjerie am aruncat cu banii în stînga şi-n dreapta, pentru că lenjeria e slăbiciunea mea. Între tot ce fusese tăiat de pe mine la spital şi tot ce arsese...

Inima mi s-a oprit, la propriu, în piept.

Spitalul. Acolo o văzusem.

Era asistenta cu acea culoare nefericită de păr, cea care flecărise cu mine atît de mult în timp ce schimba bandajele de pe julituri. Atunci, mă durea aşa de rău capul de la contuzie, că n-am realizat cît de inutil de dură era cu bandajele. Ca şi cînd încerca să mă rănească.

La spital, părul ei era de un maro oribil iar în noaptea incendiului foarte blond, însă era aceeaşi femeie. Poate era blondă naturală şi culoarea maro era numai o deghizare. Dar pentru ce o deghizare? Nu o ştiam de cînd lumea. Dintr-un motiv oarecare, nu dorea să o văd cu părul blond.

În acest caz, de ce şi l-a vopsit la loc? De ce nu a rămas cu maroul acela îngrozitor?

Am apucat telefonul mobil şi am verificat bateria. Mai avea o singură bară, aşa că mi-am luat cumpărăturile şi am gonit spre cea mai apropiată ieşire. De îndată ce am ieşit la soare, barele au ajuns la trei şi o secundă mai tîrziu, la patru. Am format numărul lui Wyatt.

— Eşti bine? ţipă el în mijlocul celui de-al doilea ţîrîit.

— Mi-am amintit-o, am spus cît de clar şi tare puteam, pentru că în jur era un zgomot infernal de la trafic. Vocea răguşită mi se poticnea la fiecare cuvînt, apoi îşi pierdu volumul în totalitate. *E asistentă la spital.*

— Mai spune o dată. Nu te-am înţeles. Ai spus spital?

Am încercat din nou, de data asta şoptind cît puteam de tare. Măcar la şoptit vocea nu mi se întrerupea.

— E asistentă la spital.

— Una dintre asistente? Eşti sigură?

— Da. Nu la Camera de Urgenţe. La etaj. A venit în rezerva mea, am stat de vorbă, mi-a smuls bandajele...

— Blair, unde eşti? mă întrerupse el.

— La mall. La un altul. Acum trebuia să mă gîndesc la incidentul din parcare ca la o întîmplare, pentru că se petrecuse înainte de a o cunoaşte pe Asistenta Nebună.

— Vino acum la secţie. Avem nevoie de o descriere ca să putem merge mai departe şi abia dacă înţeleg ce spui. Ne vedem acolo.

Soarta era împotriva mea. Nu mi-era menit să-mi găsesc material pentru rochia de mireasă, să-mi rezolv comisioanele sau să-i împac pe Jazz şi Sally. Pe de altă parte, a nu mă lăsa ucisă trebuia să devină o prioritate.

Din cauza că avusesem urgentă nevoie de acoperire pentru telefon, ieşisem pe cea mai apropiată uşă, în loc de cea pe care intrasem, aşa că am străbătut mall-ul spre celălalt capăt. Ajunsă în parcare, m-am surprind, din nou, căutînd din priviri un Chevrolet alb. Începeam să fiu supărată pe mine, apoi am realizat că nebuna era încă în libertate. Nu-mi puteam permite să presupun că nu avea cum să mă găsească. Unde există voinţă, există întotdeauna o cale, mai ales dacă era destul de hotărîtă.

Am mers la poliţie şi am luat liftul. Wyatt era în birou cu uşa deschisă. Vorbea la telefon, dar a ridicat privirea, m-a văzut şi mi-a făcut semn să intru. I-a făcut semn şi lui Forester care a intrat şi el în birou şi a închis uşa în urma lui. Wyatt a terminat convorbirea şi a întors privirea ca laserul spre mine.

— Începe cu începutul.

Am tras aer, adînc, în piept.

— În cele din urmă am reuşit să o localizez. E asistentă pe etaj, la spital. A venit în rezerva mea, am

stat o vreme de vorbă, dar îmi tot smulgea bandajele de pe răni şi o făcea foarte dur.

Părea supărat iar bărbia îi tremura puţin.

— A mai văzut-o şi altcineva?

— Siana era acolo.

— Descrie-o.

— Cam de vîrsta mea, poate un pic mai mare. E greu de estimat. Foarte drăguţă, cu ochi căprui. Părul castaniu, dar o culoare nefericită. Probabil l-a decolorat după aceea, lucru greu de realizat şi asta mi-a atras atenţia cînd a apărut la locul incendiului ca blondă.

— Cît de înaltă?

Am înghiţit ca să atenuez durerea de gît.

— Nu ştiu. Eram întinsă în pat, aşa că nu am cu ce să compar. Era slabă, dar foarte bine proporţionată. Şi avea... Am început să spun că avea gene foarte lungi, dar o imagine vagă încerca să mi se formeze în minte, un alt chip îmi atrăgea atenţia. Am înghiţit în sec. Am văzut-o şi în magazinul de materiale, după ce am ieşit din spital. M-am gîndit atunci că îmi pare cunoscută. Dar avea altă culoare de păr. Era roşu. Un roşu întunecat. Mă urmărise şi nu doar cu Chevroletul. Privind la Wyatt mi-am dat seama că tot asta gîndea şi el.

— Peruci, spuse Forester.

— Aşa se pare, aprobă Wyatt.

— Părul blond putea fi o perucă, am spus. Era acoperit cu glugă, aşa că nu mi-am dat seama. Dar părul

maro de la spital nu era perucă, era părul ei și era vopsit. Crede-mă. Nu mai reușeam nici să șoptesc și am început să tușesc. Laringita era încă ceva de care o puteam învinovăți și, cu toate că era un inconvenient minor în comparație cu incendierea apartamentului, faptul că nu puteam vorbi mă enerva extrem de tare. Dacă aș fi avut nevoie să țip, aș fi fost total ghinionistă. Iar dacă te gîndești la situații în care ar putea fi necesar să urli, a avea voce devinea, brusc, foarte important.

— Iau legătura cu spitalul, spuse Forester, să văd dacă ne pot trimite fotografiile celor care au lucrat, cînd?

— Prima tură, vinerea trecută. Etajul patru, Secția de neurologie.

— S-ar putea să nu avem nevoie de mandat, mai spuse Forester, dar fără multă speranță. Însă cei de la spitalul ăsta nu sînt de acord cu încălcarea confidențialității.

— Eu nu sînt de acord cu tentativele de omor, spuse Wyatt pe un ton de gheață.

Mă întrebam ce ar fi putut face dacă administrația spitalului refuza să trimită pozele fără un mandat prealabil, apoi mi-am amintit că, fiind o mică celebritate locală, putea să pună mîna pe telefon și să-l sune, oricînd, pe guvernator. Wyatt putea pune bețe în roate acțiunilor de strîngere de fonduri, programărilor și oricărui aspect care afecta buna funcționare a spitalului. Grozav.

Forester plecă să vorbească cu cei de la spital iar Wyatt reveni la mine.

— În spital ai văzut-o prima dată?

— Din cîte ştiu.

— Te poţi gîndi la ceva ce să fi spus tu şi care ar fi putut să o determine să izbucnească sau la ceva ce ea a spus care să ne ofere vreun indiciu despre ce se petrece?

M-am gîndit la conversaţia avută şi am scuturat capul.

— Am pomenit că mă mărit în mai puţin de o lună şi că nu am timp de o contuzie. Ea a spus ceva despre vremea cînd îşi organiza propria cununie şi cît de nebună fusese acea lună. M-a întrebat dacă îmi place mama ta, a spus că trebuie să fie plăcut să ai o soacră care te îndrăgeşte, de unde am tras concluzia că nu o îndrăgeşte pe a ei. A crezut că avusesem un accident de motocicletă. Conversaţie pur şi simplu. Am spus că mi-e foame şi a zis că trimite pe cineva cu o tavă, dar nu a venit nimeni. Cam atît. A fost foarte prietenoasă. Am mai tuşit un pic şi am căutat cu privirea ceva pe care să scriu. Îmi forţasem destul gîtul. Dacă insistam, m-aş fi întors la totală tăcere.

— Astea au fost toate întrebările, spuse Wyatt ridicîndu-se şi venind să mă ia în braţe. Odihneşte-ţi gîtul. O vom prinde. Ăsta era indiciul de care aveam nevoie.

— Dar nu are sens. Nu o cunosc, am şoptit.

— Cînd cineva te urmăreşte, în general gestul nu are logică. Respectivul îşi creează o obsesie lipsită de sens şi, de cele mai multe ori, victima nu a făcut altceva decît să fie politicoasă. Nu e vina ta şi nu ai fi putut face nimic ca să previi asta. E o tulburare de personalitate. Dacă îşi schimbă aspectul atît de des, înseamnă că e în căutare de ceva iar tu eşti o persoană cu care doreşte să semene.

Era o abordare psihologică destul de corectă. Eram impresionată.

— Hei, nu eşti doar un chip frumos, am spus, privindu-l. Şi toată lumea spune că jucătorii de fotbal sînt tonţi.

Wyatt rîse şi mă bătu peste fund, cu toate că atingerea prelungită nu putea fi considerată chiar o bătaie. Dar în clipa în care cineva ciocăni la uşă, se îndepărtă de mine.

Forester îşi vîrî capul în birou, încruntat.

— Am vorbit cu supraveghetoarea de la etaj, raportă el. Spune că nu are pe nimeni care să corespundă descrierii.

Wyatt se încruntă şi el, frecîndu-şi buza de jos în timp ce se gîndea.

— Se poate să fi fost cineva de la Urgenţă care a văzut cînd a fost adusă Blair şi a făcut o mică vizită suplimentară. Ar trebui să existe filmările de securitate de pe holuri. Aproape toate spitalele au acum camere de supraveghere.

— Iau legătura cu securitatea spitalului să văd ce pot face.

— Cît efort va fi necesar pentru asta? l-am întrebat pe Wyatt, în timp ce Forester se întorcea la telefon.

— Depinde ce fel de zi a avut şeful pazei. Depinde de regulile spitalului. Dacă trebuie să aibă aprobare de la administrator înainte de a ne lăsa să folosim filmarea. Depinde dacă administratorul a avut o zi proastă. Dacă da, atunci va trebui să găsim un judecător care să semneze un mandat, ceea ce poate fi discutabil într-o vineri după amiază, dar şi improbabil dacă administratorul joacă golf cu cîţiva judecători.

Sfinte! Şi el îşi dorise să fie poliţist.

— Trebuie să rămîn aici?

— Nu, poţi să-ţi vezi de treburi. Ştiu cum să iau legătura cu tine. Doar să ai grijă.

Mi-am exprimat acordul dînd din cap. Intrînd în lift, am oftat. Obosisem să mă uit după Chevrolete albe iar dacă blonda era isteaţă, aşa cum părea a fi, de ce să nu-şi fi schimbat maşina? Nu era dificil să închiriezi un automobil. Putea fi, bine mersi, într-un Chevrolet albastru.

Un fior îmi trecu pe şira spinării.

Sau un Buick bej.

Sau chiar un Taurus alb.

Mă lăsasem orbită de ideea că o pot recunoaşte după maşina pe care o conduce. Putea conduce orice. Se poate să mă fi urmărit toată dimineaţa şi eu să nu fi ştiut pentru că mă uitasem după culoarea greşită de maşină.

Ea putea fi oriunde.

CAPITOLUL XXVI

Aveam de ales. Puteam merge acasă la Wyatt, folosind tehnica învăţată de la el seara trecută pentru a scăpa de urmăritori şi să mă ascund acolo, ca un iepure în vizuină sau puteam folosi aceeaşi tehnică ca să scap şi să-mi văd de treburi. Am ales să-mi văd de treburi.

De ce nu? Aveam o nuntă de organizat. Ce altceva se mai putea întîmpla? Ce altă complicaţie se mai putea adăuga la lista cu ce aveam de făcut? Nu doar că trebuia să fiu gata pentru nuntă în trei săptămîni, nuntă pentru care nici nu aveam rochia de mireasă, încă, dar cineva încerca să mă omoare, casa îmi fusese arsă din temelii, nu puteam vorbi şi, cumva, trebuia să repar căsnicia a doi oameni ai căror proprii copiii nu reuşiseră să-i convingă să-şi vorbească. Mă simţeam ca o albină ameţită, incapabilă să mă opresc din a zbura din floare în floare, în ciuda uraganului care punea florile la pămînt sau chiar le smulgea cu totul din rădăcină.

Şi, ca un capac la toate, magazinele începuseră să-şi pună ornamentele de Crăciun. În mijlocul acestei nebunii, trebuia să-mi încep cumpărăturile pentru

Crăciun, căci decoraţiunile erau un semnal pentru cumpărătorii timpurii şi prompţi ce invadau magazinele precum lăcustele şi le goleau de cadourile de bună calitate, lăsînd numai resturi pentru oamenii întregi la cap care îşi făceau cumpărăturile de Crăciun după Sărbătoarea Recunoştinţei, adică atunci cînd începea, de fapt, sezonul. Chiar dacă nu-mi porneam acum goana după cadourile pentru Crăciun, presiunea exista deja, evidenţiată de micile bile colorate şi pomii din fibră optică ce apăreau în magazine.

Nu puteam să mă ascund. Aveam prea multe de făcut. Puteam chiar să şi raţionalizez şi să spun că orice nebun din lumea largă se aştepta să mă ascund, de aceea cel mai sigur pentru mine era să nu fac asta. Sau pe acolo, pe undeva.

Aşa că, m-am dus să o văd pe Sally.

Cînd cel mai mic dintre copii terminase liceul, Sally renunţase să lucreze acasă şi devenise colaborator la o casă de licitaţii pentru obiecte de artă. Practic, mergea la vînzări de case, la vînzări de vechituri căutînd antichităţi pentru care putea plăti preţuri mici şi pe care casa de licitaţii le reabilita, revînzîndu-le pentru profit. Licitaţiile se ţineau în fiecare vineri seară, ceea ce însemna că o găseai în acele zile la casa de licitaţii, ajutînd cu preţurile, catalogînd piesele şi aranjîndu-le. Restul zilelor lucrătoare din săptămînă şi, uneori, sîmbăta, era în căutare de obiecte.

În faţa casei de licitaţii era un amestec de maşini şi camionete, plus un camion pentru livrare, dar uşile

erau închise pentru că licitaţiile nu începuseră încă. Am ocolit platforma de încărcare şi am dat peste nişte scări ce duceau spre uşa deschisă a unui depozit.

Un bărbat slăbuţ, între două vîrste cu ochi de insectă şi ochelari cu dioptrii uriaşe, împingînd un căruţ de mînă, spuse:

— Aveţi nevoie de ajutor, doamnă?

Era cu vreo douăzeci de ani mai în vîrstă decît mine, dar ăsta e Sudul, aşa că mă „domnise". E o dovadă de bună creştere.

Am ridicat mîna ca să se oprească. În niciun caz nu m-ar fi auzit din locul în care se afla. M-am grăbit spre el.

— O caut pe Sally Arledge, am şoptit răguşit.

— Pe acolo, spuse el, arătînd spre o uşă de la capătul depozitului. Aveţi o laringită tare urîtă, dacă pot spune aşa. Ar trebui să luaţi nişte miere cu lămîie într-un ceai fierbinte iar dacă nu are efect puneţi nişte Vicks alifie în jurul gîtului, înfăşuraţi cu un prosop fierbinte şi înghiţiţi o lingură de zahăr pe care aţi pus cîteva picături de kerosen. Pare o nebunie, dar asta ne dădea mama cînd eram mici şi ne durea gîtul şi a funcţionat. Şi nici nu ne-a omorît, spuse el, clipind vesel.

— Chiar aţi înghiţit kerosen? am întrebat. Părea ceva despre care ar trebui să-i cer părerea bunicii. Prosopul fierbinte şi unguentul aveau sens, dar nu aveam de gînd să înghit picături de kerosen.

— Bineînţeles că da. Însă nu prea mult, că vă poate omorî sau vă poate face să vomitaţi. Însă un pic, nu strică.

Lumea mă uimeşte.

Prima persoană pe care am văzut-o cînd am intrat, a fost Sally, cocoţată pe o scară, ştergînd de praf partea de sus a unui uriaş cap de pat, sculptat, sprijinit de zid. Era o piesă minunată, lemnul se înnegrise de la trecerea timpului şi, în mod sigur, dacă ar fi căzut peste cineva, l-ar fi ucis. În niciun caz n-aş fi făcut sex cu chestia aia deasupra capului, cu toate că a ieşi din peisaj dintr-o singură lovitură nu era prea rău.

Sally nu privea în jur, aşa că a trebuit să ciocănesc în lemn ca să-i atrag atenţia.

— Blair!

Chipul ei mobil exprima plăcerea de a mă vedea, dar şi îngrijorare, ceea ce nu era simplu, dacă stai să te gîndeşti. Lăsă cîrpa atîrnată pe capul patului şi coborî de pe scară.

— Tina mi-a spus despre apartamentul tău, despre laringită şi toate celelate. Biata de tine, ce săptămînă ai avut. Odată ajunsă pe podea, mă îmbrăţişă strîns, cu simpatie.

Sally avea cam un metru jumătate înălţime şi vreo patruzeci şi cinci de kilograme. O persoană plină de energie, care nu stătea niciodată locului. Părul, roşcat închis, era tuns cu stil, dar fără exagerare, cu nişte şuviţe blonde ce îi încadrau chipul, dîndu-i o notă interesantă.

Nasul, pe care şi-l spărsese lovind casa în urmărirea lui Jazz, mai avea o mică umflătură, dar arăta bine. Înainte, purta ochelari, dar pentru că ochelarii îi spărseseră, de fapt, nasul cînd perna de aer se desfăcuse, trecuse la lentile de contact.

Am îmbrăţişat-o şi eu.

— Putem sta de vorbă undeva? Vreau să-ţi arăt ceva.

— Sigur, păru ea interesată. Să mergem acolo şi să stăm jos.

Arătase spre nişte scaune pliante, grupate în mijlocul sălii de licitaţii. Mai tîrziu, vor fi aranjate în rînduri ordonate, pentru licitanţi. Am luat două dintre ele şi apoi am scos din geantă chitanţele de la Sticks and Stones şi i le-am dat.

Uimită, le-a privit cîteva clipe, înainte de a realiza ce sînt, după care ochii i se măriră de şoc şi furie.

— 20.000 de dolari! se stropşi. A plătit 20.000 pentru mizeria aia?

— Nu, am spus. Nu pentru mizeria aia. A plătit pentru că te iubeşte.

— El te-a trimis? întrebă furioasă.

Am dat din cap.

— Nu, am venit din proprie iniţiativă. Şi pentru că mă forţase Wyatt, dar asta era între mine şi el.

Privi la chitanţe, încercînd să înţeleagă mărimea sumei. Pentru ea, mobila şi arta cu care Monica Stevens

îi înlocuise nepreţuitele antichităţi valorau cel mult cîteva mii de dolari. Să spui că fiecare dintre ele privea stilul din capete opuse ale spectrului era o minimalizare a situaţiei.

— Jazz ştia cît de mult îmi iubesc antichităţile, spuse ea, cu vocea tremurînd puţin. Iar dacă nu o ştia, ar fi trebuit să o ştie! Altfel, de ce aş fi muncit atît ca să le repar şi să le recondiţionez? Nu era ca şi cînd aş fi dorit alt gen de mobilier şi nu mi l-aş fi putut permite!

— Dar nu ştia, am evidenţiat eu. Mai întîi, nu lucrai la piese cînd el era acasă. Doi la mînă, niciodată în viaţa mea, nu am văzut pe altcineva mai lipsit de cunoştinţe despre stil şi decoraţiuni, decît Jazz Arledge. Canapeaua aia portocalie din biroul lui... Am tăcut, dînd din umeri.

Sally clipi, dezorientată.

— I-ai văzut biroul? Nu e aşa că e oribil? Apoi se scutură şi ea de imaginea dizgraţioasă. Asta nu contează. Dacă m-ar fi ascultat în toţi cei treizeci şi cinci de ani de căsnicie, dacă ar fi dat un strop de atenţie casei în care locuia, n-ar fi putut gîndi...

— Exact asta este. Literalmente, habar nu are despre diferitele stiluri de decoraţiuni. Nu ştie că există diferite stiluri. Pentru el, mobila e mobilă, punct. Cred că acum a înţeles puţin conceptul, dar ca pe ceva nebulos. Adică ştie că sînt stiluri diferite, însă nu are idee ce sînt sau cum arată fiecare. E o limbă pe care nu o cunoaşte, aşa că nu înţelege ce spui cînd vorbeşti despre antichităţi.

— Dar sigur ştie că antic înseamnă vechi.

— Poate am spus, plină de îndoială. Uite, poate Jazz spune care e diferenţa dintre albastru militar şi negru?

Sally făcu semn din cap că nu.

— Majoritatea bărbaţilor nu pot. Nu au numărul necesar de culori în ochi ca să poată face diferenţa, aşa că dacă pui un ciorap albastru militar lîngă unul negru, pentru un bărbat ei arată la fel. E acelaşi principiu. Nu e vorba că Jazz nu e interesat, că te-a ignorat. Creierul lui nu e setat să recunoască stiluri. Nu îi ceri unei păsări fără aripi să zboare, nu?

Lacrimi sclipiră în ochii ei şi privi iar la chitanţele pe care le ţinea în mînă.

— Spui că am greşit.

— Nu spun că ai greşit supărîndu-te din cauza mobilei. Şi eu m-aş fi supărat. Alt detaliu evident. Dar ai greşit în mod clar încercînd să-l loveşti cu maşina.

— Aşa a spus şi Tina.

— Da? Mama era de partea mea! Cînd?

— Cînd erai în spital, spuse Sally, de parcă mi-ar fi auzit gîndul. A spus că văzînd durerea pe care o aveai, cu toate că nu ai fost lovită de maşină, şi-a schimbat părerea. A spus că sentimentele rănite sînt una, dar rănile fizice sînt mult mai grave.

Am oftat. Nu sînt genul să minimalizez sentimentele rănite, dar luînd în considerarea toate cele întîmplate în ultimele două luni, trebuia să fiu de acord.

— Are dreptate. Nu l-ai prins înşelîndu-te. A cumpărat o mobilă care nu-ţi place.

— Deci, să depăşesc momentul.

Am aprobat, dînd din cap.

— Şi să-mi cer scuze.

Am aprobat iarăşi.

— La naiba, urăsc să-mi cer scuze! Şi nu e numai asta. De cînd a început nebunia, ne-am spus lucruri ce nu trebuiau spuse.

— Treci peste. Abia mai puteam şopti. E uimitor cum îţi forţează şoptitul, gîtul.

— Şi culmea e că nu am vrut deloc să dau peste el. Ne certaserăm şi eram amîndoi furioşi, dar avem o întîlnire şi trebuia să plec. El a venit după mine, continuînd să se certe. Ştii cît e de încăpăţînat Jazz. Voia să-şi spună punctul de vedere şi nu se lăsa. Am început să dau înapoi iar el era încă acolo, dînd din mîini şi ţipînd şi eu eram aşa de furioasă că am tras de frîna de mînă ca să ies din maşină şi să urlu şi eu la el, dar nu am tras-o pînă sus, şi eram cu piciorul pe acceleraţie, nu că în clipa aia mi-ar fi păsat dacă-l loveam. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e perna de aer din poală, ochelarii rupţi şi nasul care-mi sîngera. Frecă cu tristeţe umflătura de pe nas. Un nas rupt la vîrsta mea. Şi acum va trebui să trăiesc cu gunoaiele alea.

Zîmbind, am scuturat capul.

— Am vorbit cu Monica. Îşi va lua mobila înapoi şi va lucra cu tine să-ţi refacă dormitorul, aşa cum îl doreşti. Mai execută şi alte stiluri. Cred că o să-ţi placă

de ea. Și, în plus, că mama îi va face reclamă că nu se pricepe doar la un singur stil și poate executa și altceva decît oțel și sticlă.

— Dacă poate, eu n-am văzut, spuse Sally cu îndoială.

— Pentru că majoritatea clienților de pînă acum au dorit stilul ei. Vrea să-și extindă aria de expertiză și să atragă clienți noi. Va fi o afacere bună să-ți redecoreze dormitorul.

— N-am de gînd să-i mai dau niciun ban! 20.000 de dolari!

— Nu cere bani în plus. Nu ea e omul rău aici. Nu e niciun om rău.

— Bine, atunci. La naiba!

Dacă aș fi putut, aș fi rîs. Ne-am privit cu perfectă înțelegere.

— Îl voi suna în seara asta, promise, oftînd. Îmi voi cere scuze. Eu sînt un vultur și el un pinguin. Nu poate zbura. Am priceput.

— L-am dus să vadă o piesă pe care domnul Potts o restaura, un șifonier uriaș. Domnul Potts i-a spus că deja lucrează la el de peste șaizeci de ore. Jazz nu se va pricepe niciodată la mobilă, dar acum poate aprecia mult mai mult munca pe care ai depus-o la dormitorul vostru.

— Doamne, Blair, mulțumesc, spuse ea, îmbrățișîndu-mă iarăși. Speram să ne rezolvăm problema singuri, dar ai grăbit lucrurile.

— Aveați nevoie de cineva din afară. Atît, am spus eu, cu modestie.

CAPITOLUL XXVII

Toată discuţia îşi lua tributul de la vocea mea, aşa că m-am oprit la farmacie pentru un borcan de Vicks, dispusă să-l încerc. Voi mirosi ca o pastilă pentru tuse, dar dacă îmi va face bine la gît nu-mi pasă cum voi mirosi. Intenţionam să am Marea Discuţie cu Wyatt în seara asta, aşa mi-ar fi fost de mare ajutor să pot vorbi.

Eram în drum spre al treilea magazin de materiale cînd a sunat Wyatt şi mi-a spus să mă întorc la departamentul de poliţie. După tonul vocii era un ordin, nu o rugăminte.

Frustrată, am schimbat direcţia. Nu am uitat să verific dacă vreuna dintre maşinile din spatele meu şi-a schimbat direcţia odată cu mine. Niciuna nu a executat manevra.

Nu voi reuşi să organizeze nunta la timp. Soarta era împotriva mea. Am acceptat asta. Nu voi reuşi să-mi găsesc material pentru rochia de mireasă, cofetarul nu va avea timp pentru comandă, firma de catering va anula comanda şi florile din mătase care ar trebui să împodobească chioşcul vor putrezi ca prin minune şi se vor face bucăţi. Wyatt nici nu se apucase de curăţat şi

vopsit chioşcul. La fel de bine, puteam să mă dau bătută şi să renunţ.

Niciodată! Miza era prea mare. Fie reuşeam eu, fie mă măritam într-o capelă din Las Vegas. *Dacă mă măritam.*

Chestia sta mă înnebunea.

Cînd am ajuns la poliţie, detectivul Forester m-a întîmpinat în parcare. Probabil mă aştepta, pentru că spuse:

— Mergi cu mine la spital. Avem permisiunea de a ne uita la fotografii şi de a vedea filmul, dacă mai există. Şeful de la securitatea spitalului verifică chiar în clipa asta.

Locul din dreapta şoferului era ticsit cu carnete, dosare, rapoarte, o doză de Lysol şi alte chestii oficiale. M-am întrebat la ce îi trebuia Lysol, dar nu am cerut detalii. Am ridicat totul şi m-am strecurat pe scaun, ţinînd vraful în poală în timp ce îmi puneam centura de siguranţă. Dosarele păreau interesante, dar nu am avut timp să le citesc. Poate va trebui să oprească la benzinărie. Atunci aş fi putut arunca o privire.

La spital, a întrebat de şeful securităţii şi în cîteva minute am fost întîmpinaţi de un bărbat scund, de vreo patruzeci de ani, cu părul tuns scurt şi ţinută dreaptă, semn că nu părăsise de mult timp armata.

— Eu sînt Doug Lawless, şeful securităţii, spuse, strîngîndu-ne mîna cu o mişcare fermă, după ce

Forester făcu prezentările. Să mergem la mine în birou, domnişoară Mallory, să vedeţi mai întîi pozele, apoi, dacă este necesar, caseta cu filmul.

L-am urmat într-un birou moderat ca mărime, nici prea larg ca să işte invidie, dar nici prea mic, pentru a nu-i crea impresia că nu este apreciat.

— Am scos personal dosarele, spuse, şi am separat fotografiile, astfel încît datele confidenţiale să nu fie compromise. Luaţi loc, vă rog. Îmi arătă un scaun din faţa unui monitor LCD iar eu m-am aşezat. Aici sînt toţi cei cu care aţi intrat în contact în noaptea accidentului. Asta include radiologia şi medicina nucleară, cît şi personalul de laborator. Şi, bineînţeles, pe cei de la internări.

În spital venisem în contact cu mai mulţi oameni decît aş fi bănuit. Am recunoscut cîteva feţe, inclusiv pe a doctoriţei Tewanda Hardy, cea care m-a externat. Deoarece părul putea fi modificat, nu am fost atentă decît la feţe, mai ales la ochi. Îmi aminteam că avea gene foarte lungi, care chiar şi fără rimel, ieşeau în evidenţă.

Nu se afla acolo. Eram convinsă, dar am mai privit o dată pozele, la insistenţa lui Forester, apoi am scuturat capul cu aceeaşi hotărîre ca şi prima oară.

— Să trecem la înregistrările de supraveghere de pe holuri, spuse Lawless. Îmi pare rău că acest etaj nu are, încă, supraveghere digitală, dar mă ocup de asta. Camera de urgenţe şi zonele critice au, la fel şi celelalte etaje, dar nu şi acesta. Totuşi, calitatea imaginii este bună.

Trase storurile la ferestre, întunecînd încăperea. Caseta era deja în VCR, pentru că nu a făcut altceva decît să apese un buton şi o imagine colorată a apărut pe un al doilea monitor.

— Caseta are ceas, spuse el. Vă amintiţi pe la ce oră a intrat asistenta în cameră? Cu un pix a indicat care fusese rezerva mea. Proporţiile păreau altele. Camera de luat vederi era pe tavan, dar imaginile erau clare.

M-am gîndit la acea zi. Siana ajunsese pe la opt jumătate dimineaţa iar mama, cu toate că avea o întîlnire, nu plecase încă, deci...

— Între opt jumătate şi nouă, am şoptit.

— Bine, e o perioadă destul de limitată. Să vedem dacă avem vreun rezultat. Dădu caseta mai repede înainte şi oamenii au început să alerge în sus şi în jos pe coridor, intrînd şi ieşind din camere. A oprit caseta de două ori ca să verifice ora, apoi a dat un pic prea departe şi a fost nevoit să revină. Aşa.

Casetele de supraveghere sînt interesante. Am privit-o pe Siana plimbîndu-se la mine în cameră şi le-am dat o clipă de răgaz lui Forester şi Lawless pentru a-şi reveni din tăcuta apreciere.

— Va apare imediat, am şoptit. Purta un halat roz. Şi, iat-o, la opt patruzeci şi şapte.

— Ea este, am spus arătînd cu degetul. Inima începu să-mi bată rapid şi cu putere. Nu era nicio îndoială. Halat roz, înaltă şi slabă, fără urmă de ezitare,

mergînd direct spre rezerva mea şi întrînd. Pe film, părul acela maro care îi atîrna pe umeri, părea ireal de închis la culoare. Avea în mînă un suport pentru scris, amănunt pe care nu-l observasem la vremea respectivă, dar avusesem, totuşi, o contuzie. Unghiul camerei o prinsese din spate, aşa că faţa nu se vedea prea bine, doar o vagă idee despre forma acesteia.

Amîndoi bărbaţii erau aplecaţi spre monitor, privind ecranul asemenea unor pisici care aşteaptă şoarecele să iasă din gaură.

Mama a ieşit din cameră şi i-am auzit înghiţind în sec.

— E mama mea, am spus, înainte ca vreunul dintre ei să poată scăpa un comentariu tipic masculin iar eu să fiu nevoită să iau atitudine.

Apoi, la opt şi patruzeci şi nouă de minute, asistenta a ieşit din cameră, dar din nou unghiul filmării nu era bun. Fie avea capul aplecat, fie umărul acoperea chipul.

— Ştie că sînt camere de luat vederi, spuse Lawless. Îşi ascunde faţa. Normal, nu cunosc chiar fiecare angajat al spitalului, dar pe ea nu o recunosc. Mi-aş dori să vă fi amintit numele, domnişoară Mallory.

— Nu purta ecuson, am şoptit. Sau, cel puţin, unul pe care să-l văd. Am crezut că e prins la vreun buzunar sau la betelia pantalonilor.

— E împotriva regulamentului spitalului, răspunse imediat Lawless. Ecusoanele de identificare

trebuie să fie vizibile, să aibă poză şi să fie prinse în partea stîngă a pieptului. Va trebui să mai fac unele investigaţii înainte de a fi sigur, dar nu cred că e angajata noastră. Mai întîi, nu a ciocănit la uşa rezervei dumneavoastră, a intrat pur şi simplu. Toţi angajaţii bat la uşă înainte de a intra în camera unui pacient.

— Puteţi obţine o imagine cu ea din alt unghi, nu? întrebă Forester. Trebuie să fi ajuns cumva la etajul patru. Nu s-a materializat acolo, pur şi simplu.

— Poate, spuse Lawless. Asta a fost acum o săptămînă. Unele înregistrări, fie digitale, fie pe casete, au fost deja şterse sau refolosite dacă nu se petrece nimic care să ne determine să le păstrăm. Există posibilitatea să fi intrat în spital îmbrăcată cu totul altfel şi să se fi schimbat la una dintre toalete şi, atunci, chiar dacă a fost filmată întrînd sau ieşind, nu poate fi recunoscută.

Se putea să fi avut părul stîns în coc sau să fi purtat o şapcă de baseball. Îmi făcusem mari speranţe care acum se năruiau. Era deşteaptă, vicleană şi cu un pas înaintea noastră. Nu ştiam cine este şi filmările nu oferiseră niciun indiciu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că orice angajat al spitalului ar fi purtat ecusonul la vedere, din cauza măsurilor de securitate.

— Regret că nu am putut ajuta mai mult, spuse Lawless. Voi verifica ce mai avem din acea zi, dar nu sînt optimist.

— Măcar pot să-i ghicesc înălţimea şi greutatea, spuse Forester, notînd ceva pe unul dintre carneţelele pe care, se pare, le are la el fiecare poliţist. E mai mult decît am avut pînă acum. Înălţime... un metru cinzeci şi nouă sau şaizeci. Greutatea, între cinzeci şi şase şi şaizeci şi trei de kilograme.

I-am mulţumit lui Lawless şi am plecat. Gîndurile mi se învîrteau în cap cu repeziciune. Faptul că nu era angajata spitalului putea să însemne şi altceva. Altceva decît faptul că, probabil, ea lucra în altă parte.

De îndată ce am ajuns în maşina lui Forester, cu centura de siguranţă pusă, am luat unul dintre carnete, am dat la o pagină albă şi am început să scriu, pentru că mă gîndeam că ar fi fost o idee bună să-mi împrtăşesc cu poliţia părerile despre maşinile de închiriat, dar voiam şi să-mi menajez vocea.

— Gîtul e mai bine? întrebă Forester prinzîndu-şi, la rîndul lui, centura de siguranţă.

Am aprobat din cap şi am ridicat mîna stîngă, făcînd un semn cu degetele.

— Un pic, nu?

Am aprobat iarăşi, continuînd să scriu. Cînd am terminat, am rupt pagina şi i-am dat-o. A citit şi a şofat în acelaşi timp, încruntîndu-se la biletul meu. Nu ştiu dacă din cauză că scrisesem citeţ sau pentru că în loc de punctul de pe litera „i" folosisem inimioare.

— Crezi că a schimbat maşina, nu? De unde ţi-a venit ideea?

Am mai scris ceva și i-am dat pagina.

El a citit, plimbînd privirea între hîrtie și stradă.

— Hmm, spuse.

Ipoteza mea era că, dacă nu lucra la spital, atunci, logic, aflase că mă aflam acolo, telefonînd ca să vadă dacă fusesem internată. Dar nu s-ar fi gîndit la asta dacă n-ar fi fost ea cea care conducea Buick-ul.

Am scris încă un bilet. Îmi aminteam clar că îi povestisem că Wyatt e polițist și că se va uita la casetele de supraveghere din parcarea mall-ului, încercînd să afle numărul mașinii care aproape mă lovise. Nu, nu îi spusesem că e polițist, nu chiar, dar cine altcineva ar fi avut acces la casete și ar fi căutat un număr de înmatriculare iar cînd femeia a spus că e plăcut să ai un iubit care e polițist, nu am corectat-o, confirmîndu-i că acesta era adevărul.

În orice caz, Wyatt nu reușise să oțină informații utile de pe casete, dar ea nu știa asta. Așa că a schimbat mașina cu un Chevrolet alb. Iar acum nu mai văzusem de ceva vreme Chevroletul, deci era posibil să conducă un alt tip de automobil, ceea ce mă făcea să gîndesc că fie avea acces la un parc de mașini uzate, fie folosea mașini închiriate.

Cînd termină de citit, Forester zîmbi.

— Gîndești ca un polițist, spuse aprobator iar eu m-am îmbujorat de mîndrie.

Cînd am ajuns înapoi la poliție, a insistat să intru, așa că am luat liftul spre ceea ce eu credeam că e un etaj

al poliţiei, Cred că, tehnic vorbind, erau toate etaje ale poliţiei, dar acela părea a fi locul unde se desfăşura, la propriu, munca de poliţie.

Am mers spre biroul lui Wyatt în timp ce Forester s-a îndreptat spre masa lui de lucru. Uşa de la biroul lui Wyatt era deschisă iar el mi-a făcut semn cu mîna. Vorbea la telefon, străbătînd camera cu paşi mari. Haina de la costum avea mînecile suflecate, ca de obicei. M-am oprit o clipă în uşa biroului admirîndu-i fundul, pentru că era dotat cu unul grozav şi eu apreciez arta, oriunde s-ar afla. Iar în cazul de faţă, era în pantalonii lui.

Părea un pic transpirat, de parcă nu s-ar fi aflat tot timpul în birou. De fapt, arăta de parcă abia ajunsese aici. Era o zi caldă şi frumoasă. Destul de caldă ca un bărbat să transpire dacă purta haină, aşa că era evident că fusese plecat undeva. De asta mersese Forester cu mine la spital şi nu Wyatt. El fusese disponibil, nu Wyatt. De fapt, Forester ar fi plecat deja, dar Wyatt era interesat de cazul meu.

A observat că stau, încă, în picioare şi a rezolvat asta punînd telefonul între umăr şi bărbie în timp ce cu o mînă mă trăgea în birou iar cu cealaltă închidea uşa. Puteam auzi un glas bărbătesc la celălalt capăt al convorbirii. Încă ţinîndu-mă cu mîna stîngă, Wyatt puse telefonul în dreptul şoldului şi se aplecă să mă sărute.

Mirosea un pic a transpiraţie. Emana căldură şi asta a fost destul ca gîndul să-mi zboare la noaptea

trecută cînd făcuserăm dragoste cu intensitate şi patimă. M-am prins de coastele lui şi am adăugat un pic de pasiune sărutului. Bine, un pic mai multă pasiune, lipindu-mă de el şi verificînd rezultatul. Wyatt se îndepărtă, mîrîind înfundat. Privirea de un verde intens promisese, *Mai tîrziu*. Apoi mă plesni, uşor, peste fund şi puse telefonul înapoi, la ureche. După ce ascultă o clipă, răspunse:

— Da, domnule Primar. Şi se aşeză pe scaun.

Cînd, o clipă mai tîrziu, Forester ciocăni la uşă, eu eram aşezată, decent, pe o parte a biroului iar Wyatt se lăsase pe spatele propriului scaun. Bine, n-am ştiut că e Forester pînă nu am ajuns la uşă, dar era el. Wyatt l-a invitat să intre cu un semn. Ochii lui Forester erau luminoşi, plini de nerăbdare.

În cele din urmă, Wyatt reuşi să încheie convorbirea şi îşi puse telefonul la centură. Deja era atent la Forester.

— Ce ai găsit?

— Era pe casetă. Nu printre angajaţi. Ne-am uitat la poze. Datorită comportamentului şi lipsei fotografiei de identificare, Lawless, ăsta e şeful pazei, e de părere că nu lucrează la spital. Aşa că sîntem înapoi, de unde am început. Aproape. Forester îmi aruncă o privire. Blair a venit cu o teoria care mie mi se pare că are logică, însă informaţiile pe care le avem sînt prea sumare ca să o putem verifica. Îi întinse lui Wyatt, peste birou, biletele mele.

Wyatt răsfoi biletele cu rapiditate, îmi aruncă o privire scurtă şi spuse:

— Sînt de acord. Probabil era la volanul Buick-ului, ceea ce înseamnă că nu a fost un accident ci o tentativă deliberată de omor. Dar putem verifica cu ajutorul datelor din calendar. Agenţiile de închirieri maşini au o evidenţă comună a tipului de automobile pe care le închiriază, dar nu toate au în proprietate Buick-uri. Găseşte-le pe cele care au. Dacă femeia închiriază maşini, Buick-ul crem trebuie să fi fost returnat vinerea trecută şi ea ar fi luat Chevroletul alb în aceeaşi zi, dar nu cred că a folosit aceeaşi agenţie. Cred că a mers la o alta, însă, la naiba, la aeroport sînt la rînd. Dacă e atît de isteaţă, probabil a returnat Chevroletul şi a luat alt automobil, miercuri, înainte de a provoca incendiul. Avînd în vedere că Blair a supravieţuit şi a doua oară, aş spune că a renunţat la a treia maşină ieri. Aşa că acum conduce altceva iar noi nu avem niciun indiciu ce anume să căutăm.

Forester lua notiţe, scriind repede şi oprindu-se o singură dată ca să se scarpine pe falcă.

— Pot merge la agenţii să cer numele femeilor care au închiriat maşini în acele zile. Dacă vreuna dintre ele apare de mai multe ori, aş spune că avem un suspect.

— Treci la treabă, aprobă Wyatt. În caz că avem nevoie de mandat pentru una dintre agenţii, ziua de azi e pe terminate şi trebuie să ne grăbim.

Forester aruncă o privire spre uşă unde apăruse

o femeie ofiţer, cu ochii plini de nerăbdare şi aţintiţi spre mine.

— Domnişoară Mallory, spuse cu voce cît mai ridicată pentru a atrage atenţia tuturor. Sînt aşa de încîntată să vă cunosc! Sunteţi amabilă să-mi daţi un autograf, vă rog? Vreau să pun asta în vestiarul femeilor. Îmi întinse o bucată de hîrtie cu margini zdrenţuite, în timp ce în spatele ei se adunară o mulţime dintre cei aflaţi pe palier. Aproape că simţeam cum le creşte entuziasmul.

Am luat hîrtia şi m-am uitat la ea, recunoscînd-o imediat. Era unul dintre biletele pe care le scrisesem închisă în maşina de poliţie a lui DeMarius şi pe care îl lipisem pe geam cu gumă de mestecat. Dar ce căuta aici?

Cu o străfulgerare mi l-am amintit pe DeMarius răsfoind biletele şi rînjind şi apoi pe Forester făcînd la fel. Unul dintre ei trebuie să-l fi şterpelit pe acesta, în loc să-l lase împreună cu celelalte.

— Dă-mi să văd aia, spuse Wyatt cu resemnare.

Plin de amabilitate, Forester smulse hîrtia din mîna mea şi o puse pe biroul lui Wyatt, în timp ce toată lumea adunată în faţa uşii izbucnea în hohote de rîs.

Cu litere foarte mari, pe care le îngroşasem de cîteva ori ca să le fac cît mai vizibile, se putea citi, ceea ce sperasem în acel moment să reprezinte o lovitură de graţie pentru toţi bărbaţii care nu mă lăsau să ies din maşina mirositoare:

MĂRIMEA CONTEAZĂ

CAPITOLUL XXVIII

— Mărimea contează? mormăi Wyatt apucîndu-mă de talie. Nu intrasem în casă decît de cinci minute cînd apăruse şi el în urma mea. Am scăpat din biroul lui printre hohote de rîs şi am mers glonţ la un treilea magazin de ţesături unde, victorie, mi-am găsit material pentru rochia de mireasă. Eram aşa de fericită şi aşa mi se luase o piatră de pe inimă, că nici n-am întrebat de preţ, destul de piperat, de altfel, dar nici nu ai ceva de calitate la mai nimic. Captura se odihnea în portbagajul maşinii închiriate iar eu o voi duce dimineaţă acasă la Sally. Intenţiona să lucreze la rochie tot week-end-ul.

Acum trebuia să mă ocup de Wyatt.

— Păi, da, am şoptit printre săruturi înfometate. Ce, voiai să mint?

— Atunci, e un lucru bun că am din plin ce îţi doreşti. Îmi deschisese blugii şi mi-i trăgea în jos.

Da, avea. O ştia şi el şi o mai dovedi încă odată. Măcar de data asta, mă dusese la canapea în loc să mă întindă pe podea, aşa cum făcuse de mai multe ori.

Apoi cu mişcări ferme, intrînd şi ieşind, privind la trupul meu în timp ce îmi prindea şoldurile cu mîinile puternice, spuse:

— Contează. Fără anticoncepţionale. Contează.

Şi conta. Nu era o diferenţă fizică, ci una mintală. Creierul e una dintre cele mai erogene părţi ale corpului. Totul era intensificat, exacerbat de parcă partidele noastre de sex n-ar fi fost, oricum, foarte pasionale.

După aceea, rămase peste mine, strîngîndu-mi şoldurile în mîini, cum făcea adeseori. Ameţită, am realizat că nu se dezbrăcase deloc, dar reuşise să-mi scoată hainele din partea de jos a corpului. Avea insigna prinsă, încă, la centură, foarte aproape de locuri unde nu mai doream să fiu zgîriată, mulţumesc, şi pistolul automat se sprijinea, deranjant, de interiorul pulpei mele stîngi.

M-am mişcat sub el.

— Eşti încă înarmat, m-am plîns, împingîndu-i umerii.

— Da, dar m-am descărcat.

Făcînd pauze dese pentru săruturi, îşi puse mîinile pe marginile canapelei şi se ridică cu grijă. Din punct de vedere logistic, fusese o acţiune bine plănuită. Acum trebuia să ne ocupăm de aspectele practice, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Slavă Domnului, canapeaua era din piele.

După ce am curăţat, ne-am apucat de pregătit cina împreună. Altădată, am fi mîncat în oraş, dar de cînd eram împreună îi umplusem frigiderul cu mîncare semi

preparată care trebuia doar încălzită. În seara aia am ales lasagna şi am adăugat o salată. Sosurile pentru salate erau alte articole pe care le adăugasem în frigider. Îl învăţam despre mîncare pentru fete.

După cină, am luat taurul de coarne. Mă gîndeam şi evitam şi mă mai gîndem un pic, dar era marţi seara şi nu mai puteam amîna. Făceam sex fără anticoncepţionale, cerule mare, şi chiar dacă nu exista riscul de a rămîne însărcinată, totuşi...

— Lucrurile pe care le-ai spus... am început, în timp ce umpleam maşina de spălat vase.

— Eram în călduri. Bărbaţii spun tot felul de chestii cînd vor sex.

— Marţi seara, m-am încruntat. Cînd erai furios.

El se îndreptă de spate, cît se poate de atent la mine.

— Te-ai gîndit destul? Bine, hai să vorbim, ca să-mi pot cere iarăşi scuze şi să trecem peste asta.

Nu era chiar tonul serios pe care-l doream. Încruntarea mi se transformă într-o privire aspră.

— Nu e ceva pentru care să-ţi ceri scuze. E ceva despre care trebuie să discutăm deschis şi să luăm o decizie.

Wyatt îşi încrucişă braţele, aşteptînd.

Speram să-mi reziste vocea pînă terminam de explicat. O lăsasem să se odihnească toată după amiaza şi revenise cu acea răguşeală îngrozitoare, dar care măcar avea sonor. Am răsuflat adînc şi am început.

— Ai spus că folosesc trucuri idioate, că mă aştept să joci cum îţi cînt şi că mă crizez cînd nu te conformezi şi că te sun ori de cîte ori îmi vine vreo idee aşteptîndumă ca tu să o verifici. Ai mai spus că sînt greu de mulţumit. Bun. Toate celelalte intră la categoria „greu de mulţumit". Da, sînt greu de mulţumit. Întotdeauna am fost şi întotdeauna voi fi greu de mulţumit. Asta nu se va schimba. Eu nu mă voi schimba.

— Nu doresc să te schimbi, începu el, încercînd să ajungă la mine, dar am făcut un pas în spate şi un semn cu mîna ca să tacă.

— Lasă-mă să termin, pentru că nu ştiu cît de mult voi mai avea voce. Nu consider trucurile mele „idioate", aşa că aici avem păreri diferite. Nu cred că mă aştept să joci cum îţi cînt, dar eu te pun pe tine pe primul loc şi mă aştept ca şi tu să mă pui pe mine pe primul plan, bineînţeles, în limite rezonabile. E valabil pentru amîndoi. Dacă, de exemplu, eşti la scena unei crime, nu mă aştept să vii şi să-mi tractezi maşina în cazul în care mi-a murit bateria. Pentru asta există service auto.

Şi nu te sun pentru orice prostie. Sincer. Dar în mod clar mă aştept să faci lucruri pentru mine, cum ar fi să-mi anulezi amenzile pentru parcare neregulamentară, dar nu îţi voi cere să le anulezi pe cele pentru depăşirea vitezei legale, deci cred că e o pretenţie rezonabilă. Însă, pînă la urmă e hotărîrea ta, dacă să mergem mai departe cu această căsătorie. Dacă faptul că sînt greu de mulţumit te deranjează atît de mult, dacă nu merit

efortul din partea ta, atunci ar trebui să renunţi acum. O vreme, probabil, vom sta împreună, dar ar trebui să anulăm nunta...

Îmi puse mîna peste gură. Ochii lui verzi scînteiau.

— Nu ştiu dacă să rîd sau... să rîd!

Să rîdă? Mi se rupea inima. În sfîrşit aveam curajul să spun ce mă durea şi el voia să rîdă?

Bărbaţii nu pot fi aceeaşi specie ca femeile. Nu se poate.

Cealaltă mînă a lui mi se încolăci pe talie, trăgîndu-mă spre el.

— Uneori mă scoţi din minţi atît de tare că aş putea scoate flăcări pe nas, dar de cînd sîntem împreună nu a existat vreo zi în care să nu mă trezesc zîmbind. La naiba, meriţi efortul. Numai partidele de sex şi meriţi efortul, dar cînd mai eşti şi amuzantă...

Furioasă, am încercat să-l ciupesc, dar a rîs şi mi-a prins mîinile şi le-a pus pe piept.

— Te iubesc, Blair Mallory, care curînd vei fi Bloodsworth. Iubesc totul la tine, chiar şi faptul că eşti greu de mulţumit, chiar şi biletele pe care le scrii şi care, că tot veni vorba, au calmat resentimentele colegilor mai în vîrstă faţă de mine. Nu ştiu cum a reuşit nemernicul de Forester să fure biletul ăla fără să observ, dar aflu eu.

— Nu le-am scris ca să fiu amuzantă, m-am răstit, sau, mai bine zis asta fusese intenţia. Încercam să demonstrez ceva.

— Am priceput. Toţi am priceput. Erai furioasă ca naiba pe noi toţi şi după ce am aflat motivul am fost

nevoiți să-ți dăm dreptate. Dar aș face din nou, la fel, ca să te protejez. Cum ar spune asta un mascul feroce? A, da. Aș încasa un glonț pentru tine. Nunta nu se anulează. Ăsta e răspunsul la întrebare.

Nu știam dacă să-l pocnesc, să-l ciupesc sau să fac bot. M-am mulțumit cu a fi îmbufnată. Doamne, ce ușurată mă simțeam! Știa că nu mă voi schimba și tot voia să se însoare cu mine? Acceptabil.

— Dar, te rog, lămurește ceva.

L-am privit, întrebătoare și a profitat ca să fure cîteva săruturi.

— De ce vrei să anulez un tichet de parcare neregulamentară și nu unul de depășire a vitezei? Cel pentru viteză e mai scump, se adaugă la minusuri pentru carnetul de conducere și mărește rata la asigurare.

Nu puteam crede că nu înțelege diferența.

— Un tichet pentru depășirea vitezei ar fi pentru ceva ce am făcut. Dar un tichet pentru parcare neregulamentară? Scuză-mă! Al cui este orașul? Al plătitorilor de taxe. Iar eu sînt una dintre persoanele care cred că este lipsit de sens să fiu pusă să plătesc pentru că am parcat *pe proprietatea mea* și apoi să mai plătesc ceva pentru că am parcat prea mult timp sau unde nu va convine vouă. E total anti american. E o mentalitate fascistă.

De data asta n-a folosit mîna ca să-mi închidă gura. Și-a folosit gura.

CAPITOLUL XXIX

Vremea s-a răcit, din nou, peste noapte şi ploaia a început de dimineaţă. În mod normal, fiind sîmbătă, m-aş fi dus devreme la muncă, dar cînd am vorbit cu Lynn mi-a spus că JoAnn face o treabă excelentă şi a sugerat să-i oferim postul full-time. Am fost de acord, pentru că altfel următoarele trei săptămîni mă ucideau.

Wyatt a dormit pînă tîrziu, tolănit de-a lungul patului iar eu m-am distrat în acea dimineaţă scriind la lista cu păcatele lui. De parcă aş fi uitat de ceva aşa de important! În niciun caz! Am stat ghemuită în fotoliul uriaş, cu o pătură peste picioare, perfect mulţumită să lenevesc. Ploaia părea să-mi anuleze orice tendinţă de a mă grăbi. Îmi place să ascult ploaia şi am rareori ocazia să o fac pentru că, de obicei, sînt prea ocupată. Mă simţeam fericită şi în siguranţă, protejată de Wyatt care pusese detectivii să dea de urma femeii care mă urmărea. Erau pe drumul cel bun cu agenţiile de închirieri maşini, o simţeam.

Puteam vorbi. Spre încîntarea mea, chiar puteam vorbi. Vocea îmi era încă aspră, dar funcţiona.

N-aș putea fi niciodată una dintre acele călugărițe care fac jurămînt de tăcere. Dacă mă gîndesc bine, n-aș putea fi niciodată călugăriță.

Am sunat-o pe mama și am vorbit cu ea. Vorbise, la rîndul ei, cu Sally și era foarte mulțumită. Sally îl sunase, deja, pe Jazz și își ceruse scuze și în dimineața asta urmau să se întîlnească și să discute față în față. Mă întrebam dacă n-ar fi bine să aștept pînă a doua zi ca să-i duc materialul lui Sally și mama a fost de acord. Înțelegeam unde bate. Și eu mă împăcasem de cîteva ori cu Wyatt.

Apoi am sunat-o pe Siana și am vorbit o vreme. După ce am închis, mi-am dus sus toate hainele noi și le-am întins pe patul din camera de oaspeți. Am probat, iarăși, toți pantofii, mergînd cu ei ca să fiu sigură că nu mă bat la degete. Wyatt s-a trezit pînă să termin. L-am auzit coborînd pentru o cană de cafea, apoi a venit sus și a băut-o sprijinit de ușă, privindu-mă cu un zîmbet pe jumătate adormit.

Nu știu de ce, dar pantofii mei l-au derutat total. Cumpărasem doar strictul necesar: pantofi pentru sport, trei perechi, plus o pereche de cizme cu toc, niște saboți, o pereche de pantofi negri, fără toc, o pereche de pantofi de seară, tot negri și lista continua.

— De cîte perechi de pantofi negri ai nevoie? întrebă în cele din urmă, privindu-i aliniați pe podea.

Pantofii nu sînt ceva despre care să glumești. L-am privit cu răceală.

— Cu una mai mult decît am acum.

— Şi de ce nu ai cumpărat-o?

— Pentru că tot aş mai avea nevoie de una în plus faţă de cîte am.

Plin de înţelepciune, renunţă la subiect.

După micul dejun i-am spus că am impresia că situaţia cu Sally şi Jazz s-a rezolvat. A părut un pic uimit.

— Cum ai reuşit? Te ascundeai de cineva care te urmărea şi era să fii incinerată la tine acasă. Cînd ai avut timp?

— Mi-am făcut timp. Disperarea te motivează. Eram un pic uimită şi eu. Chiar nu avea idee cît de disperată fusesem.

După micul dejun, am urcat şi am pierdut timpul cu hainele cele noi. Am scos etichete, am spălat ce trebuia spălat înainte de fi îmbrăcate, am călcat cute rebele, apoi am rearanjat dulapul lui Wyatt şi mi-am atîrnat hainele. Doar că nu mai era dulapul lui Wyatt, era al nostru, adică trei sferturi al meu. Pentru moment era satisfăcător. Aveam doar garderoba pentru toamnă, dar după ce voi cumpăra hainele de iarnă, hainele de primăvară şi vară... Atunci va trebui să facem un alt aranjament.

Şi sertarele servantei trebuiau curăţate şi puse în ordine. Şi dulapul din baie. Wyatt s-a sprijinit din nou de uşă şi m-a privit golind sertarele şi îngrămădind pe pat tot ce era în ele. Continua să zîmbească în timp ce mă privea muncind pe rupte, de parcă văzîndu-mă cum

mă spetesc trăia o bucurie ascunsă. Nu ştiu cum de nu-l mustra conştiinţa.

— Ce aşa de amuzant? am întrebat, într-un sfîrşit, un pic iritată.

— Nimic nu e amuzant.

— Zîmbeşti.

— Da.

Mi-am pus mînile în şold şi m-am răstit:

— Şi atunci de ce zîmbeşti?

— Te privesc cum îţi faci cuib în casa mea. Mă privi sorbind cafeaua. Dumnezeu ştie cît am încercat să te aduc aici.

— Două luni. Mare scofală.

— Şaptezeci şi patru de zile, ca să fim corecţi, de cînd Nicole Goodwin a fost împuşcată şi am crezut că e vorba despre tine. Şaptezeci şi patru de zile lungi şi frustrante.

Asta chiar era culmea.

— În niciun caz un bărbat nu poate fi frustrat cînd are parte de atîta sex cît ai avut tu în ultima vreme.

— Nu sexul era problema. Bine, mă rog, şi sexul. Dar era frustrant să ştiu că locuieşti în altă parte.

— Ei, acum sînt aici. Bucură-te. Viaţa aşa cum o ştiai s-a sfîrşit.

Rîzînd, a coborît să-şi mai pună cafea. În timp ce era jos, a sunat telefonul şi el a răspuns, doar ca, peste cîteva minute, să urce după insignă şi pistol.

— Trebuie să plec, spuse. Nu era ceva neobişnuit şi nici nu avea legătură cu mine, căci mi-ar fi spus. Era din cauză că personalul poliţiei se dovedea a fi insuficient. Ştii ce trebuie să faci. Nu laşi pe nimeni înăuntru.

— Şi dacă văd pe cineva cărînd o canistră cu benzină şi strecurîndu-se pe lîngă fundaţie?

— Ştii să tragi cu un pistol? întrebă el. Şi nu glumea.

— Nu. Îmi părea rău, dar nu era de minţit despre asta.

— Pînă termin cu tine săptămîna viitoare, ai să ştii.

Minunat. Încă ceva de făcut în timpul liber, presupunînd că aş fi avut vreo clipă de irosit. Trebuia să-mi fi ţinut gura. Pe de altă parte, ar fi super să ştiu să trag cu pistolul.

Mă sărută şi ieşi. Am ascultat, absentă, zgomotul făcut de uşa garajului care se deschidea, apoi am auzit-o închizîndu-se. Şi m-am întors la sortat şi aranjat.

O parte dintre lucrurile din acele sertare trebuiau puse în alt loc. Cum ar fi mănuşa de baseball, o trusă de lustruit pantofi, cîteva cărţi de la Academia de poliţie şi o cutie de pantofi, plină cu fotografii. De îndată ce am deschis cutia şi am văzut ce e în ea, am uitat de toate celelalte şi, cu picioarele încrucişate sub mine, m-am aşezat pe podeaua dormitorului, ca să mă uit la poze.

Bărbaților nu prea le pasă de fotografii. Ăsta era și motivul pentru care acestea zăceau uitate în cutie. Pe unele dintre ele, i le dăduse mama lui. Poze de la școală cu el și sora lui, Lisa, la diferite vîrste. Wyatt la șase ani mi-a topit inima. Părea atît de nevinovat și proaspăt, nimic care să semene cu bărbatul dur precum cremenea pe care îl iubeam, excepție făcînd ochii verzi și strălucitori. Însă, pe la șaisprezece ani, căpătase, deja, expresia aceea pătrunzătoare și calmă. Erau poze cu el în echipamentele de fotbal, și din liceu și din colegiu, dar și poze cu el de la echipa de jucători profesioniști iar diferența era vizibilă. Fotbalul nu mai era un joc. Devenise o meserie, ba chiar una dură.

Într-una din poze, Wyatt era cu tatăl său, care murise de ceva vreme. Wyatt era cam de zece ani în acea poză și mai avea aparența inocenței. Tatăl lui murise, probabil, curînd după ce fusese făcută această fotografie, pentru că Roberta îmi spusese că Wyatt avea doar zece ani cînd se petrecuse tragicul eveniment. Atunci începuse să-i dispară inocența. În toate pozele făcute după aceea se vedea începutul realizării că viața nu e întotdeauna fericită și sigură.

Apoi am găsit o poză cu Wyatt și soția lui.

Mai întîi, am văzut scrisul, pentru că fotografia era cu fața în jos. Am ridicat-o. Cu litere frumoase și feminine cineva notase: *Eu și Wyatt, Liam și Kellian Greeson, Sandy Patrick și ultima lui pițipoancă.*

Am întors poza, căutînd chipul lui Wyatt. Rîdea la cameră, cu braţul pe umărul unei roşcate foarte drăguţe.

Gelozia mi-a dat un junghi prin inimă. Nu voiam să-l văd cu altă femeie, mai ales cu una cu care fusese însurat. De ce nu putea fi ştearsă sau urîtă, nepotrivită pentru el, în loc să fie atît de drăguţă şi... *cea care mă urmărea*.

Am rămas cu privirea lipită de poză, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Fotografia era veche, de cel puţin cincisprezece ani, şi ea părea atît de tînără. Aproape o adolescentă. Ştiam e cu cîţiva ani mai mică decît Wyatt. Părul era foarte diferit, normal. Coafurile înalte ale anilor '80 continuaseră să arate la fel şi la începutul decadei următoare. Prea mult fard, nu că doream să fiu foarte critică. Şi genele acelea extrem de lungi care păreau artificiale.

Nu era niciun dubiu.

Am întins mîna după telefonul din dormitor. Nu avea ton.

Am aşteptat, pentru că, uneori, durează cîteva clipe pînă cînd unitatea fără fir să se conecteze. Nu se petrecea nimic.

Se întîmplase de mai multe ori să nu am ton, nu era mare lucru, dar cînd mă urmărea o nebună ucigaşă şi telefonul era mort, presupuneam ce era mai rău. Doamne, era aici! Tăiase, cumva, liniile telefonice, ceea ce era dificil.

Atunci am observat ce nemişcată şi tăcută era casa. Nu se auzea sunetul de la termocentrală, de la frigider, nimic.

M-am uitat la ceasul digital. Era oprit.

Nu era curent electric. Nu observasem pînă atunci, pentru că dormitorul avea destule ferestre care lăsau lumina să intre, chiar şi într-o zi ploioasă, plus că fusesem îngropată în poze.

Cînd Wyatt plecase, curentul funcţiona, pentru că auzisem uşa de la garaj. El nu lipsea de mai mult de un sfert de oră, deci curentul nu putea să fi fost tăiat de mai mult timp decît atît. Ce dovedea asta? Că aşteptase pînă cînd el ieşise din casă înainte de a intra? Cum de ştia unde locuieşte Wyatt? Fuseserăm foarte atenţi. Nu ne urmărise nimeni.

Dar ea ştia unde lucrează el. Ştiind asta, tot ce avusese de făcut fusese să-l aştepte acolo şi să-l urmărească pînă acasă, eventual chiar înainte să înceapă să mă urmărească pe mine. Urmărindu-l pe el ajunsese la mine.

Fără zgomot, m-am ridicat în picioare şi am luat mobilul de pe pat, unde îl aruncasem. Îl aveam sus, pentru că multă lume suna pe celular ca să intre în legătură cu mine. Lipsa de electricitate nu-mi afecta mobilul, excepţie făcînd vreo pană de curent care afecta turnurile de transmisie, deci nu trebuia să-mi fac probleme din pricina asta. Ceea ce mă speria de moarte era scenariul prin care fusese localizată casa aceasta.

Tremuram cînd am format numărul lui Wyatt şi simţeam cum mi se ridică părul. Eram total speriată, era clar. Am intrat în baie cît am putut de încet şi am închis uşa ca să camuflez sunetul vocii mele.

— Ce s-a întîmplat? a spus el în urechea mea.

— E Megan, am izbucnit. E Megan. Mă uitam la pozele tale vechi şi ea este.

— Megan? repetă el, părînd siderat. Dar nu are...

— Nu-mi pasă ce nu are! am şoptit frenetic. Ea este! Ea e cea care mă urmăreşte! Şi nu mai este curent. Dacă e aici? Dacă e în casă?

— Vin înapoi! spuse după o vagă ezitare. Şi anunţ cea mai apropiată patrulă de poliţie. Dacă crezi că e în casă, ieşi de acolo, indiferent cum. Pricepi? Ai avut dreptate de prea multe ori şi ai trecut mult prea aproape de moarte. Dacă trebuie să ieşi iarăşi pe fereastră, fă-o.

— Bine, am spus, dar el închisese deja.

Venea înapoi. Era plecat de un sfert de oră, aşa că îi va trebui cam tot atît să ajungă înapoi, doar dacă nu va conduce ca un demon din iad. Poate e mai aproape o patrulă de poliţie.

Ciudat, dar faptul că avea încredere în instinctele mele m-a calmat. Poate că nu mă mai simţeam aşa de singură pentru că ajutorul era pe drum.

Am pus telefonul pe silenţios şi l-am băgat în buzunar. Măcar de data asta nu eram doar în pijama şi fără pantofi. Un tricou cu mînecă lungă şi nişte

pantaloni mulaţi ofereau mai multă protecţie. Tot nu aveam pantofi în picioare, dar măcar purtam şosete. Şi chiar dacă aş fi avut pantofi, i-aş fi scos ca să nu fac zgomot.

M-am gîndit că-mi las nervii să o ia razna, dar ultima oară cînd m-am calmat în acest fel, nebuna mi-a ars casa. Se pare că aveam un fel de al şaselea simţ cînd ea era în preajmă şi intenţionam să-l ascult.

Măcar nu mai trebuia să mă întreb ce făcusem de cineva dorea să mă omoare. Acum ştiam. Wyatt era motivul. Wyatt mă iubea, urma să ne căsătorim şi ea nu suporta asta.

Roberta îmi povestise că atunci cînd Megan depusese actele pentru divorţ, Wyatt plecase, pur şi simplu. Nu îi păsa destul ca să încerce să-şi salveze căsnicia sau să revină asupra deciziei de a deveni poliţist. Ea nu fusese destul de importantă pentru el. Cît trebuie să o fi măcinat asta de-a lungul anilor. Că nu fusese destul pentru omul pe care-l iubea. Ştiam ce simţea, nu o compătimeam, vă rog, nebuna încercase să mă omoare.

Roberta îmi mai spusese că, după un an, Megan se recăsătorise. Dar, probabil, nici al doilea mariaj nu a mers. Cum ar fi putut cînd ea îl iubea pe Wyatt? Dar se controlase pentru că Wyatt nu se căsătorise cu altcineva şi ea se putea agăţa de gîndul că, poate, unde va în adîncul inimii, el o mai iubea şi, poate, într-o zi vor fi din

nou împreună. Pînă am apărut eu. Anunţul logodnei noastre apăruse în ziarul local. Îşi făcuse ea obiceiul de a citi presa on-line sau îl căutase pe Internet din cînd în cînd? Poate cineva din oraş îi spusese. Felul în care aflase nu conta. Conta. însă, cum reacţionase.

Am încercat să mă gîndesc la ce arme ar putea fi disponibile. Cuţite, firește, jos în bucătărie. În apartamentul meu, cu alarma care să mă anunţe dacă intra cineva, mă simţisem în siguranţă să cobor după un cuţit, dar Wyatt nu avea sistem de alarmă. Avea lacăte. Şi ferestre triple prin care doar cineva foarte hotărît putea trece. Din păcate, ea era foarte hotărîtă.

Aici, sus, nu aveam cu să mă apăr. Doar lanterna grea a lui Wyatt care se afla pe noptieră. Am ieşit încet din baie, pregătită să dau nas în nas cu o nebună cu un topor, dar dormitorul era tăcut şi gol. Am luat lanterna şi am strîns-o în mînă. Poate voi avea şansa să-i dau în cap cu ea. O contuzie zdravănă merita o alta.

Cu precauţie, am ieşit pe hol. Am stat o clipă, ascultînd, dar în casă nu se auzea niciun sunet. De afară se auziră nişte cauciucuri trecînd, un sunet obişnuit şi liniştitor, dar nu la fel de liniştitor pe cît ar fi fost dacă maşina ar fi încetinit şi ar fi întors. Wyatt nu avusese destul timp să ajungă, dar ar fi binevenită şi o maşină de poliţie.

Toate uşile de pe hol erau închise, cu excepţia celei de la dormitorul principal, din spatele meu. Nu-mi aminteam dacă o închisesem înainte de a veni în

dormitorul pentru oaspeți, unde probasem pantofii. Nu e ceva ce-ți amintești în mod obișnuit. Dar nu a apărut nimeni pe ușile deschise, cu un topor în mînă, încercînd să mă ucidă, așa că am mers mai departe, spre scări.

Știu, știu, în toate filmele de groază, măcar o dată blonda cea proastă coboară scările după ce aude un zgomot sau coboară în subsolul întunecat. Ei bine, știți ce? Dacă ești la etaj ești prins în capcană. Nu multe case au scări duble, cîte una la fiecare capăt al casei. Măcar la parter ești într-un loc de unde ai mai multe căi de ieșire. Doar ce fusesem prinsă la etaj de un incendiu și nu vroiam să repet experiența. Voiam să fiu la parter.

Am mai făcut un pas. Puteam vedea o parte din salon și ușa spre bucătărie. Nici un maniac. Încă un pas. O licărire albastră la capătul scărilor mi-a prins privirea. Ceva albastru nu se mișca, era pur și simplu acolo. Și nu fusese nimic albastru acolo, jos, cînd urcasem.

Era o imagine familiară, totuși. orice ar fi fost, mai văzusem. dar, jur, păreau două țevi, cu un design ciudat...

Cizmele mele. Cizmele mele albastre, cele care nu fuseseră livrate înainte ca apartamentul meu să ardă.

Ea le luase. Îmi luase coletul. Și acum era cu adevărat, aici, în casa asta. Nu mai era imaginația mea.

Nici moartă nu voi coborî pe scară. Voi urma sfatul lui Wyatt și voi ieși pe fereastră.

Ea apăru din bucătărie, ținînd pistolul ferm, cu amîndouă mîinile, îndreptat spre mine. Purta niște

balerini care nu făceau mai mult zgomot decît şosetele mele. Fără să mişte mîinile, făcu un gest din cap, spre cizme.

— Ce-a fost în mintea ta? Te credeai la rodeo?

— Bună, Megan, am spus.

Uimirea i se citi în ochi. Nu se aştepta. Credea că mă va ucide şi va scăpa pentru că nu o va bănui nimeni. Nu locuia aici, nu mai fusese în oraş de ani de zile, nu luase legătura cu niciun cunoscut. Nimeni nu ar fi putut să o bănuiască vreodată.

— I-am spus deja lui Wyatt.

Privirea îi deveni ironică.

— Sigur că da. Nu e curent electric. Telefoanele nu funcţionează.

— Aşa e, dar celularul din buzunarul meu, da. Am făcut semn spre pantaloni. Aici, sus, e o cutie plină cu poze. Mă uitam la ele şi am dat peste cea cu voi şi alte două cupluri. Un tip pe nume Sandy şi ultima lui piţipoancă. Am adăugat asta, ca să-şi dea seama că nu inventez. A scăpa basma curată făcea parte din planul ei. Ştiind că nu va fi aşa, ar putea reveni asupra ideii de a mă omorî.

Am văzut durerea din ochii ei la amintirea acelei fotografii.

— A păstrat aia?

— Nu ştiu dacă a păstrat-o sau nu a apucat să o arunce. De îndată ce te-am recunoscut, l-am sunat. Am ridicat din umeri. Oricum, ei deja se ocupă de agenţiile de închiriat maşini. Probabil au găsit numele tău.

— Mă îndoiesc că ştie ce nume port, spuse pe un ton amar.

— Nu e vina mea.

— Nu-mi pasă dacă e vina ta sau nu. Nu despre tine e vorba. Vreau ca el să ştie cum e să iubeşti pe cineva atît de mult încît să te doară şi să nu-l poţi avea. E vorba despre a trăi cu durerea asta tot restul vieţii, o durere de care nu poţi fugi.

— Cred că ar trebui să te scapi de nefericire. Urăsc oamenii care-şi plîng de milă. Ţie nu? Tuturor ni se întîmplă lucruri rele. O relaţie care nu merge nu e acelaşi lucru ca moartea cuiva, aşa că, depăşeşte momentul.

— Taci! Se mişcă mai aproape de capătul scărilor, ţinînd pistolul îndreptat spre mine. Nu ştii cum este. Cînd ne-am căsătorit ştiam că nu mă iubeşte la fel de mult cum îl iubeam eu, dar am crezut că măcar am o şansă. Dar nu am apucat să construiesc nimic. Un atlet profesionist e plecat multă vreme. A trebuit să-l împart cu echipa şi înainte şi după sezon. A trebuit să-l împart cu familia, pentru că venea aici de cîte ori avea ocazia. L-am împărţit pînă şi cu Sandy şi fufele lui, pentru că era cel mai bun prieten al lui Wyatt. Ai idee cîte mese am mîncat împreună, doar noi?

— Două? e o presupunere. Nu ştiu cît aţi fost căsătoriţi. Nu vorbeşte despre tine. Nu, nu-mi plăcea de ea, nu-mi părea rău pentru ea, nu-mi păsa de ea.

Încercam, doar, să trag de timp ca Wyatt să ajungă înapoi.

— Cum te-ai simți să-l împarți cu întreaga lume, începu ea pe un ton aprins.

— Vezi, asta e diferența dintre noi, am spus. Eu cred că a împărți e o exagerare. Nu e natural. Nu-mi place să împart. Nu voi împărți. Au rămas nespuse vorbele: tu, vierme. Crezi că aș accepta să fiu ignorată fie și o clipă?

Părea puțin tulburată, de parcă s-ar fi așteptat să fiu isterică, să plîng și să implor. Cînd ești tulburat nu e bine. Cînd ești tulburat faci chestii idioate, cum ar fi să apeși pe trăgaci. Ca să-i iau gîndul de la comportamentul meu anormal, am întrebat:

— Cum ai intrat aici?

— Am supravegheat casa. V-am văzut de multe ori ieșind din garaj. Niciunul dintre voi nu așteaptă să se asigure că ușa s-a lăsat complet. De fapt, tu ești la jumătatea casei și nu te mai vezi înainte ca ușa garajului să se fi închis măcar pe jumătate. Cînd el a plecat, am aruncat o minge înăuntru și senzorul automat a ridicat ușa din nou. Am intrat. Cît de greu să fi fost?

Deci era în casă de cînd a plecat Wyatt. Ar fi putut să mă prindă înainte ca eu să realizez cine este, să mă fi omorît și să fi plecat deja. Dar trebuia să-și joace mica farsă cu cizmele. Voia să mă sperie.

— Cred că nu foarte greu, am ridicat din umeri. Dacă scap din asta, va fi instalat imediat un sistem de

securitate. Din acela care sună ori de cîte ori se deschide o uşă. Cred că ai umblat şi la panoul de electricitate, nu?

— E în garaj. De ce nu?

— Şi te jucai cu maşinile de închiriat, nu-i aşa? Şi ai purtat peruci? Doar la spital ai venit cu părul vopsit în culoarea aia oribilă.

— N-am pus planul la punct pe cît de bine aş fi vrut. Nici nu m-am gîndit la camerele de supraveghere din parcarea mall-ului. Mulţumesc că mi-ai spus de ele. Iar la peruci m-am gîndit abia după ce stilista s-a chinuit ore întregi să-mi scoată mizeria din păr.

— Puteai scuti efortul. Casetele erau uzate. Wyatt n-a putut scoate nimic de pe ele.

Acum părea iritată. Sînt sigură că făcuse ceva eforturi să tot schimbe maşinile. Şi avea dreptate. Să scoţi o culoare artificială din păr, e o chestie care ia mult timp. Şi pe mine m-ar fi enervat.

— Ai ratat în parcare, dar nu îmi pare o metodă eficientă de a ucide pe cineva.

— O decizie de moment. Te urmăream şi, dintr-o dată, iată-te. Erai acolo, mergînd ţanţoşă, de parcă locul era al tău. Se ivise ocazia.

— Ţanţoşă? Mă scuzi. Nu merg aşa niciodată. Indignată, m-am ţinut de un pilon de la scară.

— Atunci, ţopăind. Te-am urît de la prima vedere. Te-aş fi sufocat cu o pernă, la spital, dacă ai fi fost singură.

— Frate, dar nu te pricepi de loc la chestia asta cu omorîtul, nu-i aşa?

— E prima oară cînd încerc. Învăţ din mers. Trebuia o abordare mai directă. Să vin spre tine, să-ţi trag un glonţ în cap şi să plec.

Doar că nici acum nu învăţase lecţia.

Nu trecuseră, încă cincisprezece minute, eram sigură de asta. Ajunsese Wyatt? Nu auzisem nicio maşină. Lăsase, oare, maşina parcată mai departe şi se strecurase spre casă?

Nici n-am gîndit bine, că l-am văzut ieşind din bucătărie, în spatele ei, rămînînd parţial acoperit de uşă. Pistolul automat, îndreptat spre capul ei, era în mîna lui dreaptă.

— Megan...

Uimită, se întoarse. Ar fi putut fi o bună trăgătoare. De fapt, am aflat mai tîrziu, chiar mergea regulat la poligon, dar nu practicase în viaţa reală. Ea apăsa, deja, pe trăgaci întorcîndu-se şi gloanţele îi zburau nebuneşte.

Ale lui Wyatt nu.

Şi nici ultimul din pistolul lui Megan.

Preţ de cîteva secunde, inima mi s-a oprit, la propriu. Nu-mi amintesc să mă fi mişcat, dar eram jos, trecînd peste ea care zăcea gemînd. Dacă nu ar fi fost deja la pămînt, aş fi doborît-o ca să ajung la el.

Pînă în ziua în care voi muri nu voi uita expresia de pe faţa lui, clipa în care glonţul l-a împins spre spate,

pata roşie de sînge care i se mărea pe piept. Wyatt făcu un pas înapoi şi căzu într-un genunchi. Se străduí să se ridice, apoi se prăbuşi pe o parte. Şi continua să încerce să se ridice.

Îi urlam numele. Asta ştiu. Am strigat iar şi iar. Am alunecat în sîngele lui care începuse să bălteascâ pe podea şi am îngenuncheat lîngă el. Respira greu.

— La naiba, bombăni. Doare ca dracu'.

— Wyatt, măgarule, am scîncit, trecîndu-mi braţul pe sub capul lui. Să încasezi un glonţ pentru cineva e doar o expresie. O expresie! Nu trebuie să o faci cu adevărat!

— Şi abia acum îmi spui! şopti el şi închise ochii.

Mi-e ruşine de ce am făcut în clipa aceea. Aproape. Cred că ar trebui să-mi fie ruşine.

M-am repezit la nemernică şi i-am tras una.

CAPITOLUL XXX

După douăzeci şi una de zile

Am privit afară, pe fereastră, la minunata grădină în stil Victorian a Robertei, uitîndu-mă la Wyatt care stătea în picioare, în faţa chioşcului plin de flori.

— Ar trebui să se aşeze, am spus îngrijorată. Stă prea mult în picioare.

— Uite, spuse mama, întorcîndu-mă şi dîndu-mi cerceii. Pune-ţi ăştia.

M-am întors spre fereastră în timp ce potriveam tijele cerceilor pe lobul urechii.

— E palid.

— Se însoară cu tine, şopti Sianna. Normal că e palid.

Roberta şi Jenni începură să rîdă. Am privit-o, indignată, pe Sianna care pufni şi ea în rîs. În ultimele trei săptămîni am auzit numai glume despre cum pocnisem pe cineva care era, deja, la pămînt, despre cît de însetată de sînge mă dovedeam a fi şi tot aşa. Pînă şi Wyatt intrase în joc, spunînd că nu se simţise mai în

siguranţă toată viaţa ca atunci cînd eu îl păzisem. Tata mi-a zis, cu o figură serioasă, că sunaseră cei de la NFL pentru că auziseră de talentul meu şi ar fi vrut să încerc kik boxing. Doar mama nu făcuse glume, dar asta din cauză că şi ea ar fi pocnit pe cineva dacă l-ar fi împuşcat pe tata.

Wyatt stătuse trei zile în spital. Eu cred că ar fi trebuit să-l ţină mai mult, dar companiile de asigurări sînt cele care dictează cît de mult poate fi un pacient spitalizat iar după trei zile Wyatt pleca acasă. Chirurgul care îl operase îmi spusese că se vindeca mai repede decît alţi pacienţi, dar te aştepţi ca un bărbat care are o gaură în piept să stea în spital cel puţin patru zile. Trei era ridicol de puţin. Trei era aproape o crimă.

Abia dacă se putea mişca singur atunci cînd l-am luat acasă. Trebuia să facă exerciţii de respiraţie, să inspire şi să expire în chestia asta care îi măsura capacitatea pulmonară. Avea dureri. Ştiam pentru că nu comenta cînd trebuia să-şi ia medicamentele.

Abia după o săptămînă începuse să refuze analgezicele, pe care le lua doar noaptea, ca să poată dormi. După zece zile, nu le mai accepta nici noaptea. În ziua paisprezece a început să facă exerciţii de întreţinere fizică. La exact trei săptămîni de cînd fusese împuşcat, ne căsătoream.

N-am reuşit să păstrăm termenul. L-am depăşit cu

două zile, dar era din vina lui. Fusese împuşcat, aşa că fusese nevoit să cedeze.

Megan stătuse în spital mai mult decît Wyatt. Cui îi păsa? Nu reuşise să iasă pe cauţiune, aşa că de la spital mersese direct la închisoare. Unde a şi rămas. Din partea mea, putea să putrezească acolo. Nu-mi păsa de nefericirea ei sau de viaţa ei distrusă sau de tulburarea ei de personalitate sau orice altceva ar fi putut invoca avocatul pe care-l angajase pentru proces. Îl împuşcase pe Wyatt şi mai aveam încă vise satisfăcătoare în care o făceam bucăţi şi o aruncam unei haite de hiene.

Dar astăzi, toate astea nu mai contau. Era o minunată zi de octombrie, temperatura era perfectă iar noi ne căsătoream. Tortul care ne aştepta în sufrageria Robertei era o operă de artă. Mîncarea... nu era chiar ce plănuisem, pentru că firma de catering chiar anulase rezervarea din lipsă de timp, dar toţi bărbaţii au răsuflat uşuraţi. Se pare că preferă copanele de pui în locul spiralelor delicate, cu spanac. Florile îţi tăiau răsuflarea. Roberta se întrecuse pe sine.

Şi rochia mea... Era exact ce visasem. Mătasea grea plutea în jurul meu ca apa, dar nu se clintea. Albul crem avea o vagă umbră de bej, doar cît să nu te poţi hotărî dacă nuanţa e cea a untului sau un palid auriu. Fără a fi vulgară, mai cred că era cea mai sexy rochie de mireasă pe care am văzut-o vreodată. Doar că nu ştiam dacă

Wyatt e destul de bine ca să o poată aprecia. Nu mai făcuserăm dragoste de cînd fusese împuşcat, spre marea lui supărare, dar nu voiam să îşi forţeze prea mult corpul şi procesul de însănătoşire să întîrzie. Iar Wyatt era chiar furios din pricina asta.

Speram ca rochia să-l trimită într-o dulce nebunie a poftelor trupeşti. Şi mai speram să nu leşine din cauza efortului.

Frumoşii mei pantofi deranjau doar un pic la purtat. Cît timp îmi ţineam degetul rupt imobilizat, puteam merge aproape fără durere. Şi eram hotărîtă să nu şchiopătez. Bandajul era transparent iar baretele acopereau aproape în întregime marginile acestuia. Dacă nu te aplecai să te uiţi atent la picioarele mele, nu observai bandajul.

Lista cu invitaţi era un pic mai mare decît intenţionasem. În grădina de jos, erau aproape toţi poliţiştii care aveau liber, însoţiţi de soţii sau partenere. Tot acolo erau şi Sally cu Jazz, ţinîndu-se de mînă, alături de copiii lor, cu soţiile şi nepoţii, excepţie făcînd Luke care refuzase categoric să-şi aducă prietena la o nuntă, numai din principiu. Lisa, sora lui Wyatt, soţul ei şi cei trei copii erau şi ei prezenţi. În acea zi, *Great Bods* era închis pentru că toţi angajaţii mei erau aici. Siana şi Jenni preferaseră să vină singure, explicînd că vor fi

prea ocupate ca să aibă grija partenerilor. Nu era o parte a mirelui şi una a miresei, era doar o adunare de prieteni care se puteau aşeza oriunde ar fi dorit.

— A început să cînte muzica, spuse mama. Şi ea se uita pe fereastră. Iar Wyatt s-a uitat la ceas a doua oară.

Am coborît toţi, înainte ca supapa de siguranţă a lui Wyatt să explodeze. Siana şi Jenni îmi ţineau trena rochiei, să nu calc pe ea şi să cad pe scări. Ultimele vînătăi abia se vindecaseră şi nu dorea nimeni să mă vadă cu altele.

Apoi m-au sărutat toate patru, mama, viitoarea mea soacră şi surorile mele şi au mers să se aşeze în grădină. Nu mă ducea nimeni la altar. Tata făcuse, o dată asta şi era destul pentru un bărbat. Mergeam spre Wyatt singură. Şi el mă aştepta, tot singur.

Muzica îşi înteţi ritmul şi am păşit afară. Rochia plutea în jurul meu, mulîndu-se pe picioare, o vagă promisiune a pulpei aici, o alta, a şoldului, dincolo, numai pentru cîte o clipă. Corsajul era mulat pe sîni. Nu se mişca deloc. Ca să nu mint, am uitat complet de degetul rupt, pentru că Wyatt se întorsese şi mă privea cum merg spre el iar ochii verzi străluceau cu flăcări şi lumină.

După ceremonie, am rămas faţă în faţă, ţinîndu-ne de mînă. Mama a venit şi ne-a sărutat pe amîndoi. Wyatt i-a prins mîna şi a dus-o la buze.

— Dacă e adevărat că după treizeci de ani o mireasă va fi exact ca mama sa, abia aştept.

Era un bărbat deştept, soţul meu. Poate prea deştept. Cu fraza asta, a cucerit-o pe mama pentru tot restul vieţii.

Eu îl doream numai pentru mine.